—— PSALMORUM DAVIDIS Paraphrasis Poetica, nunc primum edita, authore **GEO. BUCHANANO**, *Scoto*, Ejusdem Davidis Psalmi aliquot a Th. B[eza] versi, Psalmi aliquot in versus item Græcos nuper a diversis translati, 8vo, *calf neat*, A FINE CLEAN AND LARGE COPY, WITH WIDE MARGINS, £1 11s 6d

Paris, H. Stephanus [1564]

The first edition of BUCHANAN'S PARAPHRASE, and **very rare.** The Sunderland Library copy, in broken binding, sold for £12 5s.

FROM THE LIBRARY OF

REV. LOUIS FITZGERALD BENSON, D. D.

BEQUEATHED BY HIM TO

THE LIBRARY OF

PRINCETON THEOLOGICAL SEMINARY

SCB
4396

First edition

1864

PSALMORVM

Dauidis paraphraſis poetica,
nunc primùm edita,

Authore Georgio Buchanano, Scoto, poetarum noſtri ſæculi facilè principe.

Eiuſdem Dauidis Pſalmi aliquot à Th. B. V. verſi.

PSALMI ALIquot in verſus itẽ Græcos nuper à diuerſis tranſlati.

Apud Henricum Stephanum, & eius fratrem Robertũ Stephanum, typographum Regium.

EX PRIVILEGIO REGIS.

JAN 23

AD MARIAM ILLVSTRISS. SCOTORVM Reginam,

Georgii Buchanani epigramma.

NYMPHA, Caledoniæ quæ nũc feliciter orę
Miſſa per innumeros ſceptra tueris auos:
Quæ ſorte anteuenis meritis, virtutibus annos,
Sexum animis, morum nobilitate genus,
Accipe (ſed facilis) cultu donata Latino
Carmina, fatidici nobile regis opus.
Illa qdẽ, Cirrha procul & Permeſſide lympha,
Penè ſub arctoi ſydere nata poli:
Nõ tamẽ auſus erã malè natũ exponere fœtũ,
Ne mihi diſpliceant quæ placuere tibi.
Nã quod ab ingenio domini ſperare neqbãt,
Debebunt genio forſitan illa tuo.

ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ

εἰς Γεώργιον Βυκανανὸν ᾠδή.

Στροφή.

Φαντὶ ῥήσιες παλαιαὶ
Υἱὸν Ἀλκμήνας, ὃς οὔλυμ-
πόνδ᾽ ἔβα, πολλοὺς ἐπὶ γᾶς
Πολιᾶς τ᾽ ἁλὸς κτενὼν
Θῆρας αἰδροδίκας, Κελτῶν παρ᾽ ὄχθαις
Ἀνθρεώνος ἀπορρίψαντα δεσμὸν
Ὡσὶν ἑλκύσαι τὸ πλῆθος·
Καὶ πόδ᾽ ἔπειτα καταχόμενον
Ζανὸς ἐξαίφνης ἐπέσθαι
Ὀβρίμῳ θάλει βιασθέν.

Ἀντιστροφή.

Ἀλλὰ γαρύεσθ᾽ ἄμεινον,
Ἅτ᾽ ἰσάζεται μελισσᾶν
Κηρίῳ, ταὶ Βυκανανοῦ
Γλυκερωτάταν ὄπα,
Τοῦ καὶ ἀπὸ στόματος παγαὶ ῥέοντι
Ἀδυμελεῖς ἐπέων νέκταρ χέοισαι,
Τᾶν κορᾶν τᾶς χρυσοπέπλου
Μναμοσύνας δόσιν ἁγνοτάταν,
Τῷ καταβρέχων ἰαίνει
Ἀλκίμφρον ἀνδρῶν ἄρουραν.

Ἐπῳδός.

Γᾶς γὰρ τ᾽ ἀκαμαντοπόδων
Βροντᾶν ἐλατῆ-
ρος Διὸς, εἷλξεν ἄμουσον
Πρόσθεν ἀνθρώπων γένος·
Νῦν δ᾽ ὀρθοβούλων καὶ σοφῶν
Ἀνδρῶν κραδίας ὅδε σύρει,
Τᾶν ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν,
Ἀδυφώνων καὶ μελῶν
Παντᾶ περάγων σοφίᾳ,
Τᾷ καὶ τοῦ εὐρυσθενίους
Ἡρακλέος παίσυρτον ἕλκοι ταῖ πέδαι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΟΡΤΟΥ ΕΙΣ

Γεώργιον Βυχανανὸν, τοὺς τοῦ Δαβὶδ ψαλμοὺς ῥωμαϊστὶ ἐν ἔπεσι μεθερμηνεύσαντα.

Σιγὴ νῦν λαοῖς· Δαβὶδ ἄλλος θέσπιν ἀοιδὴν
(Θαῦμα μέγ') ἐντύνει πᾶσιν ἐπιχθονίοις.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀντολίης ναέταις θεοῦ μέλπετο κάρτος·
Ἑσπερίοις ὁ δέ τ' εἰς ἔσχατον ὠκεανόν.
Ἦ σε Παλαιστίνων ὀπὶ κεῖνος γ'· αὐτὰρ ὃ ῥυθμοῖς
Αὐσονίης θέλγει νῦν νόον εὖ μερόπων.
Εἰ δὲ μέλη προτέροιο, τύπῳ τόδε νεύσατο Χριστοῦ
Ἔξοχον οὐρανόθεν παντοκράτωρ βασιλεύς.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΙΣ

τὸν αὐτόν.

Πατρὶς μέν σ' ἔτικεν, μοῦσαι δὲ σὺ πατρίδι τίκτεις,
Τῇ γενετὴν δούσῃ ἀντιδιδοὺς γενετήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Ἤγαγέ σε προφόωσδε πάτρη, ἣ νῦν σὺ φαείνεις·
Ὡς σοὶ ἔδωκε φάος, καὶ φάος ἀντέλαβεν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Καλλιόπη τί σὺ τόσσον ὀδύσσαο Κελτίδι γαίῃ,
Καὶ χθονὶ Γερμανικῇ, Αὐσονικῷ τε πέδῳ,
Ὥστε Καληδονίων μετανάστρια ἴχνεα θεῖναι
Οὔδεϊ, πάγχυ μάλα πρίν ποτε βαρβαρικῷ;
Ἵλαθι Καλλιόπη, ἐπανέρχεο' ἢ μετανάσαι
Εἰς τὸ Καληδονίων οὖδας ἅμ' ἑψόμεθα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Τίπτε Καληδονίων Μοῦσαι προβεβούλατε οὖδας;
Πῶς τὸ πρὶν ἔχθιστον, φίλτατον ὔμμι πέλει;
Εἰς Ἑλικῶνα θεαὶ ἐπανήκετε· ἤγε καλεῖσθε
Οὐχ Ἑλικώνι' ἐμοί, ἀλλὰ Καληδόνιαι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Φασὶ Καληδονίης μοῖραν τινα τὸ πρὶν ἐπῳδῶν
Ἴστορα πολλάων τε κακότεχνοι ἔμμεν.

Θαῦμά μ' ἔχει, ᾠδαῖς πῶς αὐτὴ ἄλλαξεν ἐπῳδάς.
  Τοῦτ' ἄπορόν μοι ἐὸν νῦν λύε Καλλιόπη.
Πάνσοφε Καλλιόπη σὺ δ' ὁμῶς ἀπορεῦσα σιωπᾷς;
  Σῆς κρεῖττον σοφίης πάνσοφε τοῦτο πέλει;
Μή ποτε σὰς ᾠδὰς ἰδίαις κατέθελξεν ἐπῳδαῖς,
  Ιυγγός τε κακῇ δῆσεν ἀλυκτοπέδῃ;
Θάῤῥει Καλλιόπη, θελκτήρια μείζονα οἶδας.
  Μεῖναν ἀοιδαὶ σαὶ, αἱ δὲ ἐπῳδαὶ ἔβαν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Μισήσασα θεὰ σὴν πατρίδα πῶς φιλεῖ ὧδε;
  Ἀντὶ δὲ μισήτρων φίλτρα πατρὶς τίν' ἔχει;
Σὴ πάτρη Βυκανανὲ τῷ ἐχρήσατο φίλτρῳ·
  Τούτῳ θελγομένην ἤγαγε Καλλιόπην.
Ἀλλὰ τίς ἦν φίλτρου χρεὼ πρός σε φιλοῦσαν ἐκείνην;
  Μᾶλλον σοὶ φίλτρον αὐτὴ ὅπασσε θεά.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν αὐτόν.

Σοὶ ζωὴν ἔπορεν πάτρη, πόρες οὔνομα πάτρῃ·
  Οὔνομα νῦν παρὰ σοῦ καὶ κλέος ἐσθλὸν ἔχει.
Ἀλλὰ πόρε ζωὴν μινυώρειον· οὔνομα δῶκας
  Ὃ ζῆ, ζῆσε πάρος, ζήσεται ἀθάνατον.

LVDOVICI CASTELVETRI
in Georgium Buchananum.

Vatis Idumæi ſacro quòd percitus œſtro
  Exprimis Auſonia carmina culta lyra,
Non tibi quas ſoluat dignas pro munere grates,
  Romanus, quanuis maximus, orbis habet.
Diuinis nam ſiqua fuit vox auribus apta,
  Per te illa alloquitur concelebrátque Deum.

INCERTI AVTHORIS
in eundem.

Ludicra Chriſticolæ ponant: Æneide maius
  Exit opus, celebri maius & Iliade.

HENRICI STEPHANI
in eundem.

Ecce, Caledonia Maro, Naſo & Flaccus in ora,
Pro Ioue nunc diſcunt poſſe ſonare Iouam.

EIVSDEM.

Dauidis hîc corpus, ſed tectum veſte Latina,
Quæ picta eſt Flacci, picta Maronis acu.

EIVSDEM.

Aſſere te authorem: collatas Zoilus inquit
Vatibus à priſcis hoc operas in opus.

EIVSDEM.

Oras ſi repetat ſuperas Maro, te ſibi iuret
Heroum tandem ſurripuiſſe pedem:
Reddita ſi fuerit lux Flacco, iuret & ille
Te lyricos numeros ſurripuiſſe ſibi.
Fallor ego: & potius ſtupefactus credet vterque
Se quondam numeros ſurripuiſſe tibi.

EIVSDEM.

Legerat hoc Phœbus, turba comitante ſororum,
Carmen: at incertus carminis author erat.
Miratur Phœbus, Muſæ mirantur & ipſæ,
Iámque alio metuunt abs Helicone ſibi.
Tum Phœbus, Vates priſcos agnoſcite, ritus
Qui didicere nouos, dedidicere meos.

EIVSDEM.

Quærebam Bucanane, tibi quis & vnde dediſſet
Nomen, & an Graia hæc vox foret, an Latia:
Inuenta eſt tandem mihi nominis huius origo:
Ex re hoc, diuino numine, nomen habes.
Et quicunque ex re te nomen habere negabit,
Quid βυκανὴ Græcis, ſe quoque ſcire neget.

EIVSDEM.

Cur non vel prius hæc donaſti carmina luce,
Vel non perpetuis obruis hæc tenebris?
Tot vatum labor ecce perit, Germania nobis,
Gallia quos nobis, quos dedit Auſonia.

Carmina tot vatum, tam longo ſcripta labore,
Siccine tam facilè deleat vna dies?
Nanque ea quis voluet, Cereris niſi fruge reperta,
Gaudeat iligna pellere glande famem?
Verùm quàm malè tu famæ nunc conſulis horum,
Tam bene dicêris conſuluiſſe tuæ.

EIVSDEM.

Fruſtra hæc Dauidis conati reddere multi,
Conatus contrà vicit at iſte ſuos.

EIVSDEM.

Hunc erga Hebræum miracula maxima vatem
Ediderat mundi maximus ille parens.
Quis non obſtupuit iuuenilibus acta lacertis
Saxa neci vaſtum poſſe giganta dare?
Quis non attonitus tanti faſtigia regni
Ex humili vidit proſiluiſſe caſa?
Quis non attonitus fundentem oracula vidit
Qui modò lanigeras paſtor agebat oues?
Hoc in vate igitur diuina potentia quondam
Virtutis dederat tot documenta ſuæ:
Non contenta iſtis, en noſtro rurſus in æuo
Miraclum antiquis addidit illa nouum.
Nam quò Muſarum tenuis perlapſa nec aura,
Hic pandit vati nunc Helicona ſuo.

EIVSDEM.

Hic ſacra Calliope, ſacer eſt hic, lector, Apollo:
Caſtalis hic ſacra eſt, hic ſacer eſt Helicon.
At dum tu nobis Bucanane profana ſacraſti,
Sacraſti ſæclis te quoque perpetuis.

GEORGII BVCHAnani paraphraſis in primum librum Pſalmorum.

PSALM. I, *Beatus Vir qui non abiit in conſilio imp. &c.*

FElix ille animi, quem non de tramite recto
Impia ſacrilegæ flexit contagio turbæ:
Non iter erroris tenuit, ſeſſórve cathedræ
Peſtiferæ, facilem dedit irriſoribus aurem:
Sed vitæ rimatur iter melioris, & alta
Mente Dei leges noctéſque diéſque reuoluit.
Ille, velut riguæ quæ margine cõſita ripæ eſt
Arbor, erit, quam non violento ſirius æſtu
Exurit, non torret hyems: ſed prodiga læto
Prouentu beat agricolam: nec flore caduco
Arridens, blãda dominum ſpe lactat inanem.
Non ita diuini gens neſcia fœderis, exlex,
Contemptrixque poli: ſubiti ſed turbine rapti
Pulueris inſtar erũt, volucri quem cõcita gyro
Aura leuis torquet celeri ludibria vento.
Ergo vbi veridicus iudex in nube ſerena
Dicere ius veniet, ſceleríſque coarguet orbem,
Non coram impietas mœſtos attollere vultus,
Nec miſera audebit iuſtæ ſe adiungere turbæ.
Nam pater æthereus iuſtorũ & fraude carentũ
Nouit iter, ſéſúmque tenet: curuóſque ſequuta
Impietas fraudum anfractus ſcelerata peribit.

PSAL. II, *Quare fremuerunt gentes?*

QVid trepidę gẽtes vano fremuere tumultu?
Miníſque populi ſæuiunt inanibus?
Et cum principibus magni coiere tyrãni, (ces?
Dominũq; Chriſtũq; Domini aduerſũ tru-
Vincula quin horũ fortes dirumpimus, (aiunt)
Et lora noſtris demimus ceruicibus?
At Pater æthereus, rerum cui ſumma poteſtas,
Ridebit impotentium irritas minas.
Tum iuſta accenſus miſeros affabitur ira,
Et per furorem cæca conſilia ſuum
Turbabit: cingámque meũ diademate regem,
Inquit, Sionis iura ſanctis collibus
Qui dabit, & latè fundet mea iuſſa per orbem.
Deinde alloquutus Dominus eſt me, Filius
Tu me⁹ es, genui te hodie: me poſce, dabóque,
Omnes vt hæres gentium fines regas,
Qua circumfuſis tellus ſe porrigit vndis,
Regáſque ſceptro ſempiternùm ferreo:
Quúmq; voles, tumidóſq; premas, frãgáſq; re-
Vt ficta fragili vaſa frangũtur luto. (belles,
At vos, in populos quib⁹ eſt permiſſa poteſtas,
Et ius ab alta ſede plebi dicitis,
Errorum tenebras depellite, diſcite verum:
Seruite Domino cum tremore: gaudiis
Et timor & Domini accedat reuerentia veſtris,
Vt miſſum ab illo filium amplectamini,
In vos ne iuſtæ vindictam exerceat iræ,
De calle recti deuios. nam quum breui
Sæuiet iniuſtos contra iuſta ira, ſcietis
Quàm ſint beati ſpes in illo qui locant.

PSAL. III, *Domine, quàm multiplicati ſunt?*

HEV quanta numero viribúſque factio
Me vexat odiis impiis!
Quàm perditorum firma conſpiratio
Coniurat in meum caput!
Et aſſeuerant ſpem ſalutis in Deo
Supereſſe iam nullam mihi:
Quum tu ſub vmbra præliantem me tui
Tam ſæpe ſcuti texeris:
Quum laudis author ſis meæ, quum gloria
Meum corones verticem.
Quum nocte Dominus inuocantem me, ſuo
De monte ſancto exaudiat,
Curis ſolutus & recumbo & dormio,
Reſurgo liber à metu.
Domino excubante, nec meum formidine
Pectus mouebunt agmina
Numeroſa, nec ſi ſæua feritas omnium
Coniuret in me gentium.
Tu Domine in aciem ductor, vt me liberes,
Prodibis: hoſtium omnium
Maláſque franges, impiorum & conteres
Dentes potenti dextera.
At tu, ſalutis vna ſpes, populum tuum,
Bonitate ſolita ampléctere.

PSAL. IIII, *Quum inuocarem, exaudiuit me* D.

O Pater, ô hominũ diuûmque æterna poteſtas,
Sinceræ mihi conſcie mentis,

Qui mihi conſiliíque inopi, incertóque ſalutis,
Imploranti rebus in arctis,
Tutum pãdis iter, latúmque educis in æquor:
Nunc obſeſſo fraude maligna
Da mihi te facilẽ, & iuſtis bonus annue votis,
Non dura placabilis aure.
O hominũ cæcæ mẽtes, quo me vſque relicto
Intenti mendacibus vmbris
Sollicita in vanas torquetis pectora curas?
Tandem credite vera monenti.
Quem Deus electum miro dignatur honore,
Per diſcrimina cuncta tuetur.
Me Dominus clamãtẽ ad ſe, auxiliúmq; rogã-
Mitis & exorabilis audit. (tem
Ergo Dei, miſeri, nũc ſaltem agnoſcite numẽ,
Et vitiis abſiſtite prauis.
Vobiſcum in tacito per noctẽ expendite lecto
Longi dicta ac facta diei.
Non pecudũ fibris Domino ſed mente litatur
Innocua: ſi admoueris aris
Hanc, poteris ſperare animi ſecurus ab alto
Dextra munera larga benigna.
Poſcit opes modò degeneres pars maxima vul
Hæc animos vota vna fatigant: (gi,
At tu me placido tantùm bonus aſpice vultu,
Aura tui iucunda fauoris
Me ſuper irradiet: ſat amico te mihi felix.
Alter frugibus horrea ſtipet,
Impleat & multas generoſo nectare cellas,
Et congeſto gaudeat auro:
Aſt ego, curarum vacuus de nocte recumbam,
Et ſine ſollicitudine ſomnos

Accipiam.tu ſecuram mihi robore mentem,
Tu certa ſpe pectora firmas.

PSALM. V, *Verba mea auribus percipe.*

O Potens rerum Deus, aure leni
Mitis exaudi mea verba, mentis
Mente non dura tetricúſque triſtes
Percipe queſtus.
Aſpice attentus mihi quanta tendat
Vox latus: quando mihi Rex Deúſque
Solus es, ſolum veneror precórque
Rebus in arctis.
Manè clamantem Deus æquus audi.
Nam tuum caſta prece, non inanem
Spem fouens, nomen iubar ante eoum
Manè ciebo.
Tu Deus, lætus pietate vera,
Impii ritus ſcelus execraris,
Nec frui praui ſtudioſa mens te
Speret amico.
Vis tuos vultus metuit, nefáſque:
Hoſtis es fraudum & cupidæ cruoris
Cædis: audacem ſimulare linguam
Falſa recides.
At tua fretus bonitate ſacrum
Limen accedam, tua templa inibo:
Rite adorabo tua ſancta caſtis
Numina votis.
Tu mihi, vt caſſes fugiam doloſos
Hoſtium, lumen Deus æquitatis

Dux tuæ præfer, dubióque cæcos
Dirige greſſus.
Hoſtium verum fugit ora, pectus
Incolit fraus ſpurcitiéſque: guttur
Tetrius putri eſt quod hiat recludens
Funera buſto.
Lingua adulatrix tacito veneno
Blandiens, cæcos meditatur ictus.
O Deus, rerum ô Pater alme, gentem
Perde nefandam.
Redde conatus Pater alme vanos:
Quíque te linquunt, ſcelerum ſuorum
Sentiant pœnas meritas, ab ima
Stirpe reciſi.
Sed tua ſemper bonitate tuti
Gaudeant qui ſpem poſuere in vno
Te ſibi certam impauidi, tuúmque
Nomen adorant.
Nanque tu rectos animíque puros
Larga opum dextra recreas benignus,
Et tui (tanquam clypeo) fauoris
Protegis vmbra.

PSAL. VI, *Domine, ne in furore tuo arguas me.*

DVm feruet ira, Domine, dum mens ęſtuat,
Ne me merentem corripe:
Dum ſæuientis flagrat in curſu furor,
Exigere pœnas abſtine.
O parce, parce: languor ægrum conficit:
Manum ſalutarem admoue.
Corpus, ſolutis oſſium compagibus,
Enerue vires deſerunt:

Mentémque grauiter mœror angit turbidam.
Quo me vſque miſerum negliges?
Quo me vſque linques? iam reuerte, ac libera
AEgrum inferûm de faucibus.
Vbi ſæua duram mors manum iniecit ſemel,
Quis amplius meminit tui?
Quis mortis alta ſubrutus caligine
Nomen celebrabit tuum?
De nocte pectus anxium ſuſpiriis
Pulſans, geménſque, lacrymis
Lauo cubile: ſtrata fletuum madent
Rorata largis imbribus.
Caligat acies luminum, doloribus
Hebetata longis: hoſtium
Intérque riſus & dolos emarcuit
Color vigórque corporis.
At tu ſceleribus turba gaudens impiis
Faceſſe, ſpem pone irritam:
Lamenta Dominus & meorum fletuum
Placatus audiit ſonum.
Dominus benignus ſupplicem me exaudiit,
Orationíque annuit:
Subitus vt hoſtes obruat pudor meos,
Vultúſque confundat rubor:
Triſti repentè vt palleant infamia,
Fugámque turpem mœreant.

PS. VII, *Domine, Deus meus, in te ſper.*

IN te ſalutis ſpem poſui meæ,
Seruator orbis: faucibus hoſtium
Me libera, qui mente ſæua
Interitum mihi moliuntur.

Si nemo vindex aſſerat, vt leo
Imbelle crudus dilaniat pecus:
  Sic me ferus diſcerpet hoſtis
  Innocui ſitiens cruoris.
Si verus index me meritò arguit,
Nec falſa mendax crimina texuit,
  Si damna pro damnis rependi,
  Nec miſeris facilis peperci,
Me perſequatur dum capiat ſequens,
Captúmque ſternat, ſtratum & humi pede
  Conculcet, & ſceptri ſuperbum
  Proterat abiiciátque faſtum.
Exurge, iuſtas te furor impius
Meorum in iras excitet hoſtium.
  Exurge, promiſſámque redde
  Perfidiæ Deus vltionem.
Exurge, terris luceat omnibus
Auguſta maieſtas tua, te ſuum
  Accurrat agnoſcátque Regem
  Concilium populi, patrémque.
O qui potenti ſceptra tenens manu,
Gentes per omnes crimina vindicas,
  Me vindica, ſi rite pœnas
  Ore pio innocuóque poſco.
O iuſte iudex, cordis in intimo
Quem nil receſſu præterit abditum,
  Frange impios auſus malorum:
  Fulci animos refouéque iuſtos.
Securus hoſtes nil metuo Deo
Cuſtode, quem ſimplex animi iuuat
  Candor, pios ſeruat, malíſque
  Exitium aſſiduè minatur.

Nam ni redimus, iam gladium tenet,
Iam tendit arcum promptus, & arripit
  Ferale telum, & igne ſæuo
  Lethiferas acuit ſagittas.
En qui nefandum parturiit ſcelus,
Concepit ærumnam, pariet velut
  Quæ vana per ſomnum inquietas
  Ludificant ſimulacra mentes.
Fodit doloſam vt me caperet ſcrobem,
Incautus in foſſam ipſe ſuam ruit.
  In verticem ipſius recurret
  Pernicies, recidéntque fraudes.
Ergo expeditus fraudibus & metu,
Rerum parentis iuſtitiam canam,
  Noménque ſanctum: gratiáſque
  Lætus agam, repetámque laudes.

PSAL. VIII, *Domine Dominus noſter, quàm admirabile, &c.*

GEntis humanæ pater atque cuſtos,
  Quàm ſancta maieſtas tui
Nominis terras ſtupefecit omnes,
  Sol quas recurrens aſpicit!
Et ſuper cæli radiantis orbes
  Tua magnitudo ſe extulit.
In Dei laudes patefecit ora
  Lactens puelli infantia:
Et tuas vires inimica caſtra
  Senſere, & vltrices manus.
Luce quum cælos vitrea ſerenos,
  Pollentis opera dexteræ

Cerno, quum lunam, nitidáſque ſtellas
Per te creatas conſpicor,
Quantulus, mecum tacitus reuoluo,
Homo eſt, vt eius ſis memor?
Quantula humanæ eſt ſobolis propago,
Dignere vt illam viſere?
Hunc Deo æqualem propè reddidiſti:
Ornaſti honore & gloria:
Et tuæ dextræ ſuper vniuerſa
Opera creaſti principem:
Cuncta vitalis quibus hauſtus auræ eſt
Illi dediſti ſub pedes.
Huic boues parent & oues, pecúſque
Quodcunque campis paſcitur:
Quíque pennarum celeri volatu
Metitur ales aera:
Quíque pinnarum celeri natatu
Piſcis pererrat æquora.
Gentis humanæ pater atque cuſtos,
Quàm ſancta maieſtas tui
Nominis terras ſtupefecit omnes
Sol quas recurrens aſpicit!

PSAL. IX, *Confitebor tibi, Domine, in toto corde meo.*

Rerum certa ſalus te cano, gratias
Exoluo meritas ex animo tibi:
Et miranda futuris
Pandam facta nepotibus.
Tutus præſidio nil metuam tuo:
Lætus læta canam ſed tibi carmina,

Te laudabo ſupremi
Æternum ætheris arbitrum.
Spes hoſtis temere elatus in improbas,
Conuerſus trepida terga dedit fuga,
Et virtute potentis
Dextræ peſſum abiit tuæ.
Tu vindex cupidos exitii mei
Perdis, tu trepido præſidium es reo:
Tu litem mihi iudex
Ex alto dirimis throno:
Tu gentis valido robore barbaræ
Compeſcis furias: deſtruis impios,
Vt nec nomina ſeris
Narret fama nepotibus.
Tu ferrum è manibus detrahis hoſtium:
Proſterníſque ſolo funditus oppida,
Et proſtrata perennis
Condis nube ſilentii.
Tu rerum ſine fine imperium tenens,
Fixiſti ſolium iuſtitiæ tibi,
Orbem vt legibus æquis,
Vt iuſtè populos regas.
Quum vis incubuit fœta ſuperbia
Infræni, miſeris præſidium pates.
Tuti pandis aſyli
Arcem rebus in aſperis.
In te vno meritò ſpem ſolidam locant
Qui nouere tuum nomen, & vltimo
Vt diſcrimine amicos
Nunquam deſtituas tuos.
Ergo arcis merita laude Sioniæ
Cuſtodem Dominum pangite: conſilii

Decreta ardua gentes
Latè ferte per exteras.
Vindex innocui ſanguinis expetit
Pœnas: vi tenues nec ſinit opprimi
Impuné: applicat aurem
Clamantum querimoniis.
Afflictas bonus ô res propius meas
Contemplare, odiis quem petit improbis
Vis hoſtilis, & atræ
Mortis faucibus eripe.
Vt qua mole Sion creſcit in æthera
Latè conſpicua, laudibus efferam
Te, lætúſque ſalutem
Acceptam referam tibi.
Demerſit meritò fraus ſua perfidas
Gentes exitio: queis alios plagis
Irretire parabant,
Hæſere impliciti pedes.
O miranda Dei iudicis æquitas!
Fraudis fraude ſua prenditur artifex.
O res pectoris altis
Condenda in penetralibus.
Sic eſt. interitu deuorat impios
Improuiſa dies: immemores Dei
Gentes mors inopina
AEternis tenebris premit.
At confiſa Deo nuda modeſtia
AEternùm Domini non animo excidet,
Nec læto miſerorum
Spes fruſtrabitur exitu.
Rerum ſurge parens, neu ſine vt impotens
Aduerſus tenues creſcat homunculus.

Et iuris preme frænis
Gentes arbiter impias.
Circumſiſte tuæ mole potentiæ,
Terrorémque feris mentibus ingere.
Agnoſcat malè firmam
Sortem gens hominum ſuam.

PSAL. X, *Vtquid Domine receſſiſti longé?*

QVónam vſque cuſtos gẽtis humanæ tuos
In rebus arctis negliges?
Quónam aberis vſque, dum pios tyrannide
Premit arroganter impius?
O ſi ſceleſtum vergat in caput ſcelus,
Suíſque pereat artibus.
Dum mentis explet per nefas libidinem,
Sic gloriatur impius,
Sic gaudet in ſe, ſempiternum ceu decus
Rectis pararit artibus.
Nec deeſt nefandam ſcurra mentem percitus
Turpis lucri cupidine,
Linguam procacem probra cælo dicere
Qui proſequatur laudibus.
At ille cæca turgidus veſania,
Et in futurum improuidus,
Dum machinatur ſæua, ſecurus Dei,
Præcogitatum vrget nefas.
Seu ſe tenebris induit nox, ſeu dies
Lucem refudit auream,
Animum nefandis ille curis carpitur,
Scelúſque comminiſcitur.

Nec te futurum cogitat vel iudicem,
Vel perpetrati vindicem.
Hoſtes minoris æſtimat nihilo ſuos,
Sic ipſe ſecum computans,
Incommodi expers ad ſenectam vſque vltimã
Securus æuum tranſigam.
Non cura lætis vlla ſeſe gaudiis,
Non ægritudo interſeret.
Os execranda deſpuit conuitia,
Spumátque probris & dolis.
Bonis labores continenter peſtilens
Lingua & dolores parturit.
Circa viarum compita inſidias locat,
Vt innocentem clam inuolet.
Intentus oculis intuetur acribus
In tranſeuntes pauperes.
Qualis cruentus ſubter alta delitet
Spelæa conditus leo:
Sic è latebris corde trepido palpitans,
Infirmioribus imminet:
Et occupatos multimodis nexibus,
Naſſæ inuolutos attrahit,
Malíſque ſubigit: & tenebris occulit
Crudelitatem callidus.
Ah ſtrage quanta tranſeuntes perculit
Graſſatus iſtis artibus!
Sic deinde ſecum colligit malè credulus,
Hæc prorſus ignorat Deus:
Auertit ora rebus humanis ſua,
Fandi & nefandi negligens.
Exurge Domine, tolle in altum dexteram,
Librata fige vulnera.

Ope deſtitutos ne pios ſilentio
Obliuioſo deſere.
Téne impiorum peruicax veſania
Sic audeat contemnere?
Secreta ſecum corde tacito vt murmuret,
Humana non curat Deus.
Cernis profectò cuncta, cernis, & tuam
Sceleſtus in manum cadet,
Vt te labores & dolores pauperum
Non præterire intelligat.
Tibi relictus eſt inops atque innocens:
Tu tutor orbos protegis.
Tu frange vires impii, violentiam
Tu mentis improbæ doma.
A ſtirpe cæſa donec impietas ſimul
Eliminetur & impius.
Tum firma Dominus ſæculorum in ſæcula
Sceptra obtinebis imperi,
Gentéſque terræ finibus procul tuæ
Exterminabis impias.
Hæc vota duris obruti laboribus,
Has ſupplices fundunt preces:
Animóſque ſtimulis incitati talibus,
Te lacrymantes poſtulant
Pupillum & inopem vt vindices potentium
Ab impotenti audacia.
Homo vt feroces ſpiritus ponat, ſuæ
Infirmitatis conſcius.

PSAL. XI, *In Domino confido.*

QVum ſpe ſalutis non dubia fruar,
Deóque fidam, vos mihi dicitis

Faceſſe rupes in remotas,
Anteuolans pauidas volucres.
Intendit arcum (en aſpicis) impius,
Neruo ſagittas admouet, vt petat
Incogitantes è latebris,
Innocuos, animíque rectos.
At tu potenti Rex bone dextera
Domas rebelles, & facis irrita
Decreta veſani furoris
Contra humiles malè nil merentes.
AEterna cæli templa colens Deus,
Et lucido aſtrorum in ſolio ſedens,
Humana per terras acutis
Facta oculis ſpeculatur omnes.
Non iuſtus illum, non latet impius
Cuncta intuentem, ſed ſtudio ad nefas
Pronos maligno iuſtus orbis
Ex animo moderator odit.
Super ſceleſtos retia depluet:
Ignes remiſto ſulphure flammeos
Ad impios eliminandos
Fulmineæ rapient procellæ:
Iuſtóſque iuſtus iuſtitiæ parens
Amore ſancto amplectitur vnicè,
Et fraudis ignaram ante vultus
Aſſiduè videt æquitatem.

PSAL. XII, *Saluũ me fac* Dom.

AFfer opem, ſeruator opẽ fer. pulſa receſſit
Intemerata fides:
Nuda fides, hominum fugit commercia: vana
Cum ſocio loquitur

Quiſque ſuo, blanda exercens mēdacia lingua,
Corde ſcelus meditans.
Ora Deus fraudum dulci medicata veneno
Conterat, & penitus
Grandiloquam ex ima linguam radice reuellat:
Quíque pudore carent,
Dicere nec metuunt, Falſa ad periuria linguas
Fortiter intrepidi
Aſſueſcamus, & os age confirmemus ad omne
Flagitium. neque enim
Oris fræna mei, linguæue repagula quenquam
Me niſi habere puto.
At Dominus planctus miſerorũ, & dura ferētũ
Aure trahens gemitus,
Surgam, ait, atque inopē, tuta vt reſpiret in arce,
Inſidiíſque procul,
Securũ ſtatuã. Hæc Domin⁹. quod ab ore fideli
Cunque fluit Domini,
Auro purius eſt, auro quod fuſile fecit
Septima flamma coquens:
Dum fæx in fumos exploratore camino
Craſſa abit & cineres.
Polliciti memor ergo, malæ mala toxica linguæ
Sancte parens inhibe.
Peſtifera de gente hominum nos optime cuſtos
Aſſere perpetuó.
Nam latè impietas graſſatur libera, paſſim
Omnia plena malis,
Quum penes iniuſtos ius eſt, & iuſſa malorum
Sunt metuenda bonis.

PSAL.

PSAL. XIII, *Vſquequo Domine obliuiſceris me, &c.*

QVouſque, rector vnice,
Me deſtitutum negliges?
An ſempiterna me obrutum
Obliuione deſeres?
  Quouſque vultum amabilem
Iratus abſcondes mihi?
Quouſque curæ turbidæ
Mentis quietem diſtrahent?
  Quouſque cor cruciabitur
Mœroris æſtu fluctuans?
Quouſque me proſtrato aget
Hoſtis triumphos inſolens?
  Regnator orbis aſpice:
Opem fer, & lucem tuam
Infunde, ne mors lumina
Somno perenni ſopiat:
  Ne iactet hoſtis arrogans
Me viribus fractum ſuis,
Ne me peroſi perfidi
Meo dolore gaudeant.
  Tu me ſalutis recreas
Spe, largus auxili: tuum
Salute parta laudibus,
Rex magne, nomen efferam.

PSAL. XIIII, *Dixit inſipiens in corde ſuo, &c.*

SEcum inſania callidè
Indulgens vitiis ſic loquitur, Deum

Formido ſibi credula
Commenta eſt hominum, quũ temerario
Caſu ſors ferat omnia.
Ergo flagitiis ſe penitus dedit
Secura impietas Dei:
Nec quiſquam ex animo recta ſequi ſtudet.
De templo æthereo Deus
Ad curas hominum lumina verterat,
Siquis non ſtolidè improbus
Ad cultum reuocet pectora numinis:
Omnes in ſcelera omnia
Coniuraſſe putes: fœda, nefaria,
Deteſtandáque perpetrant:
Nec cuiquam eſt ſtudium recta capeſſere.
Nam quî recta capeſſerent?
Quem ſanis aditum conſiliis darent
Quorum nequitia & ſcelus
Infecere animos: qui populum meum,
Ceu prædam fera, deuorant:
Nec rerum dominum mente colunt Deum.
Aſt illos gelido metu
Horror concutiet, iuſtitiæ Deus
Quum pãtronus opem feret
Inſonti, increpitans talibus impios,
Vobis ludibrio fuit
Inſontum pietas: vos inopum pium
Riſiſtis ſtudium, preces,
Spes lentas, trepidas ſollicitudines:
At cui fidit inops, Deus
Spes & vota bonos ducet ad exitus.
O ſi mittat opem ſuis
Speratam Deus è rupe Sionia,

Nam quum vincula ruperit,
Exoluétque ſuos, pectore libero
Gaudebunt Abrahamidæ,
Et iuſta Iſacidæ lætitia frement.

PSAL. XV, *Domine quis habitabit in tabernaculo &c.*

STellata cœli templa quis incolet
Rex magne tecum? quem ſtatues tuum
Sanctum ſuper montem, vt malorum
Liber agat placidam quietem?
Quem fraudis expers ſimplicitas iuuat:
Vrgétque rectum propoſiti tenax:
Nec mente ſæuus grata blandam
Edocuit ſimulare linguam.
Nec ore mendax exitiabiles
Concinnat artes: nec mala proximis
Excogitat, nec dulcem amicum
Opprobriis maculat pudendis.
Qui faſtuoſum deſpicit impium,
Dei timentem ſuſpicit & pium:
Tenáxque promiſſi, fidémque
Indocilis temerare pactam.
Qui non egenos fœnore perdidit,
Non innocentes munere prodidit.
In monte ſancto, hæc qui peregit,
Perpetua requie fruetur.

PSAL. XVI, *Conſerua me Domine.*

O Rerum ſator, & ſalus
Humani generis certa, periculis

Qui te reſpicit vnum famulum inſtātibus eripe.
Te ſeruus dominum libens
Agnoſco, & populis prædico: ſed tibi
Omni ex parte beato officiis nil opus eſt meis.
Ergo illuc animum appuli,
Vt gentem ſtudio proſequerer pio
Quā tu ex omnibus vnā populis ſorte receperas.
Aſt illi immemores tui
Defecêre: nouos quiſque ſibi deos
Effinxere, colentes animi ludicra ſomnia.
Horum ſanguineas dapes
Non libabo, epulas reſpuo: nomina
Teſtis nūquā adhibebo, aut fidei fœdera ſanciēs.
At ſortis populum meæ
Defendet Domini perpetuus fauor,
Mercedémque laborū cumulatā dabit affatim.
O pulchra agricolatio,
O præclara mei ſors patrimonii,
Vt florū vndique ridēs animū paſcit amœnitas:
Immortalis honor Deo
AEterno, monitu cuius ago dies,
Arcaníſque per vmbram ſtimulor pectora mo-
Quicquid molior, aut gero, (tibus.
Præſentem Dominum conſpicor: is mihi
Sēper dexter adhæret, ſtabili ne mouear gradu.
Pulſat pectora gaudio
Cor læto trepidum: lingua tuas auet
Laudes promere: corp⁹ tacitè ſpes bona recreat.
Nam nec degere tartari
Permittes animam ſub tenebris meam:
Aut vt putre cadauer reſolutū in cineres fluat.
Tu vitæ reſeras viam:

De vultu fluuii lætitiæ tuo
Manant:tu tribuis munifica gaudia dextera.

PSAL. XVII, *Exaudi Domine iu-iuſtitiam meam, &c.*

AEquus exaudi bone rector orbis
AEqua poſcentem:tibi quas profundit
Lingua non mendax cape non iniqua
Aure querelas.
Ad tuum læſus fugio tribunal,
Et fidem appello : mihi cognitorem
Te peto : oppreſſos oculis benignis
Aſpice iuſtos.
Sæpe per ſolas tacitæ tenebras
Noctis arcanos mihi cogitatus
Cautus inſpexti,trepidóque corda
Turbida metu.
Sæpe, ceu flammis, animum probaſti
Caſibus duris,neque comperiſti
Conſcium fraudis ſcelerúmque: ſonti
Sæua minantem.
Os fuit concors animo,ſonúſque
Senſui : legum monitis tuarum
Pectus innixum ſcelera impióſque
Horruit auſus.
Hac via greſſus rege per tuarum
Orbitam legum,dubio vacillent
Ne pedes lapſu, inſtabiléſque turbent
Lubrica plantas.
Te voco, duris ad opem periclis
Sæpe tentatam fugio : precantis
Admoue attentam miſeris benignus

Queſtibus aurem.
Tu bonus fulci tibi qui ſalutem
Spémque committunt:tibi contumacis
Spiritus cordis tetricus refræna
Vindice dextra.
Me velut pupillam oculi tenellam
Prouidus muni:procul impiorum
Impetu alarum trepidum tuarum
Conde ſub vmbra.
Nam meæ vitæ manus impiorum
Imminet : vallant opibus, ſuperbis
Intonant linguis, mala dira ſæua
Voce minantur.
Obſident cunctos aditus viarum :
Commoda obſeruant loca, deſtinántque
Ad meam cædem , facinúſque patrant
Mentibus abſens:
Qualis in prædam leo fertur ira
Feruidus, qualis catulus leonis
Lacte depulſus ſpeculatur alto
Abditus antro:
Surge, conatus pater anteuerte
Impios, ſtratóque in humum tyranno,
Me tuo quo nunc furit ille ſæuus,
Eripe ferro:
Neu ſine vt me vi premat impotentum
Diuitum faſtus, quibus vna cura eſt
Dum licet blandæ illecebras caducas
Carpere vitæ.
His opes terris penitus refoſſis,
De penu fundis locuplete, ventri
Sufficis fruges, hilaráſque multa

Prole penates.
Puritas vitæ mihi te tueri
Corporis vinclis tribuet ſoluto.
Illa lux verè faciet me ab omni
Parte beatum:
Lux voluptatum cumulata cunctis
Gaudiis, quum ſe ſine nube menti
Pura maieſtas dabit intuendam
Lumine puro.

PSAL. XVIII, *Diligam te Domine, &c.*

TE Deus alme colã, te toto pectore amabo
Sancte parẽs, mea vis, mea ſola potentia,
Præſidiũ, ſpes, & reb⁹ ſolamẽ in arctis. (turris,
Tu clypeus, tu tela mihi, tu certa ſalutis
Anchora, tu ſtatio tuti placidiſſima portus.
Nam ſimulatque tuas in laudes ora reſoluo
Te venerãs, pacémque petẽs, inimica faceſſũt
Arma, ſal⁹ placidíſque comes pax aduolat alis.
Iam me lethiferis mors circumuoluerat atra
Caſſibus, obſeſſum iam me torrẽtibus orcus
Impediebat aquis, ſtygia iam cõpede vinctus
Hærebã, laqueóque pedem retinẽte trahebar:
Hîc ego depreſſ⁹, ſuppléxq; humilíſque vocaui
Voce Deũ, & dubiis clamaui ad ſydera rebus.
Ille ſuper ſolio reſidens flãmantis olympi
Audiit orantem: poſtquam peruenit in altum
Clamor, & attentas aduertit queſtibus aures,
Protinus è vultu Domini conterrita tellus
Intremuit, montéſque caua compage ſoluta
Nutarunt, penitúſque imis fremuere cauernis.

Fumeus afflatu de naribus æſtus anhelo
Vndabat: rapidæ contorto vertice flammæ
Ore fluunt, viuáque animant attacta fauilla.
Vtque ſuum dominũ terræ demittat in orbẽ,
Leniter inclinat iuſſum faſtigia cœlum:
Succedunt pedibus fuſcæ caliginis vmbræ.
Ille vehens curru volucri, cui flammeus ales
Lora tenẽs leuibus ventorum adremigat alis,
Se circum furuo nebularum inuoluit amictu,
Prætendítque cauis piceas in nubibus vndas.
Acribus ex oculis vibratæ ſpicula flammæ
Diſcutiunt triſtes claro fulgore tenebras.
Inde ruit crepitans lapidoſæ grandinis imber,
Diſcurſãtque vagæ ſinuoſa volumina flãmæ.
At verò vt ſancto ſermone ſilentia rupit,
Protin' horrifico tonitru cœlũ omne remugit,
Grandinis & crebra tellus crepitante procella
Pulſa ſonat, ruptíſque micãt è nubibus ignes:
Flãmiferæque volãt magnũ per inane ſagittæ,
Fulguráque ingeminãt: laticũ cõcuſſa lacunas
Pandit hians tellus, & fontibus ora relaxat:
Succutitúrque pauens, & fundamenta reuelat,
Et reſerat chaos. AEterni ſic vox tonat oris:
Sic formidandæ grauè ſpiritus infremit iræ.
Ille ſalutiferam porrexit ab æthere dextrã,
Et me de rapidis pereuntem ſuſtulit vndis:
Hoſtibus eripuit validis, & acerba potentum
In me odia eluſit: quum me ſtudioſa nocendi
Temporibus duris cæca fraus arte petebat,
Auxilium tulit, & rebus patefecit in arctis
Latũ iter, electúmque à morte reduxit amicũ.
Scilicet immunẽ ſceleris mẽtéq; manũque

Aſpexit Deus, & merito dignatus honore eſt.
Quippe nec impietas, nec praui credulus error
Auertêre meos recto de tramite greſſus.
Ante oculos mihi lex Domini, mihi iuſſa verẽ
Sẽper erãt animo præſentia: ſimplice vero (da
Gaudebam, fraudíſque illo ſub teſte voluntas
Libera, flagitium & ſcelerum vitauerat artes.
Ergo mihi integræ fructũ hũc decerpere vitæ
Munificus dedit, & qui conſpicit omnia iuſtus
Arbiter innocuam cumulauit munere vitam.
Quiſque ſuis ſibi te cõformat moribus: erga
Innocuum innocuus, te ſentit amicus amicũ,
Inque bonos bonꝰ es: malè cautas callidꝰ artes
Artibus illudis: duro in diſcrimine ſeruas
Res humilis populi afflictas, oculíq; ſuperbos
Deiicis elati faſtus. tu plebis ab imæ
Cœtibus ereptum celebri me in luce reponis:
Illuſtráſque meas claro ſplendore tenebras.
Te duce perrumpo florentes ære phalanges,
Altáque turrigeri ſupero faſtigia muri.
Scilicet, vt ſanctus Deꝰ eſt, ſua ſigna ſequutis
Sancta ſalutiferæ pandit compendia vitæ.
Illius æterno quicunque effluxit ab ore
Sermo repurgato flammis ſincerior auro eſt.
Ille ſuo clypeo fida ſpe pectora fulta
Protegit, aduerſiſque vetat ſuccumbere rebus.
Dicite qui colitis picti ludibria trunci,
Aut ebur, in varias aut ſaxa exciſa figuras,
Ecquis in æthereo rerum moderatur olympo
Fræna alius Dominus? quis terræ tẽperat orbẽ
Alter, & inuicta quæ vult facit omnia dextra?
Ille Deus viua mihi vi corroborat artus,

Oſtenditque viam maculoſa labe carentem.
Me pedibus fecit celeri contendere ceruo,
Et procul à ſæuis ſubduxit in alta periclis:
Et tractare manu duro in diſcrimine belli
Arma dedit facili:ſolidóque ex ære rigentem
Flectere & inflexum cõfringere viribus arcũ.
Ille ſalutiferi totum munimine ſcuti
Me tegit,& dextra nutantem fulcit & auget,
Largus opis:pérque inſidiis obſeſſa viarum
Pandit iter tutũ,prohibétque per inuia plantas
Offenſo titubare gradu. Te perſequor hoſtes
Auſpice,diſiectos cõprendo,nec antè reuertor
Quàm cecidere animi fracta virtute minaces,
Affuſique cadant pedibus, ne ſurgere poſſint
Rurſus,& antiquas armis reparare ruinas.
Tu mihi diffundis viuũ per mẽbra vigorem,
Et validos crudo diſtendis robore neruos:
Tu bellare doces:tu me quicũque laceſſit (ſtes.
Sternis humi,trepidóſque fuga mihi deiicis ho
Clamãtesnemo exaudit.Dominũ prece poſcũt
Auxilium:auerſam negat implorãtibus aurẽ.
Hos ego,ceu verſat boreæ violentia nubem
Puluerearn,impello,& turbatis feruidus inſto:
Et pedibus premo,ceu cœnũ deforme lutoſis
Conteritur triuiis.Tu me ſine nomine plebis
Contemptu ereptũ,populos frænare ſuperbos
Imperio facis,& famulas mihi tendere dextras
Per longinqua iubes ignotas oppida gentes,
Attonitas famæ nouitate,& nomine tantùm
Audito:& blandis verba aſſentantia linguis
Fingũt,nec tutis ſatis audẽt credere muris.
Laus, honor, imperiũ Domino, qui robore cinctum

Me tegit,incolumémq; rapit de morte propin-
Qui mihi perfidiã ſceleratã vltricib'armis(qua.
Frangere dat,populóſque facit parere volẽtes,
Securúmque vetat belli trepidare tumultus.
Qui mihi præſidio eſt,populi quũ ſæua rebellis
Ira furit,mentíſque malæ ſcelerata retundit
Conſilia.Ergo feram latè tua facta per vrbes
Finitimas:ſempérque meo celebrabere cantu
Sancte parens, regẽ qui dura per omnia tutũ
Eſſe iubes,cumuláſque opib'plenóque fauore
Ipſum,& perpetuũ ſobolẽ amplectêris in æuũ.

PSAL. XIX, *Cœli enarrant gloriam* Dei, *&c.*

INſanientis gens ſapientiæ,
Addicta mentem erroribus impiis,
Tot luce flammarum coruſcum
Cerne oculis animóque cœlum.
Hinc diſce,prudens quàm fuit artifex
Qui templa olympi fornice flammeo
Suſpendit,& terræ capacem
Et pelagi ſinuauit arcum.
Dies tenebras & tenebræ diem
Semper prementes perpetua vice,
Non fortuito res caducas
Ire monent per inane lapſu:
Sed tota concors fabrica perſonat
Dei tuentis cuncta potentiam,
Non voce quæ paucorum ad aures
Perueniat ſtrepitu maligno.
Nam nec remotis barbara finibus

Gens vlla terras incolit vltimas,
Quæ neſciat certa meantis
Lege poli ſtabilem tenorem.
Quis nocte clara lumine flammeo
Semper micantes non ſtupuit globos?
Aut mane caſtris prodeuntem
Cum rutilo videt axe ſolem?
Siue ille eois fluctibus exerit
Vultus decoros,ſponſus vti nouus
Auro refulgens,gemmeáque
Tempora conſpicuus corona:
Seu quum fugacem præcipitans diem
Curru citato tempora diuidit,
Artúſque viréſque impetúmque
Centimano ſimilis giganti.
Abuſque eoo cardine ad vltimam
Metam occidentis ſydera permeans,
Obliqua vitali calore
Cuncta creátque fouétque alítque.
Sed ordo rerum & conſpicuus decor
Non ſic tuentum lumina detinent,
Diuina vt arcanis habenis
Lex animos ad honeſta flectit.
Promiſſa fraudis neſcia lubricæ
Splendore veri pectora roborant.
Hac plectitur culpa æquitate,vt
Pœna iuuet recreétque damnum.
Puro recludunt lumine lumi na
Præcepta:puro religio nitet
Verenda cultu, quam nec annis
Cuncta domans minuit vetuſtas.
Decreta fas & conſcia veritas

Aſtans tabellis ſeruat aheneis,
Iucundiora melle, & auro
Et nitidis potiora gemmis.
Signata clauſtris pectoris intimi
Seruus tuetur iugiter hæc tuus:
Non inſcius cuſtodientem
Quàm maneat numeroſa merces.
Errata mentis quis meminit vagæ?
Quæ deprehendet vis ſapientiæ?
Ergo repurga quas refudit
Clam maculas ſinuoſus error:
Fac regna cordis ne ſibi vendicet
Vis impotentis dira ſuperbiæ.
Sic me malorum è maximorum
Compedibus facilè explicabis.
Quæ lingua fundit verba, quod in ſinu
Secum volutat mens tacito, accipe
Placatus, ô noſtræ ſalutis
Arx, Dominus, Deus, & redemptor.

PSAL. XX, *Exaudiat te Dominus in die tribulationis: &c.*

CVncta licet ferro latè populetur & igni
Inſana gentis barbaræ crudelitas,
Tu ne cede malis, ſed contrà audentior ito,
Moderator orbis audiet preces tuas:
Vtque bonus dubiis Iacobum ad ſydera rebu
Cum voce palmas proferentem exaudiit,
Annuet oranti, & te maieſtate verendi
Nominis, ab hoſte ſoſpitem tuebitur.
Ex adyto ſacro arcanis tibi viribus artus
Firmabit, animum de Sione fulciet:

Vota ſecundabit, memori tua munera mente
Seruabit. omnis perlitabit victima:
Protinꝰ in cineres depaſta holocauſta reſoluet
In aſtra voluens flãma lucem ſplendidam.
Ille aderit cœptis, caſúſque in proſpera vertet,
Euenta finget omnia ex ſententia.
Iã tibi plaudemus reduci, authorémque ſalutis
Patrium canemus patrio ritu Deum.
Cuncta Deo grates fora, cõpita, tẽpla ſonabũt:
Noménque ſanctũ proſequẽtur laudibus.
Annuet ille pio quæcunque rogabitur ore,
Lætúmque precibus exitum iuſtis dabit.
Quĩ (ſcio, nec fallax animũ mihi decipit omẽ)
Regem reducet ſoſpitem Dominus ſuum.
Mittet opem, ſancti reſerans ſacraria cœli,
Et præpotenti proteget te dextera.
Gloria ſit Syriæ turmas numerare curules,
Axéſque curuis aſperare falcibus:
Fidat equis, latéque vagis diſcurſet habenis
Sonante Perſes arua findens vngula:
Hi currus & equos iactẽt: nos rebus in arctis
Dei potentis nomen inuocabimus.
Illis nec currus nec vis præſtabit equorum
Ne ſcindat vncis vultur artus vnguibus:
Nos humiles fauor æthereus penitúſq; iacẽtes
Tollet, ſuóque ſuſtinebit numine.
Tu ſeruator opem fer: tu ſi reſpicis, arma
Nec ſocia cupimus, nec timemus hoſtica.
Reſpiciet, populíque ſui Rex optimus omni
Vocatus hora facilis audiet preces.

PSAL. XXI, *Domine, in virtute tua lætabitur rex. &c.*

QVòd hoſte victo rex triumphat gaudio,
Curis ſolutus anxiis,
Tibi id fatetur rex beate cœlitum
Debere. tu laboribus
Vires ferendis, tu dediſti è prælio
Redire duro ſoſpitem.
Nullam repulſam, voce quũ te ſupplice
Rogaret, vnquam adhuc tulit.
Nil in latebris pectoris reconditis
Spe concupiuit irrita.
Et vota ſupra & ante vota hunc omnibus
Vitæ beaſti commodis:
Gemmis coronam ferre & auro ſplendidam
Sacro dediſti vertici.
Vitam popoſcit: mortis illi eſt addita
Immunis immortalitas.
Tu claritatis author illi es, inclyta
Per te refulget gloria.
Felicitatis ei fauor dedit tuus
Exemplar vt ſit poſteris:
Menſura voti vt matribus ſit, quũ bene
Blandis precantur liberis.
Tu nempe ſpes & anchora es fiduciæ:
Tu portus in rebus malis.
Te fretus vno firmus omnem perferet
Sortis procellam turbidæ.
Tu perduelles comprehendes, tu manu
Pœnas repoſces vindice.
Ceu flamma clauſis æſtuans fornacibus

Antiqua

Antiqua ſyluæ brachia
Vorat, furoris ſic tui nefarios
Afflatus hoſtes hauriet.
A ſtirpe totam demetes propaginem
Seménque gentis impiæ.
Te nanque contra moliuntur abditam
Fraudem ſcelúſque perfidi:
Et mente praua vota verſant irrita,
Et ſpes inanes concoquunt.
Te perſequente pallidi in fugam ruent;
Inhoneſta tergo vulnera
Ferent: in ora, fata dum vitant fuga,
Rurſus ſagittas diriges.
O qui potenti fræna rerum dextera
Verſas perennis arbiter,
Exurge, vires fac tuas vt hoſtium
Agnoſcat inſolentia:
Tum te piorum turba feſtis cantibus
Orbis parentem concinet,
Votis tuorum ſupplicum placabilem,
Malíſque formidabilem.

PSAL. XXII, *Deus Deüs meus reſpice in me: quare me derel. &c.*

CVr me relinquis ô Deus? Deus meus
Cur me relinquis? irrita
Heu verba fundo. luce ſeu terras dies
Retegit, vocantem me dies
Fruſtra intuetur: ſiue nox ſilentibus
Terram tenebris obruit,
Nox me vocantem nulla non audit, meo
Nox nulla queſtu non ſonat.

Tu ſanctus ille ciuitatis incola es
Sanctæ, Iſaci nepotibus
Tu carmen es: tu fida ſpes maioribus
Noſtris. ſalutem qui ſuam
Tibi credidere, à te ſalutis compotes
Abiere: ſalui gratias
Egêre duris qui tuam in malis opem
Petiere: qui tuam in fidem
Se dedidere, non tulere dedecus,
Non hoſtium ludibria.
At vermis ego ſum, non homo: ſum fabula
Vulgi, infimorum opprobrium.
Nam turba noſtris obuia illudit malis:
Nutátque, nictátque, & caput
Motat, labella exporrigit: ludibria
Verbis acerbat aſperis,
En ille Domino charus, en fiducia
Securus ille numinis:
Nunc ſeruet illum, nunc periclis eruat,
Quem tanto amore amplectitur.
O Domine, tu me protinus ſuſceperas
Aluo parentis editum.
De te pependi ſpe, parentis pendulus
Infans adhuc ad vbera.
Abuſque partu tu Deus meus: tuus
Ex matris aluo me fauor
Eſt proſequutus: vltimo in diſcrimine
Iam ne recede longius.
Diſcrimen inſtat vltimum: mortis metu
Ceſſere amici territi.
Tauri efferati, tauri obeſi me vndique
Circundedere: faucibus

Hiant,leonum more rugientium,
Quos incitat ſpes & fames.
Riui cruoris corpus omne perluunt
Exangue:laxat artuum
Compago nexus:pectus intra liquitur,
Vt ſole cera,cor metu.
Exaruere teſtæ adinſtar coctilis
Defecta membra viribus.
Rigens adhæſit lingua ſiccis faucibus.
Iam ſto ſepulchri ad aggerem.
Me rabidi ab omni parte latratu canes
Vrgent,petúntque dentibus.
Mihi peſſimorum ſæua conſpiratio
Manúſque fodit & pedes:
Et oſſa numerant,oſſa tralucentia
Per corporis tenſi cutem.
Tormenta poſtquam cuncta cõſumpſit furor,
Animus adhuc ira tumens
Se paſcit:oculos ſatiat,& fruitur meis
Læto in malis ſpectaculo.
Partiti amictus ſunt meos,tunicæ meæ
Fecere ſortes arbitras.
Tu Domine ſaltem ne recede,ne malis
In vltimis me deſere.
Tu robur vnus,tu mea es potentia.
Accurre,feſtinus meæ
Succurre vitæ:deſtitutum ab omnibus
Defende:ſæuorum hoſtium
Ferrum cruentum pelle:vim rabidam canum
Inhibe: leonum ſpumeos
Compeſce rictus:cornua vnicornium
Confringe;ſerua ſupplicem.

Tum morte victa ſoſpes auxilio tuo,
Narrabo fratribus tuum
Nomen, piorum prædicabo cœtibus
Robur, fidem, conſtantiam.
O mente pura qui Deum colitis, Deum
Laudate puris cantibus.
Semen Iacobi, magnitudinem Dei
Celebrate feſtis laudibus:
Erga fideles numinis clementiam
Agnoſce proles Iſaci.
Non ſpreuit inopis ille ſolitudinem,
Non pauperum faſtidio
Auertit ora. Me vocantem exaudiit,
Vitæque dulci reddidit.
Ergo per oras vltimas mundi, tuas
Sonabo laudes: gentibus
Te prædicabo, vota te timentium
Præſente ſoluam eccleſia.
Edet modeſta turba fraudis neſcia
Vocata ſacras ad dapes:
Epulíſque functa, ac ſatura dulci nectare,
Laudabit authorem Deum:
Deum ſonabit, qui vigore flammeo
In corda ſe quærentium
Se tantus infert, mortis vt procul metu
Perennè viua gaudeant.
Ergo excitata tam nouo ſpectaculo
Tellus ab oris vltimis,
Quacunque colitur, colla ſub Domini iugum
Submittet. illi ſeruient
Pronæque Domino ſupplicabunt omnium
Omnes familiæ gentium.

Nam ſempiterno iure Domino competit
Regnum triformis machinæ.
Ille vniuerſis imperabit gentibus.
Rerum potentes illius
Menſæ accubabunt,& ſacri conuiuii
Dapibus referti ſub iugum
Cedent volentes.flectet illi poplitem
Pauper ſepulchri in limine,
Qui membra feſſis artubus languentia
Fugiente vita vix trahit.
Illúmque longa poſteri propagine
Colent,ſuíſque poſteris
Per longa deinceps nuntiabunt ſæcula
In me fauorem numinis.
Hoc ſemen illi ſeruiet,gens illius
In poſterum hæc cenſebitur.

PSAL.XXIII, *Dominus regit me: nihil mihi deerit.&c.*

QVid fruſtra rabidi mè petitis canes?
Liuor propoſitũ cur premis improbum?
Sicut paſtor ouem,me Dominus regit:
Nil deerit penitus mihi.
Per campi viridis mitia pabula,
Quæ veris teneri pingit amœnitas,
Nunc paſcor placidè,nunc ſaturum latus
Feſſus molliter explico.
Puræ riuus aquę leniter aſtrepens
Membris reſtituit robora languidis,
Et blando recreat fomite ſpiritus
Solis ſub face torrida.
Saltus quum peteret mens vaga deuios,

Errorum teneras illecebras ſequens,
Retraxit miſerans denuò me bonus
Paſtor iuſtitiæ in viam.
Necſi per trepidas luctifica manu
Intentet tenebras mors mihi vulnera,
Formidem duce te pergere: me pedo
Securum facies tuo.
Tu menſas epulis accumulas, merum
Tu plenis pateris ſufficis: & caput
Vnguento exhilaras. Conficit æmulos,
Dum ſpectant, dolor anxius.
Me nunquam bonitas deſtituet tua,
Profuſúque bonis perpetuò fauor;
Et non ſollicitæ longa domi tuæ
Vitæ tempora tranſigam.

PSAL. XXIIII, *Domini eſt terra & plenitudo eius, &c.*

TOta quidẽ Domini terra eſt, & quicquid v-
Vel parca celat, vel benigna ſufficit: (biq;
Quíq; colũt mõtéſque feros, cãpóſque feraces,
Vrbéſque ſanctis temperatas legibus.
Ille ſuper pelagus ſolidum connexuit orbem,
Stabilis vt vndas inter inſtabiles foret,
Et toties rapidis pulſatus fluctibus omnes
Compage firma ſuſtineret impetus.
Cũcta igitur Domini meritò ſũt: ſed tamẽ vnã
Sedem ſibi ille dedicauit propriam.
Ecquis eò ſcãdet? cuíve hæc permiſſa poteſtas,
Loco vt beatum ſiſtat in ſancto gradum?
Cui manus & mẽs eſt inſons, nec vana volutat
Animo, nec v lli damna periurus dedit.

Huic Dominus donabit opes; hunc numine
A vi procacíque eruet calumnia. (dextro
Hæc vera eſt pietas, hac itur ad æthera, veri
Sic intueri numinis vultum licet.
Eia aditus reſerate, fores age pandite portæ,
Portæ perennes ſempiternæ regiæ:
Clauſtra reuellite, limina pãdite, magnus vt in-
Rex ille, multa clarus ille gloria. (tret
Quis nou⁹ hic ſanctis ſuccedit ſedibus hoſpes?
Quis iſte multa eſt inclytus rex gloria?
Ille potẽs latè Domin⁹ dextráque opibúſque,
Bellóque multa nobilis victoria,
Eia aditus reſerate, fores age pandite portæ,
Portæ perennes ſempiternæ regiæ:
Clauſtra reuellite, limina pãdite, magn⁹ vt in-
Rex ille, multa clarus ille gloria. (tret
Quis nouus hic ſanctis ſuccedit ſedib⁹ hoſpes?
Quis iſte multa eſt inclytus rex gloria?
Ille potẽs armis numeroſóq; agmine ductor,
Hic ille multa eſt inclytus rex gloria.

PSAL. XXV, *Ad te Domine leuaui animam. &c.*

HIC fidat armis, plebe ſe clientium
Defendat alter militúmque copiis:
A te creator orbis vno ſpes mea
Pendet, maliſque in rebus vnum reſpicit.
Tu ſancte genitor effice inſolentibus
Ne ſpes inanes riſui ſint hoſtibus.
Sic me pudore liberabis: nec rubor
Confundet ora cæteris, in te ſuæ
Qui collocarunt anchoram fiduciæ.

Fruſtretur illos ſpes, & irritæ ſpei
Pudor dolórque torqueat qui ſordium
Amore ſeſe ſordibus contaminant,
Bonóſque nulla prouocati iniuria
Vexare gaudent. Mihi per anfractus vagos
Vitæ, ſalebras inter & tenebras iter
Oſtende rectum, & erutum ſequacibus
Erroris vndis, præuio lucis tuæ
Splendore deduc veritatis in viam.
Te nempe ab vno pendeo ſpe, te Deum
Vnum & ſalutis columen agnoſco meæ.
Si torta vitiis fortè morum regula
Deflexit, error ſi fefellit lubricus,
Fracta illecebris ſi voluptatis malis
Incauta vitiis ſe iuuenta polluit,
Benignitatis tu tuæ memor tamen,
Et lenitatis, (qui parentes mollibus
Frænas habenis, vſque ab incunabulis
Orbis paterna es vſus indulgentia)
Miſerere. noſtris quod negares moribus,
Tuæ negare non potes clementiæ.
Nec denegabis: nec precantes bona bonus
Vacuos repelles: nec viam poſcentibus
Rectam aberis vnquam recti & æqui regula.
Tu mitis animi amplecteris modeſtiam,
Docéſque recti & improbi diſcrimina.
Tu dux coméſque tuta per compendia
Ducis carentem fraude manſuetudinem:
Peccata bonus & facilis obliuiſceris:
Promiſſa ſoluis liberali dextera:
Minuítque pœnas mitis indulgentia:
Fidéſque dictis ſtabilis erga omnes adeſt

Qui pacta ſacri fœderis non negligunt.
Hanc vt nepotum ſæcla manſuetudinem
Noſcant, tuíque nominis ſe gloria
Latè per omnes fundat orbis angulos:
Ignoſce noſtris mitis erratis parens,
Quæ multa iuſſit ægritudo, & impotens
Amor, regíque contumax ira & dolor,
Errórque, veri non acutus arbiter.
O ter beatum, mente qui pura Deum
Veneratur: illi, qualecunque amplectitur
Vitæ inſtitutum, dux adeſt ſemper Deus,
Rectórque, & omnes actiones proſperat.
Securus animus anxio procul metu
Cunctis fruetur affluenter copiis:
Stirpíſque ſeries longa firmabit domum,
Genúſque multa floridum propagine
Opes paternas ad nepotes transferet.
Quin & piorum mentibus myſteria,
Contempta prauis, impiè ſapientibus
Occulta, Dominus luce proferet ſua,
Et ſacroſancti fœderis ſcientiam
(Quæ ſola vitæ dux beatæ & regula eſt)
Docebit. Ergo rex beate cœlitum
Te mente ſolum quæro, nuſquam lumina
Abs te reflecto: tu pedes ſolus meos
Hoſtis doloſis erues è retibus.
O ſancte cuſtos hominum, amico lumine
In me intuere, & deſtitutum ab omnibus
Inopémque ſancta me tuere dextera.
Curíſque mentem quæ perurunt plurimæ,
Nouíſque ſemper differunt doloribus,
Exolue. pœnis vſque & vſque immanibus

Exercitato & obruto laboribus
Ignoſce:culpas mitis obliuiſcere.
Heu quanta vis me factionis impiæ
Perſequitur armis! quanta me crudelitas
Inexpiato quærit odio perdere!
Tu me periclis libera: tu protege
Eius ſalutem ab hoſtium ludibrio
Omnem ſalutis qui locauit ſpem ſuæ
In te, nec aliis fidit opibus quàm ſuæ
Integritatíque & tuæ clementiæ.
Gens quæ tuarum iuſſa legum amplectitur,
Fac vndequaque tuta ſit te vindice.

PSAL. XXVI. *Iudica me* Domi-*ne, quoniam &c.*

ME vi tyrannus perſequitur palàm,
Me clam maligna fraude calumnia.
Te, qui latebras pectoris inſpicis,
Appello, rerum conditor optime.
Mens fraudis expers, & manus innocens,
A víque pura & flagitio: in Deo
Spes fixa, ſortis qui violentia
Me ſæuientis non ſinet opprimi.
Renéſque flammis & penetralia
Scrutare cordis, cæcáque ſenſuum
Arcana, fuſum ceu calidis focis
Explorat aurum callidus artifex:
Mentem videbis munificentiæ
Quæ dona nunquam non meminit tuæ:
Actæque leges puriter ad tuas
Vitæ carentem flexibus orbitam.
Procul faceſſat nec ſocium ſibi

Me vana ſperet lingua: procul domo
Noſtra recedat qui didicit ſuos
Fucare ſenſus pectore ſubdolo.
Odi ſceleſtûm concilia, impios
Cœtus veneno peius abominor:
Quorum reſultant pectora gaudio
Quum perpetrarunt facta nefaria.
Sed mente praui non ſibi conſcia,
Lotúſque puris fontibus, ad tuas
Aras adibo, lætus & offeram
Lætæ choreæ dux tibi victimas.
Te noſtra pangent tympana, te lyra,
Te vox canoro conſona tympano,
Lyræque: cœtúque in celebri tua
Miranda pandet facta nepotibus.
Tectúmque, nomen quo canitur tuum,
AEdémque numen qua colitur tuum,
Mens ardet: abſentem retrahunt tuæ
Quæ templa celant pignora gloriæ.
Hæc oſſa tellus ne ſine vt obruat
Inter cruentos barbara barbaros,
Qui fraudulenta mente coquunt ſcelus,
Captant auara munera dextera.
Ergo inſtitutum carpere tramitem
Pergam innocenter: tu propius meis
Aurem benignus queſtibus admoue,
Ac me periclis triſtibus aſſere.
Per plana firmo quòd gradior pede,
Quòd recta ſector, muneris eſt tui.
Ergo ſalutis te columen meæ
Cœtu in celebri laudibus efferam.

PSAL. XXVII, *Dominus illuminatio mea, &c.*

DEus in tenebris quum mihi præluceat,
Vitámque muniat meam,
Quæ vis aperta terreat me? quæ mihi
Fraus cæca ſit formidini?
Aduerſus vnum quum ſceleſta factio
Cunctas paraſſet copias,
Doloſa letho quæ tetenderant meo
Ipſi incidere in retia.
Si comminentur caſtra, ſi minacibus
Infeſta telis agmina,
Securus animi ſpecto caſtra, prælia
Timore liber intuor.
Vnum expetiui, & vſque & vſque id expetã,
Curis vt exemptus malis,
Sim ſacroſanctæ ſemper ædis incola:
Auguſta mirer atria,
Deóque laudes perſonem, artus dum regit
Vitalis auræ ſpiritus.
Tum me ſub vmbra conditum tentorii
Celabit, & periculis
Procul remotum, rupis abruptæ velut
In arce poſitum, muniet:
Ac ne relictum nunc quidem impiæ ſinet
Vi factionis opprimi.
Victórque ſoluam vota, nec victoriæ
Author mihi tacebere.
Audi inuocãtem ſupplicem, & fractum malis
Bonus fauénſque ſubleua.
Te mens anhelat, vultus ad vultum tuum

Intentus vſque reſpicit.
Ne conde vultus lumen à me amabilis,
Neu me in tenebris deſere.
Seruum per iram ne ſine opprimi tuum,
Vitámque quam debet tibi
Tuere ab hoſte, & è periclis eripe,
O ſpes ſalutis vnica.
Me chari amici, me propinqui, me pater,
Me blanda mater liquerat:
At non reliquit qui pios in aſperis
Non deſerit rebus, Deus.
Parens benigne me vias doce tuas,
Rectáque deduc ſemita:
Ne vis metúſque ab hoſte me deterritum
De calle recti detrahat.
Ne me impiorum obnoxium libidini
Relinque. Teſtes impii
Fingunt malignè falſa de me crimina,
Armántque ſe mendaciis.
Mens victa tantis iam fatiſceret malis,
Ni ſpes foueret me tuæ
Benignitatis, poſt labores anxios
Mox affuturum gaudium.
Viuúſque viuos inter ipſe commoda
Vitæ beatæ præſtolor.
In rebus ergo turbidis ne concide,
Sed fortis vſque ſuſtine.
Te roborabit Dominus, & cor fulciet:
Tu fortis vſque ſuſtine.

PSAL. XXVIII, *Ad te Domine clamabo, &c.*

PRinceps ſtelliferis altior orbibus,
Vitæ præſidium & certa ſalus meæ,
Aurem ſuppliciis da facilem meis,
Ne fiam ſimilis buſta petentibus.
Audi vota parens quæ tibi profero
Supplex cum gemitu, brachia porrigens
Ad cælum tremulis peruigil ignibus,
Cælum templa tuæ conſcia gloriæ.
Ne me connumera cœtibus impiis,
Neu tanquam ſocium plecte nocentibus:
Quorum blanditiis illita mollibus
Lingua eſt, mens gelido liuida toxico.
Illis nequitiæ præmia ſint ſuæ,
Et merces ſtudiis æqua nefariis:
Pro ſemente legant ſemina, peſſimis
Dignum conſiliis ſupplicium luant.
Non his conſilii prouida vis tui,
(Qui me cõſpicuis tollis honoribus)
Infectáſve manus à ſcelere auocat,
Aut infeſta odiis pectora mitigat.
Ergo nec ſeries longa propaginis
Florebit, patrias nec ſoboles opes
Longæua accipiet: ſed celeri genus
Clades exitio proruet ac domum.
Laus rerum Domino, qui precibus meis
Se non difficilem præbuit.hinc meæ
Vires, hic clypeus rebus in aſperis:
Hinc ſpes, auxilium hinc non dubiũ in malis.
Hinc cor geſtit ouans: carminibus tuas

Laudes ora ſonant: qui populum tuum
In rebus trepidis protegis, & tuum
Regem ex inſidiis omnibus eripis.
 Cuſtodi populum rex hominum tuum.
Hebri fac ſoboles largiter omnibus
Vitæ continuò fructibus affluat,
Donec perpetuum ſol referet diem.

PSAL. XXIX. *Afferte Domino filii Dei: aff.*

SEV diues auro es, ſiue opibus potens,
Seu marte parta clarus adorea,
Agnoſce numen gratus, & huc refer
Quæcunque lætum ducis ad exitum.
 Huic pange laudes, & prece ſupplice
Rerum parentem concilia: & Dei
Nutu regentis ſtelliferam domum
Dignare iuſtis nomen honoribus.
 Cuius liquentes vox grauida pluit
De nube rores, terrificos ciet
Cælo tumultus cum tonitru, maris
Turbata ventis concitat æquora:
 Vox dignitatis plena, nec irritæ
Vnquam ad patrandum iuſſa potentiæ,
Nudare cedris ſeu Libanum iuuat,
Celſáſque ventis ſternere fraxinos,
 Seu vincta ſaxis ſaxa reuellere,
Notíſque montes ſedibus erutos
Verſare, taurum vt verna per auia
Vexat iuuentæ læta proteruitas.
 Ad vocis ictum nubibus exilit
Eliſus ignis, teſqua Arabum tremunt:

Feræ paueſcunt: ante diem fluunt
Partus acerbi: robora concidunt.
Quæcunque templo cælũ habet aureo,
Quæcunque tellus dædala ſuſtinet,
Quæ celat vndis æquor in abditis,
Dei fatentur cuncta potentiam.
A voce vindex pontus inhorruit,
Vndíſque montes obruit, arbiter
AEterne rerum, quum libuit tibi
Delere gentes fluctibus impias.
Te dante vires, non opibus feros
Horremus hoſtes, non numero graues:
Te dante pacem, progeniem Iſaci
Cornu beabit diuite copia.

PSAL. XXX, *Exaltabo te Domine, quoniam &c.*

TE noſtra ſemper carmina, te lyra
Sonabit, orbis arbiter optime:
De faucibus lethi imminentis
Incolumis tibi vota reddam.
Per te ſuperbus nec lacrymis meis
Inſultat hoſtis, nec fruitur malis.
Te rebus, incertus ſalutis,
Auxilium in dubiis popoſci.
Per te receptis viribus haurio
Vitalis auræ lumen amabile:
Nec inferûm ſub nocte longa
Et tenebris iaceo ſepulchri.
O turba puris dedita ritibus
Sacríſque caſtis, tollite laudibus
Placabilem votis parentem,

Et

Et memori celebrate plectro.
Vaneſcit iræ vindicis impetus
Bullæ fugacis more: Dei fauor
Bonis manu vitam benigna
Triſtitiæ vacuam rependit,
Si fortè ſero veſpere fletibus
Vultus rigamur, mox redit aurea
Cum luce riſúſque, & iacentes
Exhilarans animos voluptas.
Pacis beatæ quum fruerer bonis,
Mecum loquebar, De ſtabili gradu
Felicitatis nulla ſortis
Me dubiæ quatiet procella.
Te dante vires, diuitias, decus,
Te montis inſtar mœnibus æneis
Firmante regnum, vanum alebat
Credulitas mihi blanda faſtum:
Tu me relicto, ſtultitiæ meæ
Dextram retraxti: retro abiit domum
Repente turbatam relinquens
Sors, leuibus malefida pennis.
O præſes orbis, pectore ſupplice
Mox te vocaui, te lacrymis madens
Opem popoſci. Quid profuſus
Profuerit tibi ſanguis? inquam.
Quis mortis vſus noſtræ erit? an tuas
Laudes ſonabunt, factáque poſteris
Miranda muti prædicabunt
Sub gelido cineres ſepulchro?
Placatus aurem da facilem meis
Votis, ſeueros neu querimoniis
Auerte vultus: pelle membris

Peſtiferi mala dura morbi:
Tu ſupplicanti protinus admoues
Aurem benignus:pro lacrymis mihi
Riſum reducis: pro dolore
Lætitiámque alacrémque plauſum.
Te ſemper ergo carmina,te lyræ
Noſtræ ſonabunt: vox tibi ſeruiet
Dicata: præbebítque nóſtris
Materiem tua laus camœnis.

PSAL. XXXI, *In te Domine ſperaui, non confundar &c.*

IN te locaui ſpem meam
Rerum creator optime:
At tu benignus proſpice
Ne ſpei pudeſcat irritæ.
O iuſte vindex fraudibus
Ab hoſtium me vindica:
Audi benignus ſupplicem:
Da promptus abiecto manum.
Me rupe ſerua vt inuia
Clauſum, vel arce ahenea:
Tu rupis es mihi inuiæ
Munimen, arx ahenea.
Ergo vt timori mentibus
Nomen tuum ſit impiis,
Præi viam mihi, abditis
Me libera de caſſibus.
Tu robur es meum: tuæ
Commendo vitam dexteræ:
Me libera pacti Deus
Tenax, memórque fœderum.

Qui vana ſtulti ſomnia
Sectantur odi peſſimè.
Tu certa ſpes mihi es, meæ
Tu portus es fiduciæ.
Inter labores aſperos
Lumen tuæ clementiæ
Fulgens, repentè turbidum
Perfudit animum gaudio.
Quum me tyrannis impotens
Vrgeret hoſtis impii,
Iamiam imminentis pallidis
Lethi explicaſti faucibus.
Miſerere fracti tot malis,
Tot obruti doloribus.
Caligat oculus, mens ſtupet:
Mœrore corpus tabuit:
Caduca vita elabitur
Per luctus & ſuſpiria:
Intérque clades aridis
Fluxere vires oſſibus.
Me ridet hoſtis, & meis
Inſultat inſolens malís:
Horrent propinqui: cæteri
Vitant metu periculi.
E proximorum mentibus
Obliteror ceu mortuus.
Contemptior ſum ciuibus
Quàm lamina teſtæ fictilis.
Me multitudo opprobriis
Coràm laceſſit aſperis:
Vim machinatur in meam
Iurata mortem factio.

Ego interim fiducia
Opis tuæ, dolos, minas,
Iniurias, & hoſtium
Contemno contumelias.
Tu fila vitæ temperas
Meæ, regíſque tempora:
Tu me impiorum libera
Ab hoſtium tyrannide.
Oſtende vultum amabilem
Seruo bonus tuo & fauens:
Et me tuere qua ſoles
Semper tuos clementia.
Ne ſit pudori quòd tuam
Imploro opem: pudor malos
Confundat, & ſilentium
Longum ſepulchris ſopiat.
Aſſueta vox mendacio
Sit muta, vox procaciter
Solita bonos laceſſere,
Et arrogantes ſpernere.
O quanta te colentibus
Et quot redundant commoda!
Quot teſte mundo proſperis
Auges tuos ſucceſſibus!
Hos protegis reconditos
Procul à minis potentium,
Tuáque munis in domo
Linguæ veneno ab impiæ.
Tibi perennis gratia
Sit, rector orbis, qui velut
Munita in arce me procul
Periculis ſubmoueras.

Expes inops vitam fugæ
Quum vix tuerer anxiam,
Mecum ipſe dixi, Iam truci
Reliquit hoſti me Deus.
At tu nec in periculis
Oblitus extremis mei,
Aurem benignam ſupplici
Ac inuocanti admoueras.
Ergo patrem rerum optimum
Amate candidi & pii,
Qui faſtuoſos deprimit,
Et obſequentes erigit,
Qui ſpem locatis in Deo,
Conſtanter illi fidite,
Nec robur animi concidat
Sortis procella turbidæ.

PSAL. XXXII, *Beati quorum remiſſæ ſunt iniquit. &c.*

O Ter beatum cui patris optimi
Noxas remiſit lethiferas fauor,
Cui fœda morum flagitia obruit
Obliuioſo tecta ſilentio.
O ter beatum cui bonus arbiter
Non imputauit lubrica deuiæ
Errata vitæ, nec reperit dolum
Cæco in receſſu pectoris abditum.
Donec fouebam ſub tacito ſinu
Morbum, ſolutis languidus oſſibus
Artus trahebam, luctificus dolor
Queſtum ciebat non patiens tegi.
Tu me premebas prævalida manu

Infeſtus, atris ſeu tenebris diem
Nox condidiſſet, ſeu roſea dies
Orbem recurrens luce retexerat.
Sic decolorem tabificus cutem
Mœror coquebat: ſic macie dolor
Siccabat artus, meſſis vt Africæ
Cancri per æſtum mitius ardeat.
Tum mente verſa vulnera protuli,
Tibi renudaui vitium meum,
Fraudem retexi: ac tu mihi protinus
Noxa ſoluto conciliatus es.
Qui mentis ergo pura ſacraria
Seruare quærit, te prece ſupplice
Placet: nec, orbem pontus vt obruat,
Formidet æſtus lehtiferi minas.
Tu me periclis eripis aſperis
Tutela præſens: tu mihi gaudia
Toto refundis corpore, vt hoſtium
Qui vincla fracto carcere depulit.
Nec ſat: tenebras pectoris auferam,
Inquis: beatæ qua ferat orbita
Monſtrabo vitæ: nec procul à tuis
Vnquam reflectam lumina greſſibus.
Mulis equíſque ne ſimilis modò
Sis, bruta quorum pectora gratiam
Non mutuam nouere, ſed aſperis
Fracti lupatis ſeruitium ferunt.
Multa obſtinatam nequitiam manent
Tormenta: pura qui Dominum fide
Orabit, huic pacem & veniam dabit,
Non durus vnquam parcere ſupplici.
Recti tenaces ſimplicis, & quibus

Eſt grata fraudum neſcia veritas
Fauente læti numine geſtibus
Et voce veſtrum pandite gaudium.

PSAL. XXXIII. *Exultate iuſti in Domino: rectos, &c.*

VOS quibus puræ eſt amor æquitatis
    Læti pangite carmine
Orbis authorem Dominum: æquitatis
    Hoc carmen decet æmulos,
Tinniat blando chelys hunc ſuſurro,
    Hunc vocalia nablia,
Docta biſquinis reſonare neruis.
    Hîc artem manus approbet.
Huic nouos cantus meditemur: vni
    Læti clangite buccina.
Nam fides dictis rata veritáſque eſt,
    Et factis comes æquitas.
Quippe qui iuſti eſt & amator æqui, &
    Veri fallere neſcii:
Pérque terrarum ſola vaſta notæ
    Cunctis munificentiæ.
Is ſuo nutu ſinuauit orbem
    Lucentem nitidi ætheris:
Quicquid & puris radiis renidet
    Campis ætheris igneis.
Littus arctauit maris inquieti,
    Compreſſitque licentiam:
Et penu clauſas ſinuauit vndas,
    Vnde in tempore promeret.
Hunc & occaſus metuant & ortus:
    Hunc vnum Dominum colat

Quiſquis extremos vbicunque fines
Terræ aut æquoris accolit:
Cuius à nutu viget interítque
Quodcunque interit aut viget:
Cuius immotis tremefacta parent
Cuncta obnoxia legibus.
Qui malas artes populi profani
Ludit callidior ſuis:
Et ſuo iniuſtæ ſcelerata turbæ
Fraudat conſilia exitu.
At quod arcana ſibi mente rerum
Author propoſuit ſemel,
Dum dies & nox referent ſe in orbem,
Vſque immobile permanet.
O quater, pluſquam quater ô beatos,
Patronus quibus eſt Deus:
Quos ſibi excepit, propriámque ſortem
Quos dici voluit ſuam.
Deſpicit mundi pater è beata
Cæli ſtelliferi domo,
Eque tranquillis adytis labores
Et curas hominum videt.
Quippe qui cæcos animi receſſus
Humani fabricauerit.
Nec quod arcano latet in receſſu
Clauſum pectoris hunc latet.
Sperat incaſſum, numero tyrannus
Se tutum fore militum.
Sperat incaſſum, validis lacertis
Se miles fore ſoſpitem:
Sæpe ſpem fallit præeuntis euros
Bellatoris equi fuga:

At Deus iuſtos oculo irretorto
Semper reſpicit & pios:
Mortis vt vertat iacula imminentis,
Diram & ſæuitiam famis.
Vna ſpes nobis opis hinc: ab vno
Certum præſidium in malis.
Ille perfundet ſibi dedicata
Dulci pectora gaudio:
Ille fidentum ſibi ſpes precéſque
Lætum ducet ad exitum.

PSAL. XXXIIII, *Benedicā D.*

SEV læta ſors me fouerit, ſeu triſtior
Vexarit omni tempore,
Laudabo Dominum, ſemper illius meum
Os perſonabit laudibus.
Mihi hæc voluptas, hoc erit ſolatium,
Mihi hoc leuamen in malis:
Meóque turba triſtis exemplo ſuas
Solabitur moleſtias.
Vnà agite cuncti proſequamur laudibus
Noménque numénque illius.
Ille in periclis me vocantem exaudiit,
Statímque reppulit metum.
Qui cuncta ad illum conſilia referunt ſua,
Læto his nitentes gaudio
Vultus renident, nec repulſæ infamia
Rubore confundet genas.
En, pauper iſte quum vocaret, omnibus
Hunc eruit periculis.
Dominum timentum caſtra munit Angelus
Demiſſus ad cuſtodiam:
Et imminentes arcet hoſtes, & pios

A vi tuetur impia.
Facite periclum, iam ſcietis quàm Dei
Immenſa ſit benignitas:
Quàm ſint beati ſpes in illo qui ſuas
Omnes opéſque collocant.
Gens ſancta Dominum colite: nil deerit Deũ
Fideliter colentibus.
Violenta feritas ſentiet famem: bonis
Cuncta affluenter ſuppetent.
Adeſte filii, audite, vobis numinis
Verum timorem vt indícem.
Quicunque curis liberam & longam cupis
Vitam beatus ducere,
Linguæ refræna virus, os nefaria
A fraude purum contine:
Capeſſe recta, curua vita, dilige
Tranquilla pacis ocia.
Deus innocentes aſpicítque, & commodat
Intentus aures ad preces:
Toruo ſceleſtos intuetur lumine,
Et nomen etiam obliterat.
Iuſtum inuocantē Dominus audit, omnibus
Eum expedit periculis.
Quum ſpes labores deſerit mortalium,
Afflicta quum moleſtiis
Succumbit oneri mens, Deus præſens adeſt,
Maláſque curas diluit.
Iuſtis labores ſuggerit, ſemper piis
Iniqua ſors conatibus:
Sed qui bonorum ſemper eſt cuſtos Deus
Sortis retundit ſpicula,
Et oſſa ſeruat ne terantur. impios

Vlciſcitur ſcelus ſuum.
Et quiſquis hoſtis eſt piorum, cum domo
A ſtirpe cæſus interit.
Animas tuetur ſe colentium Deus,
Nec rem domúmque deſerit.

PSAL. XXXV, *Iudica Domine nocentes me: &c.*

RErum ſancte opifex ades,
Et patrocinio protege me tuo:
Et retro refer in meos
Hoſtes perniciem quam mihi comparant.
Scutum cum iaculis cape:
Enſem ſtringe: meis hoſtibus obuiam
Prodi: dic animæ meæ,
Secura auxilio nil metuas meo.
In vultus pudor hoſtium
Et turpis ſubeat dedecoris rubor:
Fœdam corripiant fugam
Cæcas inſidias qui mihi pręparant.
Vt ſæuus boreas leuem
Raptat præcipiti turbine puluerem:
Sic illos trepida fuga
Vindex præcipites vrgeat Angelus:
Et formidine pallida
Vindex præcipites comprimat Angelus.
Sit cœno via lubrica,
Et cælum tenebris lurida nox tegat.
Nam me fraude mala ſuis
Conati immeritum prendere caſſibus,
Et cæcam innocuo ſcrobem
Effodere, ſuis caſſibus hæreant:

Et factam exitium in meum
Cæci & præcipites in foueam ruant.
Perfuſa interea mihi
Dulci lætitia pectora geſtient:
Mens ſecura periculi
Authorem Dominum lætitiæ colet:
Et ſenſus animi indices
Clamabunt, Domino quis ſimilis Deo?
Qui faſtus grauis improba
Defendit tenues à violentia:
Vexantémque opis indigos
Frangit ſæuitiam vindice dextera.
Coniurata calumnia
In me criminibus ſæuit atrocibus:
Ignotum ſcelus in meam
Fingunt perniciem: quæ bene feceram
Compenſant odiis malis,
Et vitæ inuigilant exitio meæ.
Illos tabificæ luis
AEgris viſceribus quum dolor vreret,
Squallens veſte ego lugubri,
Ieiunáque fame pallidus & ſiti,
Et proſtratus humi, Deum
Lenibam lacrymis & prece ſupplice.
Sic ſincerus amici amor
Sub chari interitum luget amiculi:
Sic fratrem gemit vnicum
Frater: ſic pietas anxia filii
Maternum ad tumulum dolet.
Me fortuna graui ſi tetigit manu,
Concurſant, mala gaudia
Inter ſe celebrant: fæx populi coit:

In cauto inuidiam creant:
Proſcindúntque auida me petulantia
Scurræ cum balatronibus.
Dentem dente acuunt, & rabiem vomunt.
Quem finem patientiæ
Tam lentæ ſtatues ô pater optime?
Arce hoc ludibrium, neque
Deſertum rabidis trade leonibus.
Acceptum vt referam tibi
Quòd viuo,& video lumen amabile:
Et cœtu in celebri canam
Te, pronum auxilium ferre vocantibus.
Fac ne ſpes alat improbas
Semper turba meis læta moleſtiis:
Neu nutu ac oculis notet,
Exultétque meis hoſtis atrox malis,
Qui ſermonibus aſperis
Inſultat,trucibúſque inſidiis petit
Pacatum malè callidus,
Incautum vt tacitis illaqueet dolis.
Non diducere deſinunt
Rictum riſu: oculis euge oculis diem
Lætum vidimus, inquiunt.
O qui luminibus cuncta tue ntibus
Terras reſpicis,hæc vides?
Ergo ſepoſita protege me mora:
Iam tandem euigila,& manu
Vltrice indomitam frange ſuperbiam:
Iuſto & ſupplicio preme
Vindex iuſte malos. neu ſine de meo
Luctu lætitiam ferant:
Neu ſecum tacito pectore murmurent,

Euax, rectè habet: omnia
Supra vota cadunt: vicimus: en iacet.
Fœda ignominia luant
Stultam lætitiam. dedecoris comes
Infamis pudor eluat
Importuna meis gaudia de malis.
At cordi quibus æquitas
Eſt noſtra, ac animus nil ſibi conſcius,
Vitam triſtitia procul
Lætam ſemper agant: ac Dominum ferant
Cæli ad ſydera laudibus,
Qui curis famulos liberat anxiis.
Semper iuſtitiam mea
Cuſtos ſancte hominum lingua canet tuam,
Et præconia, dum mihi
Impellet calidus pectora ſpiritus.

PSAL. XXXVI, *Dixit iniuſtus vt delinquat in ſem. &c.*

VT exta flammis mille ſacrificis cremes,
Oſcula des ſaxis, ingeminéſque preces,
Aráſque donis largus accumules tuis,
Non facies tamen vt te rear eſſe pium.
Scelera reclamant, & negant te credere,
Conſilio mundum qui regat, eſſe Deum.
Vtcunque coram blandiare, non tamen
Impietas tacito pectore clauſa latet:
Erumpit ignis inſtar, ac tui trahit
Secum odiũ, atque odii perniciẽ comitẽ.
Quodcũque loqueris, fraude tinctũ eſt: reſpuis
Auribus ingratis qui potiora monent.
Scelus nefandum nocte tota cogitas:

Recta fugis: ſemper deteriora foues.
O magne rector orbis, indulgentiæ
Munera terra, fretum ſentit & aſtra tuæ.
Quæcunque cælum amplectitur, parentia
Legibus orta vigent, lapſa cadúntque tuis.
Modus æquitatis & tuæ ſapientiæ,
Cunctáque quæ fecit, cũctáque facta regit,
Longè niuoſis montium faſtigiis
Altior eſt, vaſti gurgitibúſque freti:
Humana gens hinc haurit auram & ſpiritum:
Nec pecudes curam præteriere tuam.
Hinc cuncta vitæ ſuppetunt nobis bona,
Dum mens corporeo carcere vincta latet.
Fœtus ſub alis volucris vt tegit ſuis,
Præſidii fugimus ſpe mala cuncta tui.
At exul animus morte liber patrium
Quũ repetet limen ſydereámque domũ,
Illinc egeſtas & dolores exulant:
Nemo feret votis non potiora ſuis.
Paſſim voluptas, pura paſſim gaudia:
Delicias largo flumine riuus agit.
Illic perenni vita fonte profluit:
Vita, grauis fati non reſecanda manu.
Illinc fatiſcent mentium caligines, (premũt:
Quæ modò ſub tenebris pectora noſtra
Vultúque radius purus offuſus tuo,
Lumine nos puræ cognitionis alet.
Benignitatis interim tuæ bonis
Qui te cognoſcunt & tua facta, foue:
Qui mente pura veritatem diligunt,
Iuſtitiæ facias commoda ferre tuæ.
Me nec feroci calcet arrogans pede:

Exigat aut tectis impia turba meis.
Qui ſcelere gaudent, ſcelere ſic ruant ſuo,
Perpetuò vt lapſos iuſta ruina premat.

PSAL. XXXVII, *Noli æmulari in malignantibus neque, &c.*

NE liuor vrat æmulus
Te, ſi beatos videris
Prauos, nec euris iis opes
Fugaciores inuide.
Nam ſic faceſſit ilico
Vmbratilis felicitas,
Marcent comis arentibus
Vt falce ſecta gramina.
At tu Dei fiducia
Incumbe rectis artibus:
Diúque terram vt incolas
Donabit, ac te nutriet.
In hoc ſit oblectatio;
In hoc voluptas vnica:
Is te fouebit iugiter,
Votíque reddet compotem.
Committe vitam, rem, decus
Illius vni arbitrio:
Animi tibi ex ſententia
Confecta reddet omnia.
Illuſtris auroræ vt iubar
Tua faciet vt ſit æquitas:
Vt luce virtus ſit tua
Meridiana clarior.
Perfer modeſtè, quod tulit
Fortuna læua, neu tumens
Ira impiorum proſperas

Res cerne toruo lumine.
Compeſce bilem, noxia
Faceſſat indignatio:
Ne fors nefarium ad ſcelus
Impellat æmulatio.
Eliminantur impii
Fumo leui velocius:
Terras modeſtus incolet,
Seriſque linquet poſteris.
Morare paulum, & impium
Nuſquam videbis: aſpice
AEdes, ſuperbi vix heri
Agnoueris veſtigium:
Modeſta bonitas ocio
Lætam ſenectam tranſiget,
Et incolenda hæredibus
Paterna linquet prædia.
Clàm rete nectit impius,
Boniſque concinnat dolos:
Et dente frendens liuido,
Dolore & ira ringitur.
Hæc cernit ex alto Deus,
Mináſque ridet irritas:
Quippe imminentem vertici
Cladem ſceleſto proſpicit.
Enſémque ſtringet improbus,
Arcúmque tendet, pauperes
Vt perdat, ac innoxios
Figat ſagittis impiis:
Diſtrictus enſis in ſui
Domini redibit viſcera:
Frangetur arcus lethifer,

Et fruſtra acuta ſpicula.
Præſtat ſupellex ſobria,
Rectéque parta recula,
Quàm rapta per vim diuitum
Faſtidioſa copia.
Malè parta iuſtus arbiter
Diſperget, & potentiam
Franget ſceleſti: dextera
Iuſtum ſua tuebitur.
Innoxios fouet Deus,
Ac rem tuetur: prouidet
Longæua vt vſque in ſæcula
Sit ſempiterna hæreditas.
Seu peſtis atra, ſeu furor
Turbabit orbem bellicus,
Nil deerit vſque innoxio,
Famem nec ægram ſentiet.
Sic hoſtis impius Dei
Perit repentè funditus,
Adeps opimæ vt victimæ
Vaneſcit in fumos leues.
Nil donat vſque & fœnerat
Iniuſtus: at iuſto ſua
De ſorte ſuperat paupere
Quod donet indigentibus.
Iuſtorum amici prædia
Linquent ſuæ propagini:
At hoſtium radicitus
Semen peribit erutum.
Amátque iuſtum & dirigit
Eius Deus veſtigia:
Dextra ruentem ſuſtinet,

Lapſúmque dextra ſubleuat.
    Puer fui, nunc ſum ſenex,
Ope deſtitutum nec pium
Videre memini, nec ſtipem
Eius petentes liberos.
    Iuſtus miſertus pauperum
Dat vſque & vſque mutuum:
Seræ tamen propagini
Non larga deeſt opulentia.
    Vita ſcelus nefarium:
Sectare recta: dum diem
Sol fundet aureum, tui
Terras nepotes incolent.
    Deus æquitatem diligit,
Bonos nec vnquam deſerit:
At interibit funditus
A ſtirpe ſemen impii.
    Iuſtus beata iugera
Agri tenebit, & colet
Cum prole, donec vltimus
Inſtabit orbi terminus.
    Sermo ſapiens & æquitas
In ore ſemper eſt bonis:
In corde ſcripta lex Dei,
Ne pes labet greſſum regit.
    Obſeruat impius pium
Vt perdat: aſt illum Deus
Cuſtodit, ante iudicem
Tuetur à calumnia.
    Spem colloca in Deo, Dei
Sectare leges: & dabit
Diues poténſque vt hoſtium

Cernas ſuperſtes exitum.
Vidi potentes impios,
Grauíque faſtu turgidos
Vireſcere inſtar laureæ
Amœna propter flumina.
Specto repentè:en lubricæ
Imago nuſquam gloriæ:
Nuſquam manent veſtigia
Cunctis grauis potentiæ.
Iuſti intuere & integri
Vitæ ſtatúmque & ordinem,
Videbis alto in otio
Lætam ſenectam degere.
At prompta ſemper lædere
Prorſum interibit factio:
Vitámque claudet terminus
Dignus patratis nequiter.
Iuſtus ſalutis collocat
Omnem in Deo fiduciam:
Qui fulcit æquos robore,
Aduerſa quum ſors intonat.
Dominus petenti fert opem,
Et in periclis liberat
Ab impiis qui ſe & ſuam
Illi ſalutem credidit.

PSAL. XXXVIII, *Domine, ne in furore tuo, &c.*

NE me furoris æſtuante incendio
Seruator orbis argue:
Neu promerentem quamlibet pœnas graues
Pergas per iram plectere.

Hærent medullis penitus infixæ meis
Tuæ ſagittæ dexteræ.
Iræ tuæ hinc me & inde mentis conſciæ
Sic vis pauentem perculit,
Vt nulla plagis ſaucii pars corporis
Non langueat lethalibus:
Oſſa vt ſolutis artuum compagibus
Sceleris venenum attraxerint:
Sceleris, profundo quod meum ceu gurgite
Caput reſorbens obruit:
Quod in alta rurſus me renitentem velut
Immane ſaxum degrauat.
Veteris cicatrix vulneris recruduit,
Vomítque tabem luridam.
Afflictus, humilis vltimis premor malis,
Luctu ſitúque ſquallidus.
Clauſúmque cæcis feruet in præcordiis
Vlcus, nec vlla corporis
Expers doloris pars vacat. Sic debilis
Et fractus vſque & vſque ſum,
Malis vt impar voce lamentabili
Cor eiulétque & rugiat.
Dominator orbis, vota nec animi mei,
Nec te latent ſuſpiria.
Pauens treménſque turbidum cor palpitat:
Defecta membra viribus
Torpore marcent languido: noctem trahens
Caligat acies luminum.
Vicini, amici, & ſanguinis communio
Quos propior admorat mihi,
Procul abſtitere, fœditatem vulnerum
Vix ſuſtinentes cernere.

At prompta ſemper in meũ exitium manus,
Molita vim nefariam,
Doloſa tendit continenter retia
Fraudéſque verſat impias.
Ceu mutus ore, ſurdus aure, ego interim
Obtorpui ſilentio,
Elinguis inſtar & ſtupentis, crimina
Qui neſciat refellere.
In te repoſita eſt ſpes mea: ô rerum potens
Rector benignus annue.
Ne riſus hoſti ſim ſuperbo, qui meis
Inſultat inſolens malis;
Qui, ſi vacillent lubrico lapſu pedes,
Læto triumphat gaudio.
Ad perferenda ſum paratus verbera:
Vibice ſemper area
Cruenta turget exarati corporis
Sulcis flagrorum grandibus.
Merui ſceleſtus fateor, heu merui; nocens
Do iure pœnas debitas:
Sed inualeſcit hoſtis atrox interim,
Viréſque ſumit factio.
V iuunt vigéntque, & immerentem iniuria
Me proſequuntur: pro bono
Malum rependunt: iugiter calumnias,
Quia recta ſector, ingerunt.
Tu ne recede longius, neu deſeras
Periculis in vltimis.
Accurre: dextram da ſalutarem, meæ
Salutis author vnice,

PSAL. XXXIX. *Dixi, Cuſtodiã, &c.*

QVum ſæuus hoſtis me meo lætus malo
 Laceſſeret conuitiis,
Mecum ipſe verbis abſtinere ab aſperis
 Et iurgiis decreueram:
Linguæ obſeraui clauſtra fræno: pertinax
 Obmutui ſilentio.
Ac temere nequid os mali profunderet,
 Verbis bonis clauſi exitum.
At ignis inſtar, vetitus egredi dolor,
 Exarſit intus acrius.
Tandem obſtinatæ fræna pertinaciæ
 Perfregit ira, ac talibus
Dominum rogaui, Mihi meæ vitæ modum
 Qui ſit futurus indica.
Quando euolabo liber, hoc moleſtiæ
 Faſtidioſo è carcere.
Tu clauſa nullo ſæcla degis termino,
 In te beatus ac potens:
At nos quod æui viuimus penè eſt nihil,
 Ac penè breuius quàm nihil,
Vmbræ fugacis inſtar atque imaginis
 Quam reddit æquor vitreum:
Idque ipſum inani in vanitate atque anxiis
 AEgreſcit in laboribus.
Animum libido torquet, inflat gaudium,
 Spes tollit, ac timor premit.
Tumultuamur temere: congerimus bona
 Incognitis hæredibus.
Quò me ergo vertam? quis laboranti feret
 Opem? quis eximet malis?
Spes omnis in te: miſeriæ fontem meæ
 Peccata tolle noxia.

Néve eſſe ſtultis me ſinas & improbis
Deſpectui & ludibrio.
Hoſtis proterui lingua me quum turpibus
Proſcinderet conuitiis,
Obmutui: iræ vindices pœnas tuæ
Has eſſe gnarus ſcilicet,
Rector parénſque gentis humanæ tua
Pauliſper aufer verbera.
Viréſque linquunt, vita nec ſemper nouis
Plagis ferendis ſufficit.
Te perſequente ſcelera pœnis, ilico
Vigor decórque defluit,
Tineis pereſæ more veſtis. O homo
Caduca res & futilis!
Parens benigne precibus aurem da meis,
Neu verba ſperne ſupplicis.
Neu lacrymanti auerte vultus hoſpiti.
Nánque hoſpes hanc terram colo:
Nec ego, parentes nec mei certum locum
Habemus hîc: ſed in diem
Sollicitì & horas, turbidas moleſtias
Vitæ breuis tranſegimus.
Igitur ſeueram paululum abſtine manum,
Feſſum vt reſumam ſpiritum:
Mortis priuſquam, reditus vnde non patet,
Tranſmiſerit me ianua.

PSALM. XL. *Expectans expectaui Dominum, &c.*

QVum circũfremerent me timor & minæ,
Intẽtánſque auidam mors fera dexteram,
Spes cæleſtis opis ſera licet, tamen

Lenibat trepidam ſollicitudinem.
Aduertit Dominus, méque voragine
Cœnoſi implicitum gurgitis extulit:
Ac ſaxi ſolidis impoſito iugis
Monſtrauit facilem qua graderer viam.
Afflauítque nouo pectora ſpiritu,
Suffecítque ſuæ materiam nouam
Laudis, quam canerem dulcè loquacibus
Neruis, ac numeris lenè ſonantibus.
Hæc cernant rapidæ qui violentiæ
Fati vel dubiis caſibus imputant
Euenta, ac trepidi ſe Domini in fidem
Dent qui ſtellifero regnat in æthere.
Felix qui ſtabili ſpe Dominum ac fide
Spectat, quem tumidæ pompa ſuperbiæ
Non ad ſe illecebris ducit inanibus,
Fallacíque boni ludit imagine.
In nos ſancte parens quot vigilantiæ
Et quàm mira tuæ pignora ſuppetunt!
Quæ nec mens acie cernere languida
Poſſit, nec numero lingua retexere.
Aurem mi tacitè vellis, & admones
Quòd labem ſceleris nec pretium leuet,
Nec ſanguis pecudis nil meritæ eluat,
Nec conſumpta focis expiet hoſtia.
Tum dixi, Venio: quod libet impera.
Adſum ſancte parens, iuſſa capeſſere
Promptus: ceu tabulis ſcripta fidelibus
Edunt perpetui fata voluminis.
Huc mens, huc ſtudium tendit, vti tuis
Conformem monitis quæ gero, quæ loquor,
Quæ mecum tacitus cogito. nam tua

Inciſa eſt animo lex penitus meo.
Famam iuſtitiæ per populos tuæ
Latè præco fero: nec labiis meis
Nec linguę requies, omnibus vt tua
Terris (ipſe vides) nota ſit ęquitas.
Nec iuſtum tacui te mala plectere,
Promiſsíque tenacem, & miſeris opis
Largum: me bonitas indice gentibus
Cunctis facta palàm eſt, & tua veritas.
Defendant igitur me bonitas tua
Promiſsíque fides fallere neſcia:
Obſeſſúmque malis innumeris tua
Me rerum genitor protege dextera.
Me pœnę, capitis quæ ſuperent pilos,
Omni ex parte premunt: quas neque luminis
In promptu eſt acie noſſe: animus ſtupet,
Curarum innumeris obrutus æſtibus.
At tu mundi opifex ſancte, ſalutifer
Adſis: auxilium fer citò, & vltimis
Oppreſſum penitus ſubtrahe me malis,
Vt praui pudeat conſilii improbos.
Turpem ignominię triſtitiam ferant,
Tendunt exitio qui laqueos meo:
Infamem referant conſilii exitum
Noſtris qui capiunt lætitiam è malis.
Hunc fructum ſceleris percipiant ſui,
In fraudem vt recidāt quam mihi ſtruxerant.
Fruſtratus doleátque & rubeat meas
Qui ridet lacrymas, & fruitur malis.
Qui credunt fidei ſe penitus tuę,
Illos auxilii ſpes recreet tui:
Ac ſemper Domini nomen amabile

Certent tergeminis tollere honoribus.
Expes, pauper, inops ſim licet: at mihi
Cuſtos rerum opifex peruigil excubat.
Vitę ô præſidium & certa ſalus meę
Adſis, neu trepida me crucia mora.

PSAL. XLI, *Beatus Vir qui intelligit ſuper egenum, &c.*

BEatus ille qui miſertus pauperis,
Fert rebus in duris opem:
Nec arroganti deſpicit faſtidio
Proſtratum & oppreſſum malis.
Quem rere fractũ & penitus abiectum, Deus
Attollet & ſolabitur.
Cura fideli Dominus illum muniet,
Et è periclis eruet:
Intérque viuos ſoſpiti dabit frui
Vitæ beatæ commodis.
Artus cubili quum dolor proſtrauerit,
Opem ferétque, & lectulum
Verſabit: omnem prorſus ægritudinem
In dulce vertet gaudium.
Quum me doloris vis acerbi affligeret,
Opem popoſci te Deus.
Animę medêre ſaucię (dixi) ſui
Sceleris pudendo vulnere.
Dira imprecatur hoſtis, ac me deuouet,
Lætus meis incommodis.
Quando interibit, (inquit) & cum corpore
Nox vna nomen obruet?
Si fortè quis me viſit horum, corporis
Animíque morbis anxium,

Vultu dolorem fingit, ac ſuſpiria
    Læto trahit de pectore.
Foras profectus conditum in præcordiis
    Repentè virus euomit.
In me ſuſurrat clāculum atque obmurmurat
    Sceleſta conſpiratio.
Clàm machinantur ſæua, in exitium meum
    Conſilia cuncta conferunt.
Secúmque iactant, Miſſa certè cælitus
    Nunc dira vis mali hunc ligat:
Proſtratus hæret: lectulo affixus iacet,
    Noctem trahens nouiſſimam.
Quin & ſodalis, & mihi menſa & domo
    Coniunctus, & cui maximè
Fidebam, ad hoſtes conferens ſeſe meos,
    In me ferox recalcitrat.
At tu ſalutis author & cuſtos meæ,
    Benignus in me reſpice:
Manum iacenti da ſalutarem, hoſtibus
    Parem vt rependam gratiam.
Tui fauoris pignus id certiſſimum
    Erit mihi, & conſtantiæ
In me tuendo, quòd malis lętus meis
    Hoſtis ferox non geſtiat.
Vires recepit corpus, innocentiam
    Seruauit animus, dexteram
Te porrigente, qui receperas tuam
    Semper tuendum me in fidem.
Agnoſcat orbis, vnicum & colat Deum,
    Quem gens honorat Iſaci:
Vnúmque laudet, temporum donec vices
    Luces & vmbræ diuident.

GEORGII BVCHANANI paraphraſis in ſecundum librum Pſalmorum.

PSAL. XLII, *Quemadmodum deſiderat ceruus, &c.*

NOn ceruus fluuios ſic auet algidos,
Ceruus turba canum quem premit, vt tui
Cor deſiderio carpitur anxio,
Rerum conditor optime.
Huc me raptat amor dulcis, & impotens
Ardor ferre moras. O niueum diem
Qui templo reducem me ſtatuet tuo!
O lucis iubar aureum!
Ieiunus lacrymis pro dape ſe dolor
Paſcit, turba meis obuia dum malis
Illudens rogat, Heus iſte tuus Deus
Cur nunc deſerit exulem?
At rurſus bonitas quum ſubiit tua,
Et menti auxilii certa fides tui
Illuxit trepidæ, temporis illius
Me conſolor imagine,
Feſtis quum populus me reducem choris,
Fauſtíſque excipiet vocibus, & Dei,
Pompa cum celebri me comitabitur
Auguſta ad penetralia.
Cur me ſollicitis téque doloribus
Mens ægra exanimas? pone metum, ac Deo
Te da: quo patriæ vindice redditus,
Grates ſoſpes adhúc agam.
Hæc mentem recreat ſpes, licet auiis

Iordanis lateam ſaltibus, Hermonii
Exul dura licet ſaxa perambulem,
    Solis hoſpita belluis.
Quanuis agminibus me mala denſius
Omni ex parte premãt, quàm ſuper horrid
Montes grando ſonat, quàm mare verberat
    Raucis littora fluctibus:
Tu ſi me placido lumine videris,
Cedent triſtitię nubila: tetricas
Mœroris tenebras diſcutiet mihi
    Lucis dulce iubar tuæ.
Laudes interea non mihi nox tuas,
Non curæ impedient: ô columen meum,
(Dicam) & certa ſalus, ludibrium feris
    Cur me deſeris hoſtibus!
Dirumpor: tacitis ęſtuat ignibus
Pectus, turba meis impia dum malis
Inſultans rogat, Heus iſte tuus Deus
    Cur nunc deſerit exulem?
Cur me ſollicitis téque doloribus
Mens ægra exanimas? pone metum, ac De
Te da: quo patriæ vindice redditus,
    Grates lætus adhuc agam.

PSAL. XLIII, *Iudica me Deus, & diſcerne cauſ. &c.*

VIndex eſto mihi Deus,
    Et patrocinio protege me tuo,
Oppreſſum ſcelere impio:
Et fraudum laqueos frange nefarios,
    Vitæ ô præſidium meæ,
Cur me præſidio deſtituis tuo?

Cur luctu vagor obſitus,
Dum ſæuæ furias vito tyrannidis?
Profer lumen opis tuæ:
Montem pande viam quæ ferat ad tuum:
Montem, quam propriè domum
Maieſtate tui numinis incolis.
Atque aram adueniam ad tuam,
Ac te, læticiæ materiam meæ.
Et grata cithara tibi
Grates lætus agam conditor optime.
Cur mœres anime anxie,
Ac me ſollicito pectore maceras?
Omnem pone metum, ac Deo
Curam crede tui, quem ſuper æthera
Cantu ſoſpes adhuc feram,
Quum ſaluus patriæ reddar amabili.

PSAL. XLIIII, *Deus, auribus noſtris aud. &c.*

VEtuſta ad aures fama noſtras attulit,
Seríſque patres poſteris
Stupenda facta tradidere à te Deus
Patrata priſcis ſæculis:
Eliminatis quum profanis gentibus,
Et incolis prioribus,
Horum labore fructibúſque perfrui
Noſtris dediſti patribus.
Certè nec armis lucidis nec viribus
Debemus has victorias:
Sed nos fauoris aura mollis & tua
Protexit indulgentia.
Ergo ſalutis author vnice ô Deus

Ades piis ſalutifer.
Te dante vires, hoſtium ferociam
Tam facilè profligabimus,
Taurus minaci quàm iacit cornu pilas,
Stipulæve faſces aridæ.
Superba regum colla craſſo in puluere
Proſtrata conculcabimus.
Non arcus iſtam lethifer fiduciam,
Non mucro ſæuus ingerit:
Tu nos ab hoſte ſubtrahes, ſternes ſolo
Infenſa nobis agmina.
Non ergo ſemper iure te laudabimus
Noſtræ ſalutis vindicem?
Ac donec orbis aſtra voluet ignea,
Te proſequemur laudibus?
At nunc relictos obiicis ferocium
Iniuriæ nos hoſtium,
Nec prodis ante noſtra ductor agmina
Qualis ſolebas antea.
Hoſti imminenti terga cogis vertere:
Prædæque das prementibus.
Pecus vt macello deſtinata exponimur
Cædentium libidini,
Omnéſque terras barbararum gentium
Errore complemus vago.
Vænum dediſti nos palàm, nec auctio
Te ditiorem reddidit.
Vicina noſtris oppida inſultant malis,
Cladéſque rident: fabula
Sumus profanis nationibus: caput
Motant, labella exporrigunt.
Oculis oberrat vſque contumelia,

Pudórque vultus inficit:
Dum voce acerba iniurias exaſperat,
Mináſque toruas adiicit
Hoſtis proteruus. Obruti tot cladibus,
Tot vndequaque inſtantibus,
Tamen nec vnquam eſt animus oblitus tui,
Tecúmque pacti fœderis:
Seſe nec vllis territus periculis
Auertit aut flexit via
Recta pes: etſi penitus abiecti interim
Abs te: licet draconibus
Immitioris gentis addicti iugo,
Feramus vmbram ergaſtuli:
Et ſeruitutem lugeamus, & necem
Vitæ precemur tædio.
Iniqua meritis ſi tuis obliuia
Offuderint ſe mentibus
Noſtris, manúſve ſupplices protendimus
Diis impiarum gentium,
Id te lateret, abditas qui pectoris
Prorſus latebras inſpicis?
Te propter odio cæteris populis ſumus,
Et inſtar ouium cædimur.
In te fauoris pendimus pœnas: tui
Amoris odia nos premunt.
Exurge: ſimilem ſomnolentiæ moram
Salutis author corripe.
Cur ora condis, immemórque negligis
Tuos malis in vltimis?
Afflictus animus, & malis præſentibus
Laſſus, futuris anxius,
Succumbit oneri: ſtrata tabeſcunt humi

Defecta membra viribus.
Exurge genitor, & vigore corporis
Animique caſſos ſubleua:
Clemens bonúſque nos ab hoſtis impii
Immanitate libera.

PSAL. XLV, *Eructauit cor meum verbum bonum. &c.*

COr micat, exultãt trepidis præcordia fibris,
Eructãtq; nouũ grauido de pectore carmẽ:
Certat lingua animũ fãdo, man⁹ æmula lĩguã
Scribẽdo exæquare, meo noua carmina Regi
Dũ cano: regi, hominũ cui nemo è ſemine cre-
Audeat eximiæ cõtẽdere munere formæ: (tus
Quem decorat lepor, & roſeis affuſa labellis
Gratia: cui rerum cæli indulgentia ſpondet
Hunc fore perpetuũ longæua in ſæcla tenorẽ.
Ergo armis inuicte heros age, fortibus apta
Enſem humeris, enſẽ, per quem te gloria cælo
AEquat: & aduerſum fidẽs fer pectus in hoſtẽ.
Fræna tibi currus verum moderetur & æquũ,
Et quæ præcipitem clementia temperat iram.
His ducib⁹ tibi ſurget honos: tua dextera factis
Clara per ignotas fundet miracula terras:
Cordáque vulnificis figens inimica ſagittis,
Sponte tibi coges validas procumbere gentes.
Nec maris aut terræ ſpatiũ, nec termin⁹ æui
Finiet imperium, ſceptri moderamine iuſti
Quod regis, & leges mollis clementer acerbas.
Te ſuper æquæuos omnes regnator olympi
Diligit: & læto vultum exhilarauit oliuo:
Vnde tui mulcent populi noua gaudia mẽtes,

Pallia quũ loculis tibi depromuntur eburnis,
Et myrrhæ paſſim lacrymæ,ſtactæque ſuauis
Halitus, & molles caſiæ funduntur odores.
Ancillæ apparẽt genus alto è ſanguine regum
Inter honoratas prõptæ ad tua iuſſaminiſtras.
At regina thori conſors tibi dextera adhæret,
Auro picta ſinus, auro radiata capillos,
Miſit ab eois Ophyre quod flaua caminis.
Túq; adeò regina audi, & rẽ pectore cõde: (res:
Nec mea dicta nega placidas demittere in au-
Iam nũc & patriã & patrẽ obliuiſcere, iam nũc
Ex animo charos penit⁹ depone propinquos:
Vnũ oculis ſpecta, vnũ animo cõplectere regẽ:
Regem oculis animóq;,tuo qui pendet ab ore,
Vnius & pulchris defixus vultibus hæret.
Hũc dominũ agnoſce, & ſupplex venerare:nec
Officio ſtudióque tibi concedet : & illa (ille
Vndarum regina Tyros te murice & auro
Accumulans colet:& vicina per oppida latè
Procumbent tibi ſuppliciter gazíſq; potentes,
Aut opibus clari : meritúmque feretis honorẽ
Hunc populi.Pharii proles generoſa tyranni
Tota decẽs, tota eſt gemmíſq; inſignis & auro:
Et facies cultum illuſtrat,faciéque decora
Pulchrior eſt animus.Tibi rex en ducitur vxor
Diues opum, diues pictai veſtis & auri,
Virginibus comitata ſuis : de ſtirpe propinqua
Virginib⁹,quas põpa frequens clamore ſecũdo
Inſequitur, plauſúque fremens,lætæq; choreæ
Cantibus auguſtam lætas deducet ad aulam.
Neu deſiderio nimium tangare tuorum
Virgo, tibi dulcem patriſq; & matris amorem

Leniet adnaſcens ſobolis generoſa propago:
Quos regere imperio terras, totúmq; per orbẽ
Aſpicies populos ſceptris frænare ſuperbos.
Nec tu carminibus regina tacebere noſtris:
Quáque patet tellus liquido circumſona põto
Poſteritas te ſera canet: dúmque aurea voluet
Aſtra polus, memori ſẽper celebrabere fama.

PSAL. XLVI, *Deus noſter, refugium & virtus, &c.*

QVum muniat nos præſidio ſuo,
Virtute firmet, quum grauis intonat
Procella, fortunæ periclis
Eripiat dominator orbis,
Nullam expauemus vim. quatiat licet
Orbem tumultus, terráque ſedibus
Conuulſa, montium ruinis
Arctet aquas pelagi frementis:
Inſana quanuis æquora ſæuiant,
Et vorticoſo gurgite torqueant
Spumámque limúmque, & procellis
Terrificis ſcopulos flagellent.
Nam ciuitatem cui Deus vnicè
Indulget, aris & propriam ſuis
Dicauit, algenti pererrans
Lympha fugax hilarat liquore:
Occulta ne vis aut timor hoſticus
Vrbis quietem ſollicitet, Deus
Gentis ſuæ intentus ſaluti
Præuenit auxiliis pericla.
Gentes tumultus concitet impias,
Et regna belli concutiat furor,

Flammis fremat cælum coruſcis,
Terrificet labefacta tellus:
Hac & duelli pacis & arbiter
Stat, præliorum qui regit exitus,
Munimen, & noſtræ ſalutis
Præſidium, Deus Abrahami.
Venite, adeſte, & cernite non prius
Audita, mira, incognita, quæ Deus
Patrauit in terris ab ortu
Solis ad heſperium cubile.
Funeſta belli incendia ſuſtulit:
Fregit cruentæ ſpicula lanceæ:
Contriuit arcus, & volucres
In cinerem minuit quadrigas,
Sedate motus mentis, ait Deus,
Meáſque vires noſcite, quem colet,
Quocunque ſub cælo repoſtas
Gens hominum colit orbis oras.
Hac is duelli pacis & arbiter
Stat, præliorum qui regit exitus,
Munimen, & noſtræ ſalutis
Præſidium, Deus Abrahami.

PSAL. XLVII, *Omnes gentes plaudite manibus, &c.*

TElluris omnes incolæ
Deo canoros edite
Plauſus, canoris pangite
Læti Deum præconiis.
Deum verendum & arduum,
Maliſque formidabilem,
Qui regna faſtu turgida

Frænat potenti dextera:
Qui bellicoſa compulit
Parere nobis oppida:
Noſtrúmque gentes inclytas
Armis coegit ſub iugum.
Hæreditatem qui ſuam
Nobis colendam credidit:
Vnde Iſaci nepotibus
AEterna fulget gloria.
En templa ſcandit præuio
Lætum canente claſſico:
En ſcandit author omnium
Vulgi ſecundis plauſibus.
Cantate læta carmina
Deo, canora carmina
Cantate: regi pſallite
Iucunda veſtro carmina:
Qui ſceptra rerum temperat,
Ac regna terræ diuidit:
Docti modorum dulcibus
Hunc ferte in aſtra cantibus.
Qui dirigit mortalium
Res, & ſalubri vinculo
Legum coercet, lucido
E ſyderum prætorio.
Ad hunc potentes gentium
Se contulere principes:
Vltróque colla ſub iugum
Rerum dedere præſides.
Noſtrum Deum diis cæteris
Sublimiorem agnoſcite,
Cælum, ſolúmque, & ſydera

Suo regentem numine.

PSAL. XLVIII, *Magnus Dominus & laudabilis, &c.*

REctor beate cælitum, cui nil viget
Simile aut ſecundum, cælitum
Beate rector, ſancta iure te Sion
In aſtra tollit laudibus:
Sion opacam verſa ad Arcton, regia
Formoſa regis optimi:
Sion voluptas gentium, vberis ſoli
Aruis beatis accubans.
Senſere Domini vindicis potentiam
Solymæ ſuperba mœnia:
Senſere numen, quum feroces viribus
Coiere reges copiis,
Caſtriſque iunctis, ſeruitutem ciuibus
Tuis minati & vincula.
Perſtrinxit oculos intuentium ſtupor,
Et horror artus perculit.
Quales tremores querulus excitat dolor
Vexante partu fœminas:
Pauórque trepida ſparſit attonitos fuga,
Euri procella vt æquora
Verrens, ab imis penitus excitum vadis,
Trepidas carinas diſſipat.
Hæc facta priſcis rettulere ſæculis
Paruis parentes liberis:
Hæc nos in vrbe vidimus Dei, ratis
Qui frænat orbem legibus.
Hæc vrbe in illa vidimus cui peruigil
Deus ipſe cuſtos excubat.

O ſancte rerum genitor, in rebus malis
Tuam aduocamus dexteram:
Tuas ad aras ſupplices aduoluimur,
O rector orbis optime.
Tua laus per oras vltimas mundi,& tuæ
Imago fulget gloriæ
Et æquitatis. Te ſceleſtos verbere
Plectente iuſto, geſtient
Colles Sionis: nec feret tacitum ſuum
Iudæ propago gaudium.
Ite,& Sionem obambulate, mœnia
Spectate, turres arduas
Numerate, foſſam & aggerem intuemini,
Moléſque celſas ædium.
Narrate natis, poſterorum vt audiant
Et obſtupeſcant ſæcula:
Solúmque noſcant & colant noſtrum Deum,
Ortúſque finíſque inſcium:
Qui ſempiternus ſempiterna nos ope
A fraude víque proteget.

PSALM. XLIX. *Audite hæc omnes Gentes, &c.*

AVdite gentes: ortus & occidens
Aduertite aures, & medio dies
Quos torret axe, & qui vitreum ſolum
Ponti niuali ſinditis orbita.
Audite, ſiue ignotus, & infima
De plebe pauper, ſiue opibus potens,
Multáque fulges plebe clientium,
Auríque gazis ditibus incubas.
Fontes recludam iam ſapientiæ:

Plenóque promam pectoris è penu
Prudentiam: iam lingua recondita
Oracla geſtit carmine pandere.
Cur congerendis me cruciem bonis,
Famémque & acrem pauperiem timens?
Vt vita curis anxia triſtibus
Me triſtiorem trudat ad exitum?
Gemmis & auro & murice diuites
Superbientes aſpice, qui ſibi
Gaudent beato plaudere ſomnio,
Tutóſque fluxis credere ſe bonis.
Germanus auro non redimet ſuum
De morte fratrem: nec pretio Deum
Doniſve flectet fata retexere,
Vt membra liquit frigida ſpiritus.
Sed nec perennes interitus moras
Diues paciſci, nec potis eſt putres
Ne ſoluat artus tempus edax. vetat
Id lege dura fixa neceſſitas.
Mors æqua ſtultis & ſapientibus
Intentat arcum: par manet exitus
Vitæ hos & illos. occupat improbis
Ignotus hæres parta laboribus.
Villæ ſuperbæ delicias breues,
Luxúque ſtructas regifico domos
Linquunt: ſepulcrique irremeabilis
Tenebricoſis ſub latebris iacent.
Quid fama duris parta laboribus
Prodeſt? inanis quid tituli decus?
Quid aura blandæ laudis, & ambitus
Nomen futuris prodere ſæculis?
Quum vani honoris ver breue floruit,

Lethale ſpirans mortis hyems, viros
Et bruta raptans interitu pari,
Obliuionis nube pari premit.
Hac ſtulti ierunt: hanc malè prouidos
Ducet nepotes error in orbitam:
Quos mors ſepulcri ſub ſcrobe conditos
Depaſcet, imbelles vt oues lupus.
AEterna cæli temperies pios
Manes fouebit lucis in aureæ
Splendore: qualis manè fluit nitor
Per prata vernis picta coloribus.
Stultis ſenectus robora deteret:
Pro ſumptuoſis buſtum erit ædibus.
At me benignus de barathri cauo
Specu remiſſum ſuſcipiet Deus.
Nec te cupido ſauciet æmula,
Stupórve, ſiquem videris impia
De plebe fluxis conſpicuum bonis,
Clarúmque multa fulgere gloria.
Quum dexteram mors illacrymabilis
Iniecit, ex tam diuite copia
Secum ſub vmbras nil feret: & comes
Infida buſtum gloria deſeret.
Dum commeantis pectora ſpiritus
Hauſtu caleſcunt, perfruitur bonis,
Seſéque curat molliter, & monet
Omnes eundem pergere tramitem:
At quum parentes ceſſerit ad ſuos,
Longúm dolebit ſtultitiam breuem,
Ad regna tractus lucis egentia,
Quæ ſemper horror nubilus obſidet.
Rectrix honoris ni ſapientia

Acceſſerit, brutis homo beſtiis
Nil intereſt. quos vita facit pares,
Expectat æquè inglorius exitus.

PSAL. L, *Deus deorum* Do-*minus loquutus eſt, &c.*

QVI frænat ęquis legibus arbiter
Superba regum colla minacium,
Vocabit in ius orbem ab ortu
Solis ad heſperium cubile.
Vultu verendo tum ſacer ardua
Pulchræ Sionis de ſpecula loquens,
Ad gentis humanæ coactum
Concilium Deus ora ſoluet.
Non facta ſemper non ſinet impia
Impunè graſſari. veniet Deus:
Flammæ vorax illum antecedet
Vis rapidis agitata ventis.
Teſtes vocabit cum populo ſuo
Acturus, ignes, lumine conſcio
Qui cuncta deſpectant ab alto &
Omniparæ ſola vaſta terræ.
Adeſte primùm gens mihi propria,
Gens ſancta, (dicet) cui ſuper hoſtiis
Legem dedi rite offerendis,
Perpetuum pepigíque fœdus.
Hîc æquitatem iudicis igneus
Miratus æther, iuſtitiam Dei
Annuntiabit. nam ſedebit
(Ne dubita) Deus ipſe iudex.
Audi Abrahami progenies boni,
Peculiaris gens mihi: te voco,

Teſtem benignitatis in te
Perpetuæ,& ſolidi fauoris.
Non arguam te quòd mihi victimæ
Cruore raro altaria ſparſeris,
Aut parcus armenti cremaris
Rara ſacris holocauſta flammis.
Non taurum egens te de ſtabulis peto,
Hircúmve caulis.omne pecus meum eſt
Quod montium anfractus pererrat:
Quod nemorum tegitur latebris.
Nec me volucris rupis in edito
Vſquam receſſu nidificans latet:
Non vlla picturato amictu
Ruris auis genialis hoſpes.
Quòd ſi eſurirem,ſcilicet vt petam
A te neceſſe eſt,arbiter ætheris,
Terrę,fretíque,& quicquid ingens
Orbis habet gremio triformi.
Taurine veſcor carnibus? aut bibo
Hirci cruorem? pectore candido
Grates age, & quouis litabis
Rite Deo ſine cæde voto.
Tum deprehenſus rebus in aſperis
Securus implora,auxilium feram:
Grates vt accepta ſalute
Lætus agas, Dominúmque laudes.
At impium ſic alloquitur Deus,
Qua fronte Leges tu recitas meas?
Et ore ſanctum impurus audes
Sacrilego memorare fœdus?
Tu legum habenis impatiens regi,
Et inſtitutis,moribus & bonis

Iuratus hoſtis, vcce laudas,
Tecum animo mea verba rides.
Cum fure furti conſilium cois,
Mœchis adulter te ſocium applicas:
Ad probra proiectus, doloſa
Perniciem meditare lingua.
Cum fratre iuncti vincula ſanguinis
Oris procacis non rabiem premunt:
Infamia germanum eodem
Dedecoras vtero creatum.
Et arbitraris me ſimilem tui,
Quòd perpetrata hæc diſſimulauerim?
Ne crede: tecum expoſtulabo,
Ante oculos tua facta ponam:
Conſiderate hæc vos quibus excidit
De mente cæca mentio numinis:
Ne, quum prehendam, nemo ſit qui
De manibus mihi prenſa tollat.
Si victimam vis magnificam mihi
Mactare, laudes canta, age gratias.
Hac itur ad certam ſalutem,
Hæc ſuperos via pandit axes.

PSAL. LI, *Miſerere mei Deus, ſecundum mag. &c.*

O Salus rerum, lacrymis precantum
Mollibus flecti facilis, rogantem
Lenis exaudi, ſcelerúmque tetras
Ablue ſordes.
Vſque peccati laue & vſque labem,
Dum repurgatum maculis pudendis
Purius corpus niteat recocto

Ignibus auro.
Nam meam agnoſco (pudet heu pigétque)
Ah miſer labem: vitiíque fœda
Mentis obuerſans oculis imago
Semper oberrat.
Vnus arcani es mihi teſtis: vnus
Arbiter verax, temerario auſu
Improbas linguas tua iudicantum
Facta refutas.
Quippe iam primo ſcelus vſque ab ortu
Hæret, infectas vitians medullas:
Déque conceptu genitricis hauſi
Semina labis.
At tibi cordi eſt ſine fraude veri
Simplicis candor, fideíque certæ
Puritas, nullo labefacta duri
Turbinis ictu.
Hanc facis tanti, vitiis vt atris
Oblito, legum ſapientiæque
Tu mihi arcanæ facilis beatum in-
dulſeris hauſtum.
Ergo me hyſſopi, ſator alme, luſtra
Frondis aſperſu: maculæque cedent,
Membra candorem tibi lota vincent
Pura niualem.
Si bonus lætum placidúſque mittas
Nuntium, triſtem mihi recreabis
Gaudio mentem: ſtupidos recurret
Robur in artus.
Ne meos lapſus oculis acutis
Semper obſerua, numeráve labes:
Sed malæ culpæ nimium tenaces

Ablue ſordes.
Cor mihi rectum, ſcelerísque purum,
O potens rerum genitor, refinge:
Spiritum firmum renoua nouata
Cordis in aula.
Neu mihi auertas faciem, tuóque
Arceas vultu procul, auferáſque
Spiritum ſanctum, calida incitatus,
Rurſus ab ira.
Redde ſperatæ ſolido vt ſalutis
Gaudio per te fruar, inquieti
Spiritu motus animi rebelles
Principe firma.
Tum meo exemplo moniti ſceleſti,
Quos via flexit maleſuadus error,
Denuò legum duce me tuarum
Iuſſa capeſſent.
Expia noxa mihi ſoſpitator
Cædis infandæ caput obligatum, vt
Te canam iuſtum, pariterque lapſis
Parcere largum.
Tu viam vocis mihi pande: mutum
Tu Deus linguæ moderare plectrum,
Tum feram latè tua magna gentes
Facta per omnes.
Victimæ ſi te caperent, dediſſem
Victimam: ſed te neque ſanguis hirci
Fuſus, aut ſacris holocauſta placant
Addita flammis.
Pœnitens fraudum ſcelerúmque pectus,
Spiritus fracti, mala cor peroſum,
Hæc Deum placant: adhibe hæc, & abſque

Thure litabis.
Gentis humanæ bone dux Sionem
Quo ſoles vultu facilis tuere:
Pace florentes Solymæ beatæ
Protege turres.
Tum tibi votis bona mens pudicis
Sacra perſoluet:ſacer hircus ignes
Paſcet,& ſanguis vituli calentem
Imbuet aram.

PSAL. LII, *Quid gloriaris in malitia,qui, &c.*

QVid gloriaris impie
Tyranne prauis artibus?
Innoxiis clementia
Diuina ſemper excubat.
Tua lingua ſemper fraudibus
Intenta comminiſcitur
Nefas,nitente cotibus
Acutior nouacula.
Te praua rectis plus iuuant,
Plus falſa veris recreant:
Dolíſque peſtilentibus
Libenter aurem commodas.
Ergo Deus te conteret:
Hominúmque contubernio
Eliminabit,ac domum
Euertet omnem funditus.
Iuſtus videbit,& grauem
Dei pauebit dexteram:
Vanáque dignos exitus
Ridebit impotentia.

En ille gazis (inquiet)
Maliſque fidens artibus,
Securus ille numinis,
Diuinæ opis nil indigens.
Ego, ceu virens oliuula,
Diuini in agello conſita,
Florebo, ſpe fretus bona
Cœleſtis indulgentiæ.
Te ſemper illo cœtu pio
Fraudis ſceleſtæ vindicem
Canam, & tuæ clementiæ
Spe nixus cuncta perferam.

PSAL. LIII, *Dixit inſipiens in corde ſuo, &c.*

O Prauorum fœda mentem toxico,
Corpúſque ſcelerum ſordibus
Contaminata turba, vela dum cupit
Suo furori obtendere,
Fermæ referri ſortis arbitrio omnia
Humana comminiſcitur.
Ergo exſoluta numinis formidine,
Dat fræna turpitudini:
Sceleſta, fœda, abominanda excogitat,
Excogitata perpetrat.
Ex arce celſa ſyderum deflexerat
Dominus in orbem lumina,
Siquem videret forte non penitus malis
Corruptum opinionibus;
Qui mentis oculis omnium fideliter
Rerum parentem quæreret:
Erroris omnes nubili fallacibus

Fraus illigarat caſſibus.
Se cuncti eiſdem polluêre ſordibus,
Nec recta cuiquam curæ erant.
Ergo ille mitis, ille munificus parens,
Ira incitatus aſpera,
Gens (inquit) iſta plena ſcelerum ac ſordium,
Crudelis animo & impia,
Quæ panis inſtar deuorat plebem meam,
Ecquando cognoſcet Deum?
Ecquando mentis oculis in periculis
Agnoſcet orbis arbitrum?
Certè timebit non timenda, & conſcius
Vexabit horror pectora.
Nam Dominus oſſa conterétque, & hoſtium
Auſus retundet impios.
Vultum pudoris turpibus ſparget notis:
Turbabit animum infamia.
En vnquam eoo lucifer ſalutifer
Ab axe promet hunc diem?
Ab arce Dominus quum Sionis ardua
Speratam opem feret ſuis,
Patriæque vinclis liberos hoſtilibus
Reddet nepotes Iſaci?
Electa laudes gens illius vt canat
Perfuſa vero gaudio.

PSAL. LIIII, *Deus in nomine tuo ſaluum me fac: &c.*

RErum parens me protege,
Et ſæuo ab hoſte libera,
Nomen boni vt colant tuum,
Et vim paueſcant impii.

Audi benignus ſupplicem,
Nec durus aurem queſtibus
Occlude: vitæ nam meæ
Crudelis hoſtis imminet.
Infeſtus hoſtis imminet
Vitæ meæ: nec vindicem
Dei potentis dexteram
Sibi imminentem reſpicit.
Rerum ſed ęquus arbiter
Opem feret: periculis
Me liberatum fulciet,
Et ſoſpitem tuebitur:
Suis peribit artibus
Sceleſta fraus, & incident
In ipſa cęci retia
Quæ clàm mihi tetenderant.
Liber periclo, victimis
Te munerabor: te canam
Patrem, bonis placabilem,
Maliſque formidabilem:
Qui libero moleſtiis
Mihi dediſti gaudia
Haurire læto lumine
De clade gentis perfidæ.

PSAL. LV, *Exaudi Deus orationem meam, & ne &c.*

CAElitum rector bone, mitis aurem
Admoue in rebus trepidis vocanti,
Neu meos vultu tetrico ſeuerus
Deſpice queſtus.
Aſpice attentus mihi quo tumultu

AEſtuet pectus: gemitu dolores
Quo fremant, dum vis mihi frauſque ſæui
Imminet hoſtis.
Imminet ſæuus capiti tyrannus,
Et meæ famæ meditatur atrox
Crimen, & ſecum furit impotenti
Turbidus ira.
Cor micat, neruis trepidant ſolutis
Oſſium nexus, animus labaſcit,
Semper & pallens oculis oberrat
Mortis imago.
Ergo ſic mecum loquor, O quis altos
Nubium in tractus celeri columbæ
Me leuet penna, nemorum & remotis
Siſtat in antris:
Vt procul cura trepida metuque,
Montium ſolos habitem receſſus,
Ocyor ventis ferar, & coruſci
Fulminis alis.
O Deus linguas male perde prauas,
Illitas linguas gelido veneno:
Quæ dolis, probris, rabidiſque vexant
Litibus vrbem.
Siue lux fundat radios micantes,
Siue nox fundat tenebras opacas,
Excubant muris maledicta, vicis
Omnibus errant.
Vis, furor, fraudes, ſcelerum libido
Obſidet cunctos aditus viarum:
Et fames auri miſeram trucidans
Fœnore plebem.
Si palàm ſaluos inimicus enſes

Stringeret, ſi clam laqueos pararet,
Dente ſi famam peteret maligno,
AEquior eſſem.
Tu mihi inſultas comes & ſodalis,
Teſtis arcani taciturni, & author
Conſilii, ſacræ totieſque iunctus
Fœdere menſæ.
Gentis humanæ moderator, orbem
Qui ſalutari regis æquitate,
Fraudis authores ſcelerúmque viuos
Obrue terra:
At mihi attentam dabis æquus aurem,
Siue lux promat radios ab vndis,
Siue lux condat radios ſub vndis
Veſpere ſero.
Inter hoſtiles dabis vt tumultus
Tutus euadam. mihi nam ſuperbis
Viribus fretus numeroque ſæuus
Imminet hoſtis.
O potens rerum, ſine fine pœnis
Tu premes iuſtis ſcelus impiorum,
Arrogans pectus quibus obſtinata
Intumet ira:
Pace qui ficta ſimulant amicæ
Mentis affectus, animoque virus
Occulunt, priſco neque facta curant
Fœdera ritu.
Lacteus blando fluit ore riuus:
Bella cor ſpirat fera, ſuauiorque
Balſamo ſermo ſecat inſtar enſis
Vulnere cæco.
Tu tui curam Domino relinque,

Is tuos greſſus reget, is dolores
Leniet, iuſtúmque ope ſubleuabit
Rebus in arctis.
Impio, fallaci, auidóque cædis
Fila mors rumpet viridi in iuuenta:
Me tui, rector bone, ſpes fauoris
Certa fouebit.

PSAL. LVI, *Miſerere mei Deus, quoniam &c.*

ORbis creator me bonus aſpice,
Iniurioſo quem pede prorutum
Hoſtíſque conculcat, premítque
Aſſiduis agitans periclis.
Conculcat hoſtis me numero ferox,
Et inſolenti ſæuitia premit.
Nec liberas luces laborum,
Nec vacuas ſinit ire noctes.
Seu luce terror ſollicitus mihi,
Seu nocte circumſtat, pater optime,
Spes rebus in duris mihi vna
Et columen ſuperas ſalutis.
Te fretus vno, pollicitis tuis
Innixus vnis, nec metuam dolos
Mortalium cæcos, mináſque
Terrificas & aperta bella.
Calumniantur quæ loquor omnia,
Prauáque carpunt facta libidine:
Huc conferunt omnem laborem vt
Exitium mihi moliantur.
Cœtúſque cogunt, & capiti meo
Quâ fraude, quâ vi iugiter imminent,

Veſtigia obſeruant, nec horam
Inſidiis vacuam relinquunt.
Impunè tantam nequitiam ferent?
Prauíque fructum conſilii legent?
O arbiter mundi, nec illos
Præcipites agis in ruinam?
Meæ labores tu numeras fugæ:
Vrna repoſtas tu lacrymas meas
Seruas: apud te certa conſtat
Vſque mei ratio doloris.
Aurem vocanti tu facilem mihi
Das, atque inanes ſpes facis hoſtium;
Et ſigna non obſcura amici
Das animi, & ſtabilis fauoris.
Te fretus vno, pollicitis tuis
Innixus vnis, nil metuam dolos
Mortalium cæcos, mináſque
Terrificas & aperta bella.
Te ſemper ergo carmine patrio
Laudabo, vitæ præſidium meæ:
Ex hoſtium ferro doliſque
Incolumis tibi vota reddam.
Te liberatus vindice, te meum
Firmante greſſum, ne titubent pedes
Dum ſpiritus fouebit artus,
Iuſſa ſequar tua, rector orbis.

PSAL. LVII, *Miſerere mei Deus, miſerere mei: &c.*

SAncte parẽs miſerere animæ percũtis, & om
In te ſalutis quæ locauit ſpem ſuę: (nem
Méque tuis alis tectum defende, procellæ

Dum ſæuientis impetus deferueat,
Te voco; te ſolum in rebus quod reſtat egenis
Appello, ſupplex & tuam imploro fidem.
Te voco, qui cumulata mihi promiſſa refundes,
Et cœpta duces proſperos ad exitus:
Qui mihi ſubſidium è cælo præbebis, & hoſtis
Iamiam imminentis liberabis faucibus.
Qui dabis auxiliū ex adyto ſublimis olympi,
Memórque fidei & priſtinæ clemētiæ.
Inter enim ſæuos habito feritate leones;
Flammā vomentes verſor inter belluas,
Lingua quibus ſæuo proſcindit acutius enſe,
Dentes ſagittis, lanceæque cuſpide.
O Deus auguſtum celſo caput exere cælo:
Oſtende terris gloriæ iubar tuæ.
Explicuere meis pedibus ſua retia: terra
Me ſæuus hoſtis penitus afflictū premit.
Et ſcrobibus foſſis iter obſedere: ſed ipſi
Mihi paratas in ſcrobes cæci ruent.
Mēs infracta malis, animi vigor integer, orbis
Te voce rector, te celebrabit lyra.
Eia age depoſitis mens expergiſcere curis,
Et tu canora barbitos cum nablijs,
Ocyus auroræ quàm Lucifer excitet ignes,
Aurora cantus quàm volucrum exuſcitet,
Te pater alme canā; populos tua facta per ōnes
Quacunque tellus panditur, vates feram,
Nam tua ſyderei bonitas faſtigia cæli,
Fideſque tractus nubium ſuperuolat.
O Deus auguſtum nitido caput exere cælo:
Oſtende terris gloriæ iubar tuæ:

PSAL. LVIII. *Si verè vtique iuſtitiam loquimini, &c.*

QVI iura celſo de ſolio datis,
Qui frena legum flectitis, en erit
De plebis vt cauſis egenæ
Iudicio ſtatuatis æquo?
Quin mente praua nequitiam & dolos
Verſant: ſub vmbra iuſtitiæ tegunt
Iniuriam: factis honeſti
Obiiciunt ſpeciem pudendis.
Materna ab aluo flagitii viam
Senſim ſequuntur, perque ſuos gradus
Obliqua ſectandi libido
Cum teneris adoleſcit annis.
Lingua venenum peſtifera gerunt:
Auréſque claudunt conſiliis, velut
Obturat aures callida aſpis,
Quæ magicos metuit ſuſurros.
Confringe malas ô Deus, impudens
Os comminutis contere dentibus:
Et rictibus ſæuis hiantes
Hos inhibe catulos leonum.
Emiſſa fracta cuſpide ſpicula
Intercidant, nec vulnera perferant:
Ipſique vaneſcant repentè,
Per bibulas velut vnda arenas.
Senſim liqueſcant, tardigradus velut
Limax: acerbo funere deſerant
Vitale lumen, more fœtus
Ante ſuum pereuntis ortum.
Florentis æui in limine, turbinis

Vis atra tollat progeniem,prius
Quàm ſurculus ſpinas tenellus
Exerat,& ſtimulis acutis
Fœcunda latè brachia porrigat,
Iuſtíque pœnæ vindicis exitum
Læti videbunt, impiíque
Sub pedibus fluuium cruoris.
Vitę bene actæ gens hominum ſciet
Manere iuſtos præmia:at impios
Manere pœnas, arbitrúmque
Eſſe Deum ſciet orbis æquum.

PSAL. LIX, *Eripe me de inimicis meis* Deus *meus: &c.*

AB hoſtis inclementia
Me rector orbis aſſere;
Defende vim crudeliter
Me ſemper oppugnantium.
Ab improbis me protege
Lætis cruore innoxio,
Meæ ſaluti per dolum
Qui cæca tendunt retia.
Vltro immerentis in caput
Conſilia cuncta conferunt:
Exurge,téque peſſimis
Fer obuiam conatibus.
O arbiter mortalium
Et agminum cæleſtium,
Fauore ſemper qui pios
Peculiari amplecteris,
Exurge,pœnis impias
Compeſce gentes:perfidis

Neu parce, qui ſibi fauent
Nefanda quum patrauerint.
A ſole eoo ad heſperum
Perambulabunt compita,
Et inſtar oblatrantium
Canum feroces obſtrepent.
Nihil niſi merum crepant
Ferrum, cruorem, vulnera:
Et quæ loquuntur propalàm,
Clàm poſſe rentur obrui.
Meæ ſalutis tu Deus
Tutela præſens, irritas
Ridebis iras, & tua
Me dextera tueberis.
Diſcrimina imminentia
Ope anteuertes: & malis
Fracta hoſtium ſuperbia
Lęto fruar ſpectaculo.
Ne prorſus impios tamen
Vna ruina elimina,
Obliuioſo ne pii
Torpore recta negligant:
Sed error illos diſſipet
Vagos per orbis vltimas
Oras: tuáque dextera
Semen piorum protege.
Ob oris arrogantiam,
Virúſque linguę noxium,
Mendacia & periuria,
Conſume ſemen impium.
Euelle ſtirpe ab vltima
Iuſti furoris impetu,

Vt norit orbis vltimus

Deum bonorum vindicem.

A ſole eoo ad heſperum

Perambulabunt compita:

Et inſtar oblatrantium

Canum procaces obſtrepent:

Paſſim vagati pauperem

Victum vt parent,ſub veſperum

Serum petant cubilia,

Victus egentes pauperis.

Ego interim Deum canam

Fortem bonúmque,in aſperis

Rebus ſuorum vindicem,

Fidúmque propugnaculum:

Deum canam,qui robore

Me fulcit,auget viribus,

Benignitate ſubleuat,

Tuetur vt arx ænea.

P S A L. L X, *Deus repuliſti nos, & deſtruxiſti nos, &c.*

SAncte parés, noſtris vitiis offenſus,abactos

Preſſóſque duris diſſipaſti nos malis:

Placatus mitiſque veni,iámq; immemor iræ,

Salutis author ad tuos reuertere.

Omnis ager rimis te concutiente dehiſcit:

Committe rimas,refice quaſſatū ſolum.

Dura tuæ genti ſpectacula ferre dediſti

Inebriatæ poculo formidinis:

At trepidos tādémq; animi miſeratus egenos,

Signum ſalutis efferes: qui te colunt

Veridicis freti oraclis, formidine merſum

Erigere rurſus audeant vt verticem:
Eripiáſque tuos gelidi formidine lethi
Præſens, & opiferi inuocantes audias.
Audiit ex adytoque Deus flammantis olympi
Vocem rependit gaudii prænunciam,
En tibi frugiferos Sichimæ diſpertiar agros;
Vallem Sucothi metiar decempeda.
Nónne mihi parent Iacobi pignora, quiſquis
Vel pecore tondet arua, vel vomere ſecat?
Oppida ſub pedibus Syriæ calcabo ſuperbæ,
Moabum, Idumen, & Palæſtinas domos.
Quis mihi pãdet iter munitas ductor ad arces?
Muros Idumes diuitis quis diruet?
Quis? niſi tu noſtræ gentis Deus vnice tutor,
Qui nos premẽdos hoſtibus reliqueras,
Offenſus vitiis prauis, nec in arma ruentes
Noſtros præibas dux vadante exercitus.
Nũc pater auxiliũ rebus bonus adfer in arctis,
Humana fallax credulos ſpes decipit.
Te duce, victrici decorati tempora lauro
Pedibus premenus hoſtis arrogantiam.

PSAL. LXI. *Exaudi Deus deprecationem meam, &c.*

AVdi vocantem me bonus, & meis
Intentus aurem da precibus Deus,
Proiectus oris orbis in vltimis,
Ad te recurram rebus in aſperis.
Me ſiſte rupis culmine in arduo
Procul periclis: ſemper enim tui
Spe fretus, hoſtis tutus ab impetu
Munitæ vt arcis præſidio fui.

Tentorio fac ſemper vt in tuo
Degam, ſub alis protegar & tuis:
Qui lenis aurem das precibus meis,
Qui vota lætum ducis ad exitum,
Frænare ſceptris te metuentium
Hæreditatem das mihi: regiæ
Tu longa vitæ tempora porrigens,
Nectes peractis ſæcula ſæculis:
Securus vt te perpetuò colat
Rex, liberalem porrige dexteram
Fortuna in omni: quáque ſoles fide
Fac vt fruatur pollicitis tuis.
Ac tum periclis liber ab aſperis,
Te voce, dulci te cithara canam
Pacti tenacem, & munificum tuis,
Et vota ad aras perpetuò feram.

PSAL. LXII, *Nónne Deo ſubiecta erit anima mea? &c.*

MEns acquieſcit vnicè mea in Deo:
Hinc ſpes ſalutis, arduis
In rebus arx hæc: tutus hoc munimine
Nullum tremiſcam ad impetum.
Quouſque tectis fraudibus ſubuertere
Innoxium tentabitis?
Pœnas daturi mox & ipſi, improuidi
Iamiam imminentis exitus,
Proni in ruinam incumbitis, ceu mœnia
Saxis ſolutis putria.
Et interim omnes corporiſque & ingeni
Vires eo contenditis.
Vobis placetis fabulis vanis, gradu

Turbetis impii vt pium.
Clàm deuouetis corde tacito: propalàm
Laudatis ore ſubdolo.
At tu acquieſce mens mea in Deo tamen:
Hinc ſpes ſalutis, arduis
In rebus arx hæc: tutus hoc munimine
Nullum tremiſcam ad impetum,
Spes inde vitæ & gloriæ pendet meæ,
Et roboris fiducia.
Quocunque cæli gens colis ſub ſydere,
Huic crede rem, ſobolem, domum.
Omnes ad illum mentis ægritudines,
Et læta defer & refer:
Sempérque præſens numen eius omnibus
Adeſſe cœptis ſenties.
Ventoſa regum & principum potentia
Eſt vanitate vanior,
Adeóque fumo leuior: vt ſi principum
Hac lance vires omnium,
Inanitatem hac colloces, cunctis ſimul
Inanitas præponderet.
Ne firma ſpera parta per vim: ne nimis
Confide ſtultis viribus.
Opes abundant affluenter: ne bonis
Da rebus animum credulum.
Semel eſt profeſſus: nec ſemel tantùm Deum
Id profitentem audiuimus,
Se poſſe ſolum cuncta, ſe ſolum bonum,
Et arbitrum rerum vnicum:
Bonis benignum ſemper & placabilem,
Malíſque formidabilem.

PSAL. LXIII, *Deus Deus meus ad te de luce vigilo, &c.*

DEus, ſalutis author & cuſtos meæ,
Te veneror roſeus quum fugat aſtra die
Te mens anhelat, membra ſitiunt languida,
Terra velut pluuias arida quærit aquas.
Quamuis arenas aridas æſtu colam,
Præſentem Dominū mēs videt vſq; mei
Non aliter, adyta arcana quàm ſi conſpicer,
Numinis adſeruant quæ monumēta tu
Nec dulcis æquè vita eſt quàm benignitas
Qua vitam munis proſequeriſq; meam.
Ergo remotis diſſitus quamuis locis,
Præſidio tutus te celebrabo tuo:
Tui ſonabunt nominis præconia
Quæ dederis vitæ tempora cunque mea
Nec virtus æquè recreat corpus, tua
Excitat vt mentem laus celebrata mean
Tu nocte carmen, manè tu carmen mihi es:
Tu trepido præſens fers mihi ſemper op
Securus alis conquieſco ſub tuis:
Téque procul curis & tua facta canam.
Te quærit animus, te colit, te deperit:
Tu valida fulcis me pater alme manu.
At qui laborant per nefas me perdere,
Conſiliis prauis digna ruina premet.
Ferro profundent ſpiritum nefarium,
Membra dabunt auidis dilanianda lupis.
Rex lætus autem vindicem agnoſcet Deum,
Et quicunque Dei numina rite colunt.
Metu ſtupentes conticeſcent impii,

Spe ſtolida fluxis qui tumuere bonis.

PSAL. LXIIII, *Exaudi Deus orationem meam, &c.*

AVdi ſancte parens non tetricus preces
Te poſcentis opem rebus in aſperis:
Et fallacis ab hoſtis
Vitam fraudibus eripe.
Prauorum tacitis factio me dolis
Oppugnat, trucibus conſiliis fremunt
Conſpirántque ſceleſti:
Tu me dux bonus eripe.
Linguas ceu gladios exacuunt ſuos:
Oris peſtiferi verba nefaria
Intentant, medicata
Tanquam ſpicula toxico,
Vt rectos animi ex inſidiis petant.
Et ſecuri auida mente coquunt nefas:
Nec quenquam malefacti
Formidant fore vindicem.
Deſignant animis horrificum ſcelus,
Et ſæuo laqueos conſilio parant:
Inter ſéque loquuntur,
Nemo conſcius hæc ſciet.
Cor, mens, ingenium, conſilium, labor,
Huc tendunt, facies vt ſcelerum nouas
Et fraudum meditentur:
Hoc vnum ſtudium fuit.
Aſt illos ſubiti cuſpide ſpiculi
Incautos feriet magna Dei manus:
Et lethalia certa
Figet vulnera dextera.

Spectantes gelidus corripiet timor,
Authori exitium quum videant ſuæ
Virum immittere linguæ
Viroſæ mala toxica.
Gens humana tuæ robora dexteræ
Agnoſcet, meritis laudibus efferet:
Et mirabitur altæ
Lumen perſpicientiæ.
Iuſti ſpes animos eriget, & Dei
Tutus præſidio, lætitia fremet:
Et gaudentia corda
Vero ſimplice geſtient.

PSAL. LXV, *Te decet hymnus Deus in Sion. &c.*

TE manent laudes Deus in Sione:
Hîc tibi caſtis operata ſacris
Vota gens ſoluet tua, victimíſque
Imbuet aras.
Quíque tam præſens tibi ſupplicantum
Exitus votis tribuas ſecundos,
Te petent gentes ſub vtroque mundi
Axe iacentes.
Noſtra nunc iuſtis ſcelerata facta
Nos premunt pœnis: facilis querelis
Tu tamen flecti, mala ſeruitutis
Vincula franges.
O quater pluſquam quater ô beatos
Quos leges, lectos facies amicos:
Vt colant puri tibi dedicati
Atria templi.
Illa lux felix, cumulata cunctis

Lux bonis, pectus ſatiabit ægrum
Gaudio, quæ nos reduces ſacrata
Siſtet in æde.
Annues noſtris facilis querelis,
Finium terræ Deus vltimorum
Spes, & extremas maris ambientis
Gurgite terras.
Tum ſtupor mentes quatiet tuentum,
O Deus noſtræ columen ſalutis,
Te malis durum, miſeris benignum,
Omnibus æquum.
Tu potens rerum, validíſque pollens
Viribus, firmas ſtabili catena
Montium tractus, iugáque inquietis
Tunſa procellis.
Tu maris nigris agitata ventis
Terga componis: cohibes rebelles
Gentium motus, placidáque mutas
Pace tumultus.
Vltimi rerum tua ſigna norunt,
Et colunt fines, quoties coruſcis
Turgidum flammis fremuit ſonoro
Murmure cælum.
Quíque phœbęos habitant ad ortus,
Et quibus ſera face Phœbus vndas
Tingit, authorem te hilares fatentur
Lucis & vmbræ.
Tu ſolum terræ ſitientis imbrem
Lætus inuiſis, grauidæque nubis
De ſinu fundis genitale pigros
Semen in agros.
Alueus pleno tibi ſemper amne

Turgidus læta nouat arua fruge,
Floribus campos, nèmorum virentes
Fronde receſſus.
Rore tu leni ſola contumacis
Maceras terræ, ſubigíſque glebas:
Ebrios ſulcos viridante amictu
Meſſis inumbras.
Quâ feres greſſus, renouabis annum
Fertilem frugum: vegetánſque fœtus
Per cauas valles riguóſque ſaltus
Impluet humor.
Geſtiet pauper tuguri colonus,
Lacte diſtentas comitans capellas:
Mugient colles, & amica feſſis
Sylua iuuencis.
Spes aratoris cupidas fouebit
Fluctuans latis ſeges alma campis:
Vt canat feſta tibi feriatus
Carmen in vmbra.

PSAL. LXVI, *Iubilate Deo omnis terra. &c.*

INcolæ terrarum ab ortu
Solis, vltimum ad cubile,
Eia Domino pſallite,
Eia Domino iubilate:
Nomen eius, numen eius
Ferte in aſtra laudibus.
Dicite illi, Rector orbis
Sancte, quàm ſtupenda rerum
Eſt tuarum gloria!
Quanta virtus! qua proteruos

Mente fracta cogis hoſtes
Supplices procumbere.
Te parentem læta honoret,
Te potentem prona adoret
Tota rerum machina.
Voce blanda te canamus,
Barbito dulci ſonemus,
Carminúmque cantibus.
Eia adeſte, facta cunctis
Cernite admiranda ſeclis:
Acritérque expendite
Facta prouidi parentis,
Facta Domini conſulentis
Arte mira ſeruulis.
Vertit æquor æſtuoſum
Aridæ in campos arenæ.
Fluminis per alueum
Agmen ire gratulantum,
Ceu per arua ſicca, fecit,
Stante fluctu languido.
Frænat vnus orbem habenis
Sempiternis: intuetur
Et pios & impios.
Nec ſinit ſibi rebelles
Viribus fretos ſuperbis,
Improbis votis frui.
Laus Deo noſtro per omnes
Orbis oras: omnis vnum
Laudet illum natio.
Morte liberauit vnus
Nos propinqua: fulcit vnus
Liberos firmo gradu.

Igne vt aurum, examinaſti
Nos periclis: illigaſti
    Hoſtium nos caſſibus.
Vincla lumbis, fræna malis
Sub tyrannis induiſti
    Impotentis imperi:
Sed per ignes, ſed per vndas,
Diuitis tamen dediſti
    Vber agri exercitis.
Ergo ſupplex introibo
Templa, victimáſque cædam:
    Vota ſupplex offeram,
Vota duris in periclis
Nuncupata. pinguis agnus,
    Cornigérque agni parens,
Bos & hircus ſanguine aras
Imbuent: nec thura deerunt
    De Sabæo ſtipite.
Dum Dei benignitatem
Explico in me, cuncti adeſte
    Qui Deum veremini.
Audiit ſtatim vocantem:
Nos vocantes audientem
    Proſequamur laudibus.
Conſcios ſceleris nefandi
Supplicantes rector orbis
    Aure ſurda reſpuit:
At mihi lenis bonúſque
Supplicanti ſemper aurem
    Non ſeueram commodat.
Gratias ago parenti
Optimo, qui ſe roganti

Aſperum non præbuit:
Qui ſua benignitate
Deſtitutum non reliquit
Rebus vnquam in aſperis.

PSAL. LXVII, *Deus miſereatur noſtri, &c.*

ARbiter mundi, placidus bonúſque
Parce delictis, ſolito & fauore
Terra fac lætis ſegetem pecúſque
Nutriat aruis.
Nota per terras bonitas vt omnes
Sit tua, & noſtræ ſtudium ſalutis,
Mente quos curas patria, tegíſque
Rebus in arctis.
Vt tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis vſque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per vrbes.
Omnis exultet locus, omnis ætas
Geſtiat plauſu & fremitu ſecundo,
Res quòd humanas moderer is æqui
Iuris habenis.
Vt tuas laudes populi per omnes
Prædicent terras, bonitatis vſque ad
Terminos rerum celebretur omnes
Fama per vrbes.
Si tuæ genti faueas benignus,
Conditor mundi bone, meſſis agros
Veſtiet, vites oleæque colles,
Gramina campos.
Si tuæ genti faueas benignus,

Conditor mundi bone,te pauebunt
Et colent gentes ſub vtroque mundi
Axe iacentes.

PSAL. LXVIII, *Exurgat Deus, & diſſipentur inim &c.*

O Qui perpetuis orbem moderaris habenis,
Placidos bonus exere vultus:
Impietáſque exoſa tuas, pater optime,leges,
Tremefacta repentè faceſſet,
Vt leuis in tenues fumi vapor effugit auras,
Vt cera liqueſcit ab igni.
At lætis pia turba animis ſua gaudia plauſu
Teſtabitur,& tibi,rerum
Sancte parens,pæana canet,qui lucida cæli
Veheris ſuper aſtra,nec æui
Incluſus ſpatiis, æternis legibus orbem
AEternus & ipſe gubernas.
Te canimus læti,& lætos renouamus honores,
Qui celſi è vertice mundi
Reſpicis humanas curas:& patribus orbos
Pueros,viduáſque maritis
Proſequeris patrio affectu:qui prole beata
Steriles ſolare hymenæos.
Cōpedibus vinctos ſoluis : populi arua rebellis
Bibulis obducis arenis.
Iſacidæ Nilo quum te ductore relicto,
Arabum per inhoſpita ſaxa
Errarent,tremuere ſoli penetralia:cælum
Maduit ſudoris anheli
Imbribus:à vultu Domini conterrita duræ
Tremuere cacumina Sinæ.

Arua ſibi ſelecta bonus rigat imbre benigno:
Et quum labefacta fatiſcunt,
Confirmat, recreátque afflicta: ſuóque frueñda
Dat habere gregi:nec egenam
Temporibus duris virtutem deſerit. Arma
Trepida formidine belli
Quũ quatiẽt animos,lætũ celebrare triũphum
Teneris dabit ille puellis:
Sufficiétque ſuas in laudes carmina. reges
Numeroſo milite freti
Terga dabũt, latebráſq; petẽt: ſpoliiſq; fruetur
Imbellis turba relictis.
Veſtra licet ſomno ſternãtur corpora nigrę
Inter fuliginis ollas,
Illa tamen vincẽt nitidam candore columbã
Rutilæ ceruicis honore,
Quæ nũc argentũ nitidũ, nũc lumina blãdùm
Radiantis prouocat auri.
Quum Deus omnipotens traduceret agmina
Longo ſpectanda triumpho, (regum
Squalida quæ luctu & tenebris Solyma antè
Niuea tum luce refulſit: (iacebat,
Ceu niue vicinos inter candentia colles,
Salmonis culmina fulgent.
Vſque ſibi Baſan placeat,iactétque ſuperbus
Faſtigia proxima cælo:
Ne tamen herbiferos ſaltus,ne paſcua ſacro
Auſit conferre Sioni:
Quẽ propriã pater omnipotens in ſæcula ſedẽ
Legit,lectámque tuetur.
Ille pater quem cælituum tot millia currûm,
Equitum tot millia ſtipant:

Siue ille excelſæ vehitur per culmina Sinæ,
Sua ſeu ſacraria viſit:
Seu ſcelerũ vindex celebri petit aſtra triũpho,
Captiuáque colla catenis
Vincta trahit: victæ paſſim donaria gentes
Cumulant: paulo antè rebelles,
Poplite nunc flexo venerantur templa Sionis.
Igitur celebramus honores
Iure tuos, nullam nobis qui munerę lucem
Vacuam ſinis ire: ſalutis
Vnica ſpes noſtræ: nẽpe vnus fræna gubernas
Vitæ, irremeabilis Orci
Vnus clauſtra tenes, & nutum fata ſequuntur.
Inimicos vulnerę çerto
Tu figis: longa ſcelerum tu ſorde ſepultis
Lethali tempora plaga
Diuidis. At charos ſic conſolaris amicos
Extremo à littore ponti,
Vos ego crudeli incolumes ex hoſte reducã,
Rubri ceu trans freta ductos
AEquoris, à ſæuo incolumes ſeruauim' Ogo.
Cæſorum in ſanguine regum
Tinges crura: canes hoſtilia vulnera lambent.
Lætæ ſpectacula pompæ
Aſpicient, pater alme: tuo, pater alme, triũpho
Plaudent tua templa petentes.
Anteibũt qui voce canãt, qui cymbala pulſẽt,
Citharæ tuba iuncta, tubǽque
Tibia, quǽque tuas celebrẽt fortiſſime laudes,
Doctæ pulſare puellæ
Tympana: te populi cœtu fremitúquę ſeçũdo
Et plauſu ad ſydera tollent:

Iſacidæ'que tuas in laudes ora reſoluent:
Iuuenis de ſtirpe propago
Beniamini, Iudæque aderit generoſa propago.
Neque clarus Zabulo deerit,
Nephthalidæque duces. Nā tu tua iuſſa ſequu-
Viréſque animóſque miniſtras. (tis
Claráque victrici das tempora cingere lauro.
Solymæ victoria præpes
Ex adytis volat. Ergo ferēt tibi munera reges,
Atque ad tua templa ferentes
Munera, te ſuper aſtra ferent. tu freta ſagittis
Lethalibus agmina fundis:
Tu fortéſq; domas dextras, animóſq; rebelles.
Humiles tibi pendere cogis
Vectigal fractóſque duces: auidíque cruoris
Vindex populi agmina perdis.
Quíque bibunt Nilum qua mergitur æquoris
Quíque ipſo fontis in ortu, (vndis,
Accurrent, pacémque petent opulenta ferētes
Tibi munera ſupplice dextra.
Regna hominū celebrate Deū: date carmina
Qui templa gubernat olympi (regi,
AEterna æternus: cuius mortalia cuncta
Vocem tremefacta paueſcunt.
Hunc fortem celebrate, vníque accepta referte
Bene geſti proſpera belli.
Cuius in Iſacidis reſplendet gloria, cuius
Teſtantur robora nubes:
Cuius ab arcano tēplo venerabilis horror
Stupefacta in pectora manat.
Iſacidûm Deus ille, Deus qui robore neruos
Animóſque vigore ſuorum

Implet:ei laudes Iacobi dicite proles:
Etenim Deus ille deorum eſt.

PSAL. LXIX, *Saluum me fac Deus, &c.*

SAncte parẽs fer opẽ laſſo: torrentibus vndis
Penè obruerũt me malorum flumina.
Pes nequit in molli veſtigia figere limo:
Pronúmque inũdãs vertici fluctus rapit.
Dum clamo, arentes vrit ſitis arida fauces:
Spectando laſſa torpuere lumina.
Me vexant odiíſq; premũt immanibus hoſtes,
Plures, inumbrant quàm capilli tempora.
Inq; dies creſcũt numero: & ceu rapta repẽdã,
Bene parta per vim cogor illis reddere.
Sĩplicitas tibi nota mea eſt, bone cõditor orbis,
Meæque teſtis ſemper innocentiæ es.]
Fac pater alme bonis ne ſint mea dãna pudori,
Dum te colentes clade cernunt opprimi.
Te propter maledicta tuli & ludibria vulgi:
Te propter ora turpis infecit pudor:
Me vitant fratres, & eadem è matre creati
Me ceu ſceleſtum abominantur filii.
Vror, & ira coquit penitus præcordia, leges
Tuóſque ritus impii quum negligunt.
In tua quæ iactant probra & conuitia, ſacra,
In me recurrunt, córque vulnerãt meum.
Si fleo ieiunus, ſi macero pectora curis,
Rident, probríſq; proſequuntur lacrymas.
Si tegor incultos ſaccis ſqualentibus artus,
Fio repentè fabula & ludibrium,
Me ſalibus petit è portæ ſtatione ſenectus:

Et ebrioſæ ſum tabernæ cantio.
Interea curis genitor confectus acerbis
Ad te recurro: tu benignus reſpice.
O genitor, ſine fine bonus, ſine fraude fidelis,
In rebus arctis da ſalutarem manum.
Erige penè luto abſorptum: da figere greſſum:
Crudelis hoſtis eripe me impotentiæ.
Neu rapiat torrentis aquæ violentia, neu me
Mergátve gurges, aut vorago abſorbeat.
Sancte parens, nullos cuius clementia fines
Nouit, vocantem & deſtitutum reſpice.
Ne faciem ſeruo auertas, qui rebus egenis
Supplex opem orat: ſubitò miſerũ ſubleua:
Mitis ades: ſerua hanc animã, vt pudor obruat
Qui ceu relictũ me enecãt cõuitiis. (hoſtes,
Tu teſtis probri mihi ignominiæ'que ſuperbæ:
Tu teſtis hoſtes quàm proteruè illuſerint.
Cor dolor vrebat: ſocius mihi nemo doloris,
Nemo dolorem qui leuaret anxium.
Dulcia felle mihi tingebant fercula amaro:
Pro vino aceti porrigebant pocula.
Ergo victum illis vitient aconita viciſſim:
Mœrórque læta obnubilet conuiuia.
Vnde ſibi placidæ promittunt ocia pacis,
Hinc ſemen illis pullulet diſcordiæ.
Caligent oculi, & nutent veſtigia: vires
Elumbe corpus deſerant. iram tuam
Sic meritos effunde ſuper: tuus hauriat illos
Furor. colonis tecta vidua mœreant:
Qui deſerta habitet tentoria nemo ſuperſit,
Quia perſequuntur dextera afflictos tua.
Afflictos miſeróſque, procaciter inſultantes

Verbis acerbant vulnera atque iniuriis.
Tu ſine peccatis cumulent peccata, nec vnquā
Dulcem æquitatis ſentiant fructum tuæ.
Impia de tabulis viuentum nomina dele:
Tuos nec inter hos recenſe filios.
Me tenuē afflictúmq; tua, pater optime, dextra
Erige, locóque ſiſte tutum in arduo.
Hîc ego carminibus rerum ſuper aſtra parentē
Tollam, & celebri gratias in cœtu agam.
Gratius hoc illi eſt quàm ſi cadat hoſtia ad arā,
Vitulus tenellus iam coniſcans cornibus.
Aſpicient mites, & pectore gaudia voluent.
Deum colentum læta corda geſtient.
Audit enim Dominus tenues, nec deſpicit æ-
Ob nomen eius vinculis coercitos. (gros
Vnū igitur tellus colat hunc, & pōtus, & æther,
Et quicquid æther, terra, pontus continet.
Qui facit incolumem pulchram florere Sionē,
Vrbéſque Iudæ mœnibus cingit nouis:
Metitúrque ſuis rura antè inculta colonis,
Tenenda blandis quæ relinquant liberis.
Quæ placida teneat ſeries in pace nepotum,
Quicunq; Domini nomē & numē colūt.

PSAL. LXX, *Deus in adiutorium meum intende: &c.*

O Deus, præſens ades, & periclis
Me præſentibus eripe:
O Deus, duros propera labores
Confeſtim auxilio vt leues.
Qui meam quærunt animam, erubeſcant:
Fœdam ignominiam ferant

Et fuga turpi doleant, malignis
Qui me conſiliis petunt.
Terga dent, fuſos pudor vt perurat,
Qui rident gemitus meos.
Téque clementi & placido fruantur
Qui gaudent placitis tuis.
Qui ſalutis ſpem poſuere in vno
Te certam penitus Deo,
Gaudeant, ſempérque canant, Perennis
Maieſtas & honor Deo.
Sunt meæ vires & opes puſillæ:
Sed tu me Deus adiuua.
Tu meæ vires, mea ſpes, opéſque:
Feſtinus fer opem mihi.

PSAL. LXXI, *In te Domine ſperaui: nõ confundar &c.*

IN te ſalutis ſpem poſui meæ,
Fac me perennis ne pudor obruat.
Audi vocantem lenis, & eripe
Hoſtis cruenti me violentiæ.
Vitæque cuſtos & columen meæ,
Turriſque rebus ſemper in aſperis,
Nunc turris eſto & perfugium mihi,
Et ſæuientum ſubtrahe dexteræ.
A vi ſceleſtæ ſubtrahe dexteræ
Pendentem ab vno ſubſidio tuo:
Et qui iuuentæ tutor eras meæ,
Orbam ſenectam viribus aſſere.
Tu me tuendum matris ab vbere
Duxti: pependit matris ab vbere
Spes noſtra de te. materies meis

Vna eſt perennis laus tua cantibus.
Ceu continenter prodigium malis
Natum ferendis, rideor impiis.
Sed me malorum fluctibus obrutum
Spes vna fulcit præſidii tui.
Me lux videbit, me tenebræ tuas
Laudes canentem: tam ſenio grauem,
Fractíſque laſſo corpore viribus,
Ne me impiorum trade libidini.
Et clàm ſuſurrant, & caput in meum
Occulta tendunt retia per ſcelus.
Et dum ſceleſtum propoſitum premunt,
Aiunt, Ope illum deſtituit Deus:
Inſtate fracto, prendite, perdite
Nudum ſalutis vindice. Tu Deus
Ne linque fretum præſidio tuo:
Præſénſque ſæuis hoſtibus eripe.
Pudore vultus inficiat rubor
Hoſti doloſo, fraude nefaria
Qui me aucupatur: mœreat irrita
Conata: vanum lugeat exitum.
Liber periclis, carmine te nouo
Pangam tenacem polliciti, & tuis
Promptum iuuandis: & numeris meis
Aptabo laudes innumeras tuas.
Canam potentem te dare proſpera
Euenta, belli quum fremuit timor:
Canam fidelem reddere fœderum
Promiſſa largo non ſine fœnore.
Abuſque primo flore puertiæ
Laudum tuarum tu mihi carmina
Semper præiſti: ne ſenio grauem,

Canúmque nunc me ſpes mea deſeret,
Donec nepotum ſæcula nouerint
Me vate, quanto robore, qua fide
Me liberaris. iuſtitiæ tuæ
Conuexa mundi gloria tranſuolat.
Rerum creator, quis ſimilis tui?
Qui me malorum gurgite merſeras:
Mitíſque vita rurſus amabili
Tracto è profundo gurgite das frui.
Opéſque honoréſque accumulas bonus,
Ira remiſſa: & pectora turbida
Solaris. ergo te cithara canam
Nablóque, certa conſpicuum fide.
O ſancte, noſtræ gentis ab vltimo
Protector ortu, vox mea te canet:
Te ſpiritus, te vita laboribus
Exempta duris, laudibus efferet.
Lux nulla ſolem proferet aureum,
Qui prædicantem iuſtitiam tuam
Non audiet me, rex bone, qui meis
Rubore vultum offuderis hoſtibus.

PSAL. LXXII, *Deus, iudicium tuum regi da: &c.*

DA tuæ regi Deus æquitatis
Ius ad exemplum dare, filióque
Regis, vt legum patriæ ad ſalutem
Flectat habenas.
Vt regat iuſtis populum inſtitutis.
Pauperum queſtus facili tuorum
Aure cognoſcat, dirimátque lites
Legibus æquis.

Pace lætentur iuga montiúmque
Horridi ſaltus: genitrix quietis
AEquitas colles amet, aſperóſque
Ruris alumnos.
Ius ſuum det pauperibus, potentum
Curet vt ne vi tenues premantur,
Deſtruat quiſquis miſeros doloſis
Litibus vrget.
Vt reformidet venientis æui
Gens tuum nomen, ſua ſol diei
Donec effundet, ſua luna donec
Lumina nocti.
AEquitas & ius veniens olympo
Recreet terras, veluti ſub æſtu
Imber, & rores pluuii beatos
Ruris honores.
Floreat, rerum hoc moderante habenas,
Ius, bonæ paces vigeant, perenni
Luna dum curſu rediens nouabit
Menſtrua vultus.
Imperi fines maris vnda fluctu
Hinc & hinc claudat: ſpatiúmque latis
Quod modum regnis faciat, ſit idem
Terminus orbis.
Ad pedes illi cadat aduolutus
AEthiops: hoſtes veniam precati
Supplices, vultus humiles comámque in
Puluere verrant.
Qui tenent pontum refluíque ponti
Inſulas, regéſque Arabum beati,
Thuris & dites venient Sabęi,
Dona ferentes.

Illum adorabunt, mare quâ remotis
Obſtrepit terris; metuéntque reges.
Seruient gentes ſub vtroque mundi
Axe iacentes:
Ille deſertos ope ſubleuabit:
Eximet curis querulos: egeno &
Pauperi dextram dabit: obrutóſque
Fœnore ſoluet.
Nec velut vilem tenuis cruorem
Plebis effundi ſinet. ergo viuat,
Déque theſauris Arabum beatis
Munera ſumat:
Ac ſuo regi bene comprecatus,
Illius laudes canat, illum honoret:
Largam opum dextram celebret, patrémque
Vulgus adoret.
Per feros montes ſegetem refundat
Terra, tam denſis crepitans ariſtis
Quàm graui cedros Libani flagellant
Murmure venti.
Augeat prolem numero carentem
Per vias vrbis bona pax beatæ:
Læta ceu campis riguis per imbrem
Gramina ſurgunt.
Nomen æterno iuueneſcat æuo,
Filii nomen, iubar vſque ſolis
Dum vagæ fundet radiata terris
Lumina flammæ.
Ille rex gentes faciet beatas
Quas ſinu claudit refugo Amphitrite,
Omnis hunc tellus canet Amphitrite
Cincta beatum.

Iſaci gentis Domino Deóque
Laus, honor, virtus: opis haud egenus,
Illa quæ cuncti attoniti intuentur,
Perficit vnus.
Nomen auguſtum canat omnis ætas,
Vlla quod nunquam taceat vetuſtas:
Nominis ſancti penetret per omnes
Gloria terras.

GEORGII BVCHANA-ni paraphraſis in tertium librum Pſalmorum.

PSAL. LXXIII, *Quàm bonus Iſrael Deus iis qui &c.*

TEllus vt vndis hoſpitium neget,
Vndǽque terras fluctibus obruant,
Aer coruſcis fulminet ignibus,
Ruina mundi ſydera miſceat:
Dei potentis non bonitas tamen
In rebus arctis deſtituet pios,
Puráſve mentes nequitia ſinet
Fraude impotenti funditus opprimi.
Quàm penè lapſu pes mihi lubrico
Greſſum fefellit, dum pede metior
Immenſa paruo, dum trutina mea
Expendo ſtultus iudicium Dei!
Feruebat ira pectus, & æmulo
Liuoris æſtu, quum ſcelerum omnium
Contaminatos ſordibus impios,
Florere cunctis conſpicerem bonis.
Sors illa cunctis inuida, mobilis,
Infida ſeruat perpetua fide
Iſtis tenorem, & robore viuido
Firmos ſenectam ducit ad vltimam.
Exempta duris vita moleſtiis
Curíſque, (pectus quę reliquis coquunt
Mortalibus) per lætitiam fluit
Luxúmque, & ægris pura laboribus.
Ergo inſolenti fœta ſuperbia

Corda intumeſcunt:pectora ſpiritus
Ventoſa tendunt:cæcus amor ſui
Fræna impotenti dat violentiæ.
Tecta inuidendas non capiunt opes,
Felicitatem non animus ſuam:
Et vota vincens ſpémque ſuperfluus
Luxus fatigat,nec ſatiat tamen.
Verbis minores terrificant feris,
Et faſtuoſæ mole potentiæ:
Vultu procaci,& vocibus improbis
Adblandiuntur nequitiæ ſuæ.
Nec impudentis garrula vanitas
Contenta linguæ fundere toxica
Terras per omnes,aſtra laceſſere
Audet,Deúmque inſana ſuperbia.
Hæc mente ſpectant attonita pii,
Et æſtuanti pectore fluctuant:
Secúmque muſſant,Scilicet hæc Deus
Quum cernat,atris abſtinet ignibus?
Opes abundè ſuppeditant malis,
Creſcitque nullo fine pecunia:
Secura pacis molliter otia
Quaſſante nullo turbine tranſigunt.
Fruſtra ergo puro pectore viuitur:
Fruſtra innocentem contineo manum:
Fruſtra labores perfero,torqueor
Dolore,nullis non crucior malis.
Rurſus verebar ne temerario
Auſu improbarem conſilium Dei,
Ac arbitrarer fortè miſerrimos
Selecta quos is pignora nuncupat.
Cauſas latentes dum ſequor anxius,

Et pertinacis viribus ingeni
Pugno, profundum ſe chaos ingerit,
Et nocte mentis lumen adobruit.
    Labore tandem feſſus inutili
Ad te recurro, rex bone cælitum:
Quietus expecto ex adytis tuis
Quid hos & illos ſeparet exitus.
    Vidi repentè quam pede lubrico
Starent ſuperbi: quàm ſtabiles parum
Opes tenerent, quàm fragili loco
Fultos ruina præcipiti trahas.
    Procella vindex vt ſonuit tuæ
Iræ, fugaces cum domino ſuo
Euanuerunt diuitiæ: manet
Vmbra inuidendæ nulla potentiæ
    Sic nocte mentes ludificans fugit
Imago ſomni: & quæ modò pectora
Sopita vano terruerat metu,
Riſus per vrbem mox ciet omnibus.
    Donec viderem hæc, mœror & anxiæ
Mentem obruebant ſollicitudines:
Aut hæſitantem, ceu ſtupidum pecus,
Torpor ligabat pectore marcido.
    Arcana ſed vis interea tui
Me fulciebat numinis, ac manum
Dextram regebas; auſpicio tuo
Ductúque clarus fulgeo gloria.
    Quid terra præter te, mihi? quid polus
Offert colendum? cor mihi tabuit,
Infracta mens deſiderio tui
Languebat, ægrum corpus inaruit:
Tu rurſus artus robore viuido

Firmaſti: opimas ſuppeditaſti opes.
Qui te relicto, ſpe ſtolida deos
Vanos adorant, cladibus obruis.
Te ſector vnum: tu ſuperas meis
Spes vna rebus: præſidio tuo
Liber periclis, auctus honoribus,
Te ſempiternis laudibus efferam.

PSAL. LXXIIII, *Vtquid Deus repuliſti, &c.*

CVr nos relinquis penitus, ô rerum parens,
Hoſtíque dedis impio?
Lupis vorandum cur gregem paſtor tuum
Ira obſtinata deſeris?
Memento cœtus ſeruitute ab aſpera
Quem vendicaſti: quem tibi
Peculiari ſorte, patrimonium
Ceu proprium, receperas.
Colles Sionis, numinis ſedem tui,
Bonus fauénſque reſpice.
Tandem reſurge, & hoſtium ſuperbiam
Compeſce: perde funditus
Hoſtes proteruos, qui tuum ſacrarium
Manu nefanda polluunt.
Clangunt ſonora buccina, non quæ tuas
Laudes canat, ludibrio
Sed feſta acerbo quæ profanet. in tuis
Vexilla figunt turribus.
Bacchatur audax ira frænis libera:
AEdis ruentis it fragor,
Quales ſub altis murmurant quercus iugis,
Cæſæ bipenni quum ruunt.

Demoliuntur malleis & vectibus
Cælata templi limina.
Populatur ignis adyta:nominis tui
Contaminant ſacrarium.
Secúmque tacito comminantur pectore
Se diruturos omnia.
Nec temere.flammis ſtrata fumant omnia
Tuo dicata cultui
Loca. ſigna nuſquam,nulla iam miracula:
Propheta nullus perditos
Solatur,& ſpe quamlibet lenta,tamen
Spondet malorum terminum.
Quouſque tandem nomini ſines tuo
Hoſtem proteruum illudere?
Quouſque acerbis facta dira & impia
Exaſperabit iurgiis?
Cur otioſus retrahis manum? exere
Tandem potentem dexteram.
Tu noſter olim rector & cuſtos Deus
Priſcis abuſque ſæculis.
Te vidit orbis vindicantem ab omnibus
Semper tuos periculis.
Seceſſit vnda te iubente,& vitreo
Muro liquor coercuit
Curſum:feroces viribus ſuis duces
Ponti recurſus obruit.
Ipſum marinis vaſtiorem belluis
Hauſit tyrannum,& aſperis
Afflicta ſaxis,fluctibus cadauera
Eiecta vultur AEthiops
Vorauit:inter æſtu arenas torridas,
De cote dura limpidi

Fluxere riui:te imperante ſubſtitit
    Arente flumen alueo.
Tuus dies eſt,nox tua eſt:ſolis iubar
    Radiis adornas aureis:
AEquórque claudis littorum repagulis,
    Terráſque cingis fluctibus.
AEſtate lenis frigus acre,frigoris
    AEſtu rigorem temperas.
Domine intuere probra,contumelias,
    Et hoſtium ludibria,
Qui te laceſſunt impiis conuitiis,
    Moleſtiis nos opprimunt.
Ne trade vitam turturis tuæ feris.
    Turbam tuorum pauperum
Ne ſempiterna obliuione deſere.
    Memor tui ſis fœderis.
Nam nec tenebræ nos tegunt,nec pellimus
    Obſcuritate iniurias.
Ope deſtituti & omnibus fracti malis
    Populi pudori conſule:
Vt te merentem proſequantur laudibus
    Miſeri leuati luctibus.
Exurge rector orbis optime,& tuam
    Cauſam tuere:ſis memor
Quæ probra paſſim nomini ſemper tuo
    Stulta ingerat procacitas.
Voces ſuperbas & tumultus improbos
    Silentio ne ſupprime:
Curámque rerum gerere te mortalium,
    Qui negligunt te,ſentiant.

PSAL. LXXV, *Confitebimur tibi Deus: &c.*

TE nos carminibus, rex bone, patriis
Dicemus meritò: te celebrabimus
Præſentem miſeris: & memorabimus
Facta illuſtria poſteris.
Quum plenis venient tempora ſæculis,
Cogam, inquit Dominus, conſilium meum.
Iuſtis ſuppliciis proſequar impios,
Iuſtis muneribus pios.
Fundamenta ſoli diſſiliant licet,
Turbetur trepidis gens hominum minis,
Fundamenta ſoli fluxa adamantinis
Nectam rurſum ego vinculis.
O ſtultos: quoties admonui modum
Veſanæ vt facerent nequitię ſuę!
In cælum quoties admonui impios
Ne ſtultè arma capeſſerent!
Quid cælum ſtolida voce laceſſitis?
Qua ſpe ſic furitis? ſpiritus arrogans
Cuius præſidio fretus in ęthera
Criſtas erigit impias?
Eois coeat viribus occidens,
Coniurent calidę cum borea plagæ,
Fruſtra diuitias, ſceptra, potentiam
Cuiquam conciliauerint.
Vnus rex hominum, res hominum ſuo
Verſans arbitrio, præcipitem trahit
Illum de ſolio, plebis ab infimæ
Hunc fæce ad ſolium erigit.
Nam cratera meri purpurei Deus

Iam dextra tenet, & vindice pharmaco
Vndantem pateram temperat, & malis
Iuſtum ſupplicium parat.
Illinc impietas vndique ab vltimis
Terrarum ſpatiis hauriet, & mero
Conſumpto, cupido gutture turbida
De fæce exitium bibet.
At me vate, Dei quem genus Iſaci
Et thure & precibus placat & hoſtiis,
Omnis poſteritas munificentiam,
Et vim numinis audiet.
Confringam tumidæ tela ſuperbiæ
Formidata bonis. cladibus obruta
Emerget pietas, & ſuper æthera
Tollet conſpicuum caput.

PSAL. LXXVI, *Notus in Iudæa Deus: &c.*

GEntes profanæ numinis loco colunt
Sibi quiſque quem finxit Deum.
Iudæa verum nouit & colit Deum,
Laudátque feſtis cantibus:
Deum Sionis incolam, Solymæ ſacris
Cui templa fumant ignibus.
Illic minaces fregit arcus: lucida
Fregit ſagittæ ſpicula.
Clypea ſiniſtris rapuit, enſes dexteris:
Funeſta bella ſuſtulit.
Tu belluoſis montium clarus iugis
Apparuiſti: tu feram
Compeſcuiſti fortium ſuperbiam
Regum, potenti dextera.

Fracta minacis ſpiritus ferocia,
Prædæ fuere: aut ferreo
Somno grauati condidere lumina.
Obtorpuere dexteræ
Fortes virorum, vis equorum, & curruum
Elanguerunt impetus.
Tuum verendum nomen & numen. tuæ
Quando æſtus iræ incanduit,
Quis obuiam auſit ire? quis miſerum caput
Tuo furori obiecerit?
Quũ templa mundi fulminũ quateret fragor,
Vt impia tyrannide
Pœnis repreſſa, ſimplicem modeſtiam
E ſeruitute abduceres,
Attonita tellus ſiluit: imbellis pauor
Mentes ſuperbas perculit.
Vltricis iræ ſcelera pœnis obruta
Humana gens quum cerneret,
Boni efferebant laudibus te: conſcius
Premebat horror impios.
Vota ergo Domino nuncupate & reddite:
Domino verendo munera
Ferte vniuerſi ciuitatis incolæ
Sanctæ: Deúmque agnoſcite,
Reges ſuperbi quem pauent, qui ſpiritus
Feros retundit impiis.

PSAL. LXXVII, *Voce mea ad Dominum clamaui: &c.*

TE voce ſemper, te prece ſupplice
Rerum inuocabo conditor optime.
Nam lenis ac placatus aurem

Das facilem miſeris querelis.
Ad te refugi quum premerer malis:
Ad te tetendi ſollicitus manus
Sub nocte ſola, donec atras
Lux tenebras rediens fugaret.
Mens inquietis fracta doloribus,
Surda abnuebat aure fidelium
Voces amicorum, medelę
Impatiens: animúſque ſolùm
Intentus in te, cum lacrymis preces
Miſcens fremebat: pectora flebili
Concuſſa ſingultu ſonabant:
Cura animi cruciabat artus.
AEſtus vetabat ſollicitudinum
Dulcem ſoporem carpere lumina:
Segnis ligabat membra torpor,
Vocis iter dolor obſtruebat.
Tum mente verſa voluere ſæcula
Cœpi anteacti temporis, ac Dei
Numen bonis præſens, nec vnquam
Auxilii miſeris auarum.
Laudum ſubibat quas tibi carmine
Lyræ canebam ſuauiloquæ ad modos:
Secúmque veſtigabat ægra
Mens, vario labefacta motu,
Num me relicto in perpetuum Deus
Opis benignam iam retrahit manum?
Nec amplius ſuum tenebit
Larga Dei bonitas tenorem?
Nec ore vatum leniet anxias
Curas ſuorum? nec miſeris erit
Placabilis? nec ſiſtet iræ

Præcipitem bonitate curſum ?
Tandem remiſſo pectore, Quò dolor
Impellis ? inquam: ſtant adamantinis
Decreta cæli fixa vinclis,
Nec dubio labefacta caſu,
Nec fracta vi, nec temporis inuidis
Obliuioſi obnoxia dentibus.
Rurſus tuæ mentem ſubibant,
Sancte parens, monimenta dextræ:
Qui templa picti ſyderibus poli,
Frugúmque campos germine fertiles,
Et ſæcla tot noſtros ad vſus
Condideris pecudum & ferarum.
Quàm ſæpe, pœnis dum premis improbos,
Tutóque fulcis præſidio probos,
Mortalibus clementiǽque &
Iuſtitiæ ſpecimen dediſti,
AEterne rerum conditor! omnia
Conſulta cuius factáque ſanctitas
Illuſtrat: haud quicquam tibi ingens
Orbis habet ſimile aut ſecundum.
Mirante mundo tu Deus vnice
Miræ dediſti ſigna potentiæ,
Ergaſtulis quum liberaſti
Abramidas Pharii tyranni.
Videre fluctus te tumidi Deus,
Videre fluctus, & trepido gradu
Fugere: turbauit profundas
Horror aquę vitreæ lacunas.
Fudere aquoſas imperio tuo
Nubes procellas de grauido ſinu,
Sonore rauco: grandiníſque

Infremuit lapidoſus imber.
Cæli tonantis vaſtificus fragor
Implebat aures:lumina fulgurum
Terrebat ardor,& pauore
Attonitæ tremuere terræ.
Sali rubentis peruia vaſtitas
Ductore te tot millibus obruit
Veſtigia,& fluctu refuſo
Clauſit iter Phariis quadrigis.
Moſes & Aron(ceu pecudum greges
Paſtor reducit)præſidio tuo
Duxere tranquillas per vndas,
Incolumes populi cateruas.

PSAL. LXVIII, *Attendite popule meus legem,&c.*

AVdite Iſacidæ,& rerũ pietate parẽtẽ (ſtros
Qui colitis pura, huc animos aduertite ve
Mira canã, ſed vera canam: quæ lõga vetuſta
Occulit,arcanis oracula merſa tenebris
Euoluam:priſcis accepta parentibus olim
Veriloquis dictis,in ſæcula ſera nepotum
Tranſmittam:laudéſque Dei, mirandáq; fact
Cognita de proauis diſcent me vate minore
Nãque parẽs mũdi ſancto quũ fœdere gẽt
Iungeret Iſacidûm ſibi,patres prodere natis
Per ſeriem,& ſeris venientia ſæcula ſæclis,
Et legum monitus & facta ingentia iuſſit.
Scilicet vt memori benefacta priora tenentes
Pectore, conſilium vitæ auxiliúmq; regend
A Domino expectẽt,trepido turbãte tumult
Ne tam cæca animos condant obliuia, legun

Irrita ventoſis vt dent prẹſcripta procellis.
Neu ſimiles patrum, malè grata mẽte rebelles,
Deficiant animi inſtabiles, dubióque labantes
Pectore. Cur ſoboles Efræmi docta ſagittis
Figere vel iaculo quanuis diſtantia certo,
Terga dedit penè ante tubas? latebríſq; ſalutẽ
(O pudor!) abiectis quæſiuit turpiter armis?
Nempe quòd auerſos flexere per auia greſſus,
Obliti legum & monitorum & fœderis icti,
Obliti tantorum operum quæ teſtibus olim
Patribus, in Phariis Dominus patrauerat oris:
Quũ mare diuiſit ſeſe cumulante profundo,
Inter & aggeſtos vndæ ſtagnantis aceruos
Incolumẽ eduxit populum, duce nube ſerena
Luce, per obſcuras flamma præeũte tenebras.
Flumina de ſolidi patefecit vulnere ſaxi,
Damnatíſque ſiti riuos donauit arenis.
Nec ſatiati vndis linguas tenuere procaces,
Auſi immane ſcelus, deſerta per auia rurſus
Tentauere Deũ: & ventris ſtimulante voracis
Ingluuie, petiere cibos: ac talibus ora
Soluerunt, Silicis duræ qui flumina venis
Elicuit, ſubitóque ſitim torrente leuauit,
Non potis eſt panem, non lautæ fercula mẽſæ
Addere? non epulis conuiuia larga profuſis?
Audiit omnipotẽs, calidáq; accẽſus ab ira eſt:
Flãmarúmq; globos fudit ſuper agmina largis
Imbribus, & ſtolidos cõpeſcuit ignibus auſus.
Et populo tamen ingrato, totiéſque ſalutis
Immemori acceptæ, dapibus dedit eſſe petitis.
Caſtra ſuper latè ætherei patefecit olympi:
Horreáque & nubes cæleſti ſemine fœtas

Ambroſiæ largos ſuper agmina ſoluit in im-
Cæleſtíſque cibi indulſit mortalibus vſũ.(bres:
Cedere tum iuſſo campis ex aeris Euro,
Mox trepidis volucrũ pluuias Not⁹ attulit alis,
Non ſecus ac ſiccæ cumulos quũ verrit arenæ,
Puluereámque trahit deſerta per arida pallam.
Caſtra ſuper, tenſiſque ſuper tentoria velis
Alituum tremulis reſonabant agmina pennis,
Et circum affuſis cumulabant ſtragibus agros.
Iámq; epulis exẽpta fames: ſed praua libido
Non exempta tamẽ, ſed adhuc ſine fine petitæ
Faucibus hærebant epulæ: Deus ecce repentè
Vltor adeſt: latè ſubitò graſſante ruina,
Robora ſelectæ paſſim cecidere iuuentæ.
Sed neq; tot pœnæ, neq; tot benefacta rebelles
Continuere animos: nec tot miracula, rerum
Natura monſtrante Deũ. Pater ergo procaces
Caſibus aſſiduis fregítque, & robore fracto,
Ante diem tremulæ ſuccidit fila ſenectæ.
Vix tandem morbis vexati, erroribus acti,
Omnib⁹ exhauſti propè cladib⁹, omniũ egeni,
Agnouere Deum: per tot diſcrimina tecti
Ereptíque malis, ſæuóque ex hoſte recepti,
Verba tamẽ blandis fundebãt ſubdola linguis
Ore pii, mendace animo: neque fœderis icti
Seruauere fidem. Verùm clementior ille
Sontibus ignouit: patria pietate remiſit
Offenſas, meritámq; vltrò compeſcuit iram.
Quippe homines memor eſſe animi modò fla-
bra fugacis,
Quæ fragiles agitẽt morituri corporis artus.
O quoties inter viduas cultoris arenas,
Inter ſaxa ſiti ſqualentia, numinis iram

Languentem inſanis irritauere querelis:
Et ſua diuinas dimenſi ad robora vires,
Virtutem breuibus voluere includere metis
Quæ mare, quæ terras, quæ cæli cõtinet orbes.
Scilicet obliti benefacta priora, ſalutem
Acceptam, & duri nuper iuga dẽpta tyranni;
Et quæ per Pharias miracula plurima gentes
Edidit in vitreos ſuffuſo ſanguine riuos,
Damnatíſque ſiti laticum ſine munere mẽſis.
Et modò peſtiferæ per celſa palãtia muſcæ
Spicula figebant liuenti tincta veneno:
Et modò flumineis ſqualebant atria ramis.
Et nũc bruch⁹ edax hominũq; boũq; labores,
Agmine nunc denſo diræ exedere locuſtæ.
Grãdinis imbre hortos, lapidoſa grãdine vites,
Grãdine ſyluarum Dominus decuſſit honorẽ:
Grandine proſtrati fortes iacuere iuuenci:
Et ſegetũ grauidos ruit igneus imber in agros.
Ira Dei, laxíſque furor bacchatus habenis,
Eumenidúmq; faces, & cõſci⁹ horror oberrãs
Pectora, turbabat ſtimulis præcordia cæcis.
Tũ letho patefacta via eſt: Mors ſæua per õne
Paſſim hominũ pecudúmq; caput nulli æqua cucurrit:
Primitias ſobolis, chariſſima pignora, florem
Roboris, & ſeræ ſpem præſidiúmque ſenectæ
Proſtrauit, quâ Nilus aqua ſe diuite voluit,
Et ſeptẽgeminis refluũ mare ſubmouet vndis.
Interea, ceu paſtor oues in paſcua ducit,
Ipſe ſuũ Dominus populũ deduxit, ab omni
Vi procul & trepida formidine: fluctibus æquor
Obruit infeſtos in ſe redeũtibus hoſtes.
At ſancti tenuere patres loca ſancta, Deique

Parta manu, excluſit gẽtes pri⁹ vnde profanas,
Aut proſtrauit humi victas: & iugera menſus
Abramidis habitare dedit. Nec ſegnius illi
Irritare Deum, & rerum tentare parentem,
Fœdera negligere, & patrum de more rebelles
Auertêre ſuos recto de tramite greſſus:
Non ſecus ac arcus curuat ſe in cornua neruo
Adducto, dextráq; iterum neruóque remiſſo
In faciem ſubitò flectit ſe ſponte priorem:
Libera ſic iterum gens impia vindice pœna
Ad ſeſe rediit: cunctíſque in collibus aras
Erexit, finxítque ſibi ſimulacra deorum,
Ac Dominum rerum meritas accendit in iras.
Audiit õnipotens pater impia vota precéſq;,
Et ſibi dilectam gentem contempſit, & aras
Ipſe ſuas, ac Silonis tentoria liquit,
Sola ſibi è cunctis electa habitacula terris.
Deſeruítque ſui monimentum fœderis arcam
Hoſtibus in prædã: monimentũ roboris, vnde
Clara Dei in cunctas ſplendebat gloria terras.
Hos ferro, terræ iratus ſibi nuper amatæ,
Obiecit, flammis alios: cecidere cruento
Enſe ſacerdotes: non connubialia feſtis
Carmina ſunt cantata toris, charíque mariti
Indeploratis viduæ iacuere ſepulchris.
Aſt vbi iam pœnis meritam ſatiauerat iram,
Ceu crapula excuſſa miles, lentóque ſopore
Excitus, arma iterum fugiẽtes vertit in hoſtes:
Tergáque vulneribus figens imbellia cæcis,
Perpetuam aſperſit ventura in ſæcula labem.
Non tamẽ Efræmum præſtantẽ fortib⁹ armis
Elegit, cui ſceptra daret: non ille Manaſſæ

Pignora:ſed Iudam,ſed celſæ tecta Sionis,
Templa ſibi & ſolido fundata ſacraria ſaxo,
Cúmq; polo & ſtellis manſurã in ſæcula ſedẽ.
Quíq; ſequebatur pecudes in paſcua Dauid
Suſtulit è caulis,charam & ſibi paſcere gẽtem,
Impoſitum ſolio, & ſanctæ ius dicere terræ
Iuſſit:& ille gregem ſtudio curáque fideli
Rexit,& infeſtis defendit ab hoſtibus armis.

PSAL. LXXIX, *Deus venerunt gentes in hæreditatem tuam, &c.*

HAEreditatem rector orbis cur tuam
Inuadit hoſtis impius?
Ritu profano polluit ſacraria
Tuo dicata nomini,
Solóque ſtratam funditus Solymam ſuæ
Tegit ruinæ molibus.
Truncata ferro membra te colentium
Paſſim per agros obiacent
Lanianda roſtris vulturum,crudelibus
Aut belluarum dentibus.
Riui cruoris perluunt vias,velut
Torrens adauctus imbribus.
Nec vſquam amicus oſſa ſparſa qui legat,
Aut lecta tumulis obruat.
Functíque fato pariter & ſuperſtites
Ludibrio accolis ſumus.
Parens benigne, quem modum tandem tuæ
Speremus iracundiæ?
An continenter inſtar ignis omnia
Vorantis in nos ſæuiet?
Tui furoris verte potius impetum

In impiarum gentium
Tot regna, nomen quæ tuum vel neſciunt,
Vel, ſi ſciant, non inuocant.
Semen piorum quæ laborant perdere
Armis, & vrbes ignibus.
Reuocando vetera, parce genitor, crimina,
Faces furori ſubdere.
Sed penè cunctis obrutos malis, tua
Nos præueni clementia,
Offenſionum mitis obliuiſcere,
Noſtræ ſalutis anchora.
Placatus adſis, ſplendor vt cunctis tuæ
Clareſcat oris gloriæ:
Os obſtruatur impiis, quærentibus
Num noſter hic ceſſet Deus.
O iuſte vindex, impios exercitos
Pœnis viciſſim cernere
Fac nos, cruore qui piorum ſordidi
Nunc inſolenter geſtiunt.
Audi gementes carcerum qui vinculis
Marcent: potente dextera
De fauce mortis libera quos cædibus
Iamiam tyranni deſtinant.
Et quam intulerunt contumeliam tibi,
Et quam tuis iniuriam,
Multiplicatam redde noſtris accolis,
Rerum perennis arbiter.
Et nos, ouilis grex tui, quem pabulo
Alis, tueris numine:
Et poſterorum poſteri laudes tuas
Cunctis canemus ſæculis.

PSAL. LXXX, *Qui regis Iſrael, intende: &c.*

HEbræi generis paſtor vti gregem,
Blandè progeniem qui regis Iſaci,
Inter qui geminos aligeros tuo
Præſcribis populo iura ſalubria.
Selectæ ſoboli da bonus ac fauens
Lumen poſſe tuæ cernere gloriæ,
Da vim poſſe tuæ noſſe potentiæ:
Ac feſſis properè porrige dexteram.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuò cætera proſperé.
O rex armipotens, quem ſtatues modum
Iræ? quando humiles ſuſcipies preces?
Irroras lacrymis fercula, lacrymis
Miſces continuis pocula: iurgia
Noſtris finitimi de ſpoliis ſerunt,
Et noſtra exagitant ludibrio mala.
O rex armipotens, agmina cælitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuò cætera proſperé.
Traduxti Pharia de ſcrobe vineam:
Prauarum expuleras ſemina gentium,
Vt puro ſereres purius hanc ſolo.
Iam radix teneras fuderat vndique
Fibras: iam tremulo frigore texerat
Montes: æqua cedris brachia ſparſerat:
Tangebant teretes æquora palmites,
Euphraten teneri germina ſurculi.
Nudatam ſolitis cur modò ſepibus,

In prædam hoſpitibus deſeris hanc vagis?
Cur hanc ſæuus aper proterit? alites
Carpunt? omnigenæ depopulant feræ?
O Rex omnipotens, obſecro iam redi
Tandem, & ſydereo proſpice de throno:
Placatúſque tuam reſpice vineam,
Plantaras propria quam tibi dextera.
Hunc ſaltem placidus reſpice ramulum,
Cui cultu aſſiduo conciliaueras
Robur, clara tui gloria nominis
Terrarum vt populis nota ſit omnium.
Illic flamma vorat brachia vitium;
Hîc conuulſa gemunt, cæſa bipennibus
Hîc duris reſonant: omnia peſſum eunt.
Iræ iuſta tuę nos premit vltio.
Indulgens genitor, nunc ope ſubleua;
Firma præſidio nunc propius tuo
Hunc, vires & opes & decus antea
Affectu patrio cui cumulaueras.
Vitam redde tuis, ſancte parens, quibus
Semper mors auidis faucibus imminet.
At nos vſque ducem te comitabimur,
Præſentem miſeris te celebrabimus.
O Rex armipotens, agmina cælitum
Cui parent, faciem cernere da tuam.
Tu nos ſi placido lumine videris,
Cedent continuò cætera proſperé.

PSAL. LXXXI, *Exultate Deo adiutori noſtro: &c.*

EXultate Deo noſtro: bona dicite verba
Noſtræ ſalutis vindici;

Iſacidûm laudate Deum pæana canentes
Ad tympani dulces modos.
Nec lyra,nec ceſſent genialia nablia:feſtis
Tuba calendis clangite.
Hunc læti celebrate diem ſtata ſacra ferentes.
Nam ſic ſtatutum eſt patribus.
Sic Lex ſancta iubet,ſic ſacri fœdera pacti,
Percuſſa cum maioribus:
Hæc eſt illa dies ventura in ſæcula teſtis
Memphiticæ tyrannidis.
Quum Peluſiacis Hebri gens hoſpes in oris
Erraret,& linguæ ſonum
Attonita ignotum audiret,nec nota viciſſim
In verba fruſtra os ſolueret:
Quúmq; humeros curuaret onus ſeruile, ma-
Laſſaret olla fictilis, (núſque
Excuſſi manibúſque ollas,humeróſque leuaui
Luto,inquit optimus parens:
Auxiliúmque tuli poſcenti in rebus egeni s:
Et nube denſa conditus
Intonui:Meribã propter,tua iurgia paſſus,
Feci tui periculum.
Nunc etiam ſelecta mihi gens auribus hauri,
Et quæ paciſcor accipe.
Si mea dicta vagis non tradas irrita ventis,
Nec alterum colas Deum,
Nec proſtratus humi ſupplex noua numina a-
Sed vnicum tibi me Deum (dores,
Eſſe velis,domini qui rupta compede Nili,
Iuris tui te reddidi:
Poſce modò:ſpe plura feres,potiora petitis,
Maiora votis auferes.

Hæc neq; dicta ſuas populus demiſit in aures,
Bene nec monenti paruit.
Ergo ipſos ſibi permiſi:frænóque remiſſo
Solui vagam libidinem.
O potius monita audiſſent mea,me duce rectũ
Vtinam inſtitiſſent tramitem.
Nãque humiles illis ſubitò fractóſq; dediſſem
Hoſtes,meámque dexteram
Vertiſſem in gentes,quæ recta odere,profanas:
Et ſupplices mendacibus
Vultib⁹ Iſacidûm ambiſſēt: verbíſque fauorē
Felicium omne in ſæculum
Iſacidûm,quibus almus ager fudiſſet abundè
Frugum benignam copiam,
Melláque de duri fluxiſſent viſcere ſaxi
Per arua cultus inſcia.

PSAL. LXXXII, *Deus ſtetit in ſynagoga deorum,&c.*

REgum timendorum, in proprios greges,
Reges in ipſos imperium eſt Iouæ,
Qui iudicantum examinabit
Nequitiam trutina ſeuera.
Num fraudulentos ſemper & impios
(Inquit)doloſa lance fouebitis?
Paupérque pupillúſque veſtrum,
Ceu ſcopulum,metuet tribunal?
Quin orbitatem cernitis anxiam?
Aurem querelis quin inopum datis?
Cur pauperes non à ſuperbo
Ludibrio aſſeritis potentum?
Fruſtra monemus.lumina cæcitas

Errórque mentes obſidet:vt neque
Compaginem rerum ſolutam
Iuſtitia pereunte cernant.
Deos vocaui vos,dominos necis
Vitæque feci:ſceptrifera manu
Pacem dedi tueri,& armis
Lethiferum cohibere bellum.
At mors iniquæ iuſta ſuperbiæ
Vltrix honores detrahet,& pari
Ignobili cum plebe fato
Purpureos rapiet tyrannos.
Exurge,legum fræna manu Deus
Capeſſe:cunctis arbitrio tuo
Qui regna diſpenſas,vt orbi
Imperio domineris æquo.

PSAL. LXXXIII, *Deus quis ſimilis erit tibi? &c.*

NE taceas,ne cuncteris, pater optime, néve
Preces tuorum ſperne duris auribus.
Ecce fremũt hoſtes circũ, & miſcere tumultu
Sæuo parati cuncta,criſtas erigunt.
Concilia occultè coeunt, populóq; minantur
Tu quem tuendum propriè ſuſceperas.
Eia(aiunt) properate,omnẽ ſuccidite ſyluam:
A ſtirpe ſobolem deleamus Iſaci.
En ſceleri iurata manus coit omnis in vnum,
Tua inſtituta vt deleant & fœdera.
En cũ palmifera iunctus Nabathæus Idume,
Soboles Moabi,& Agareni,& Gabala,
Cúmq; Palæſtinis Tyriiſq; Amalecus & Am-
Syrúſq; iungit caſtra Loti poſteris. (mon,

At tu ſterne ſolo victos, Madiana iuuentus
Vt cæſa texit ſemitas te vindice.
Siſara ceu tumidus cecidit, ſæuúſque Iabinus:
Ciſſontis vndas turbidas cum ſanguine
Tinxere: infletæ paſſim iacuere cateruæ,
Lætamen agris: nec fuga eripuit duces
Orebum & Zebum: nec ſubtraxere latebræ
A falce mortis Zebeámque & Salmanã:
Dicere non veritos animo votóque ſuperbo,
Dominos futuros ſe tui ſacrarii.
At tu ſancte parens, ſic hos vertigine torque,
Vt rotula cliuo, ſtipula vento voluitur:
Flamma velut ſiccæ populatur brachia ſyluæ,
Per alta ſtridens montium cacumina,
Sic vrge attonitos conſternatóſque procella,
Tui furoris diſſipa ſic turbine.
Sic animos dolor exurat, pudor ora coloret,
Suis miſeriis numen vt probent tuum:
Sic ignominia faſtum preme, damna timórq;
Sic continenter territos exerceant,
Te ſolũ vt noſcãt Dominũ, rerúmq; potentẽ,
Quacunque terras ambit axis ignifer.

PSAL. LXXXIIII, *Quàm dilecta tabernacula tua, &c.*

O Rex armipotens, qui creperos tuo
Bellorum arbitrio diuidis exitus,
Ergo limina templi
Lætus conſpiciam tui.
Hîc cor lætitia palpitat: hîc bonis
Languet mens nimiis ebria, geſtiunt
Artus, atria viui

Viſuri propius Dei.
Hîc paſſer latebras inuenit, hîc locat
Nidum veris auis nuntia. O atria
Regis bellipotentis,
Vt vos aſpiciam libens!
Felix qui domui perpetuò tuæ
Hærens te celebrat: qui penitus ſuam
In te ſpem poſuerunt,
Felices ter & amplius.
Felices ſtudio qui properant pio
Templo ſacra tuo ferre: per aridas
Valles fontis amœni
De riuis liquidis bibent.
Nec deerit pluuiæ quæ repleat cauas
Foſſas, agmen aquę, dum properat premens
Turmam turma parentum
Ritu cædere victimas.
O rex armipotens, da placidum tuo
Te regi, capitis cui decus inclytum
Indulſti: bonus aurem
Ne duram abnue ſupplici.
Tu noſter clypeus, rebus in aſperis
Spes & præſidium: iuxta adytum tuum
Vnius mora lucis
Pro mille eſt mihi ſæculis.
Sim cuſtos potius liminis in tuo
Templo, ſancte parens, quàm Solyma procul
Degam inter ſceleratos
Multis clarus honoribus.
Tu ſol, tu clypeus, tu Dominus: tuis
Tu das conſpicua fulgere gloria:
Nec puro ſcelerum vnquam

Claudis munificam manum.
O rex armipotens, quem penes exitus
Bellorum, & poſitis enſibus otia,
O bis térque beatos
Qui te ſpe ſolida colunt.

PSAL. LXXXV, *Benedixiſti Domine terram tuam: &c.*

NOn ſéper tumidis feruent vexata procellis
AEquora, nec gelida riget horrida terra pruina:
Inque vicem ponũt venti, mare ſternitur, aura
Mitior in florẽ torpentes euocat herbas.
Nec ſemper Deus auertis mœrentibus aurem
Durus, & indulgens iræ: quondámq; fauore
Spõte tuũ amplex⁹ populũ es: vincliſq; ſolutis
Seruitii, patrias duce te remeauit ad aras.
Oblitus ſcelerum & violati fœderis, iram
Leniſti, & patria texiſti crimina cura.
Et nos ergo parẽs, noſtræ & ſpes vna ſalutis,
Reſpice placatus faciliſq;: animúmq; benignũ
Accipe: perpetuæ néve implacabilis iræ
Sæuiat in ſeros etiam vindicta nepotes.
Reſpice nos melior tãtùm: quodcũq; miſellæ
Spirat adhuc animæ, te reſpiciente vigorem
Accipiet: populóque tuo, iam nube repulſa
Triſtitiæ, lætos hilarabunt gaudia vultus.
Alme parẽs, bonitate tua cõplectere feſſos,
Speratǽque diu iam fructum oſtende ſalutis.
Iamdudũ expecto Dominus dum læta futuri
Signa det, arcano pulſans præcordia motu.
Et dabit haud dubiè poſita placabilis ira
Signa ſecunda: piis dabit omnia proſpera, leges

Qui patrias & ſacra colent, errore relicto.
Ecce ſalus, ecce incultas bona copia terras
Incolet, & læti renouatrix gloria ſæcli.
En bonitas, en alma fides feret obuia greſſus:
Terra fidem, cælo terras Aſtræa relicto
Sancta colet: comes Aſtrææ bona copia cælo
Appluet, & lætos decorabit frugibus agros.
Et quacunque feret Dominus veſtigia, greſſus
Ante ferent ius fáſque ſuos. lis, víſque, dolúſq;
Deſeret afflictas per tot iam ſæcula terras.

PSAL. LXXXVI, *Inclina Domine aurem tuam, &c.*

DA mitis aurem ſupplici
Deus: ſaluti conſule
Ope deſtituti & pauperis,
Nec iræ ſemper vindicis.
Seruum tuum ſerua Deus,
Cui ſpes ſalutis vnica es:
Serua inuocantem iugiter
A ſolis ortu ad veſperum.
Depelle mentis nubila
Pendentis à te ſeruuli,
Blande parens clementiæ,
Promptus vocanti parcere.
Intentus audi ſupplicem,
Nam te vocamus arduis
In rebus, inuocantibus
Opem benignus quòd feras.
Nullus deorum par tibi:
Nullus ſecundus: exerit
Nullus ſuam potentiam

Tam ſplendidis miraculis.
    Rerum creator, vltimis
Ab orbis oris affluent,
Flexóque gentes poplite
Te proſequentur laudibus:
    Solus nec æui termino
Incluſus, aut potentiæ,
Deus deorum, gentibus
Miranda cunctis perpetras.
    Legum tuarum ſemitam
Fac ingredi me: pectoris
Compone fluctus turbidos,
Tranquilla mens vt te colat.
    Vt ſpiritus contagio
Emancipatus corporis,
Tuam celebret gloriam,
Dum vita vóxque ſuppetet.
    Viuo tua clementia
De fauce mortis erutus,
Quum virium fiducia
Sæuiret hoſtis inſolens:
    Secura quum vis numinis
Mihi immineret. tu Deus
Es lenis & placabilis,
Et pacta fidus reddere.
    Mitis bonúſque reſpice
Qui pendet ex te ſeruulum:
Opem fer, & vernaculum
Tuum periclis exime.
    In me fauorem ſentiant
Hoſtes tuum: ora decolor
Mutet pudor, quum viderint
Mihi te ſalutis vindicem.

PSAL. LXXXVII, *Fundamenta eius in montibus ſanctis:&c.*

ABramidarum cæteras vrbes ſupra
Dominus Sionis diligit
Portas, Sionis, imminet quę montium
Fundatá ſanctis collibus.
O prædicanda poſteris ſæclis Sion,
Beata mater vrbium,
Tecúmne Babylon ſe audeat componere?
Tecúmne Memphis inſolens?
Ventura Babylon ſub iugum Dei, Deo
Flexura Memphis poplitem.
Præclara quamuis & Palæſtina & Tyros
Iactet virorum robora,
Nihil ad Sionem fortibus fœtam viris,
Fauore tutam numinis.
Cenſore Domino humana gẽs quũ nomina
Ad profitenda confluet,
Quis non Sionis ſe ferre ciuem, inſeri
Quis non colonus ambiet?
Tum vox Sionem carminum, tum vox lyræ
Canent Sionem & tibiæ:
Et noſtra ſiquid vox audiendum ſonet,
Laudem Sionis vox canet:
Et ſiquid animus voce dignum excogitet,
Animus Sioni ſeruiet.

PSAL. LXXXVIII, *Domine Deus ſalutis meæ, &c.*

LVce voco te, nocte voco te, ſola ſalutis
Spes, columẽ, vitæ præſidiúmque meæ.

Alme parẽs, facilé ne vultum auerte precanti,
Néve humiles dura reſpue mente preces.
Mens hebetata malis torpet, confecta dolore
Funereas ſpectat languida vita faces. (atris,
Mẽbra vigor liquit: mors vnguibus imminet
De tumulo tantùm iã mihi cura meo eſt
Corpora nõ aliter pallent ſub mole ſepulchri,
Vulnere quæ ſubito mors inopina tulit:
Perpetuis quæ ſub tenebris obliuia condunt
Alta, ſalutiferam te retrahente manum.
Carcere ceu clauſũ, & cæca ſub nocte ſepultũ,
Me propè lethææ gurgite mergis aquæ.
Vſque premis, ſtratúmq; vrges, ſupráq; iacẽtẽ
Accumulas iræ flumina cuncta tuę.
Me veluti ſcopulũ fugiunt hórréntq; ſodales,
Quos portum afflictæ ſpes erat eſſe rati.
Affixúſque toro iaceo, ceu compede vinctus:
Languida ceſſerunt lumina victa malis.
Interea laſſas tendens ad ſydera palmas,
Te, veniente die, te, fugiente voco.
Scilicet expectas vt acerba morte perempto,
Oſtentes vires me reuocando tuas.
An rediuiua tuas in laudes ora reſoluent
Quos gelido tellus claudit auara ſinu?
An tua ſub tumuli bonitas cãtabitur antro?
Vulgabúntve tuam muta ſepulchra fidẽ
Iuſtitiámne tuam taciturna ſilentia pandent
An referent vires nox tenebræque tuas?
Aſt ego, ſãcte parẽs, ſupplex tua numina clamo
Nec precibꝰ vacua eſt hora locúſve meis
Sancte parens, animę auxiliũ cur ſubtrahis æ
Cur ſurda miſeras reſpuis aure preces? (græ

Me dolor & primis labor anxi⁹ vrit ab annis.
Me trepidi exanimãt corde micãte metus.
Me furor exagitat tu⁹, opprimit vndiq; terror,
Agmẽ vt hybernæ, quod ſata mergit, aquę:
Æger inops charis iaceo deſertus amicis:
Nec noti ærumnis ingemuere meis.

PSAL. LXXXIX, *Miſericordias Domini in æternum cant. &c.*

TV mihi carmẽ eris, rerũ pater optime, ſẽp:
Notáq; erit populis bonitas me vate futu-
Pollicitíq; immota fides, dũ ſydera mũdo (ris,
Voluentur tacito: citius quoque ſydera credã
In chaos antiquum lapſo ſe condere mundo,
Irrita quàm ſacri credam fore fœdera pacti,
His concepta tuo quondã cum Dauide verbis,
Dum mare, dũ tellus ſtaret, dum ſydera cæli,
Dauidici generis manſuram in ſæcula prolẽ,
Et ſtabilem regni ventura in tempora ſedem.
Te pater, ætherei cœtus, te iure piorum
Sæcla hominũ celebrãt, patrantẽ ingẽtia mũdo
Mirante, & ſtabilis ius inuiolabile pacti
Seruantẽ. quẽ terra tibi, quem conferet æther
Magne parẽs? quẽ ſyderei tremit omnis olym-
Cœtus, & attoniti ſubmiſſa mẽte tyrãni. (pi
Armorũ bellíque potens, quocunq; moueris,
Alma fides clara circum te luce refulget.
Tu maris irati furias compeſcis, & vndæ
Deiicis inſanæ tumidos ad ſydera fluctus.
Tu Pharon elatam lethali vulnere ſternis,
Et quicunque tuis miſerũ caput obiicit armis.
Tu terræ cælíque opifex: quæcunque capaci

Complexu facies mundi reuolubilis ambit,
Authorẽ agnoſcũt: Aquilo tibi ſeruit & Auſter:
Thabor & occiduum qui condit vertice ſolẽ,
Quíque rubet radiis Hermon tepefactus eois,
Lætitia exultant. validæ tu robore dextræ
Clara per immẽſum ſpargis miracula mũdũ.
Ante tuũ ſolium tibi iuſtum apparet & æquũ:
Ante oculos adſtat bonitas, & neſcia flecti
Promiſſi ſincera fides. O térque quatérque
Felices, quos feſtarum clangore tubarum
Ad tua ſacra vocas: quos ſacri lumine vultus
Illuſtras, hilaréſque tui ſub nominis vmbra
Cuſtodis: bonitate tua ſuper æthera vectis
Das vires, decus, imperium, das impia contra
Agmina, ceu clypeum, per dura pericula regẽ.
Tu tibi dilectum ſecreto numine vatem
Impleſti, vt ſæclis daret hæc reſponſa futuris:
Ipſe mihi legi media de plebe, meóque
Impoſui regem ſolio, qui protegat armis
Iſacidas, populóque meo qui iura miniſtret:
Dauidis & ſacro perfudi tempora oliuo.
Huic animum viréſq; dabo, præſénſq; tuebor
Perpetuò, ne fraude ſcelus, ne robur apertè
Exitium ferat: ipſe hoſtes, ipſe impia ſternet
Agmina: nulla meam vertet ſententia mentẽ.
Auxiliúmq; feram bonus, & ſuper ætheris axẽ
Nominis auſpicio noſtri ſe gloria tollet.
Iura dabit terris rapido quas gurgite claudit
Hinc mare Sidonio fœcundũ murice, & illinc
Palmifer Euphrates. ſupplex me ĩ vota vocabit
Ille patrem. Deus ille meus tu, (dicet) & vnum
Præſidium, vna meæ cuſtodia certa ſalutis.

Hunc ego præcipuo contrà dignabor honore,
Supra alióſq; dabo rerũ moderamina reges
Quicũq; immẽſum populis dãt iura per orbẽ.
Nec meus abſiſtet fauor illi in ſæcla, nec illi
Iurata æterni ſoluentur fœdera pacti.
Quin ſobolẽ, & ſobolis ſeros in cũcta nepotes
Sæcla dabo, & ſtabilis ſceptrũ ĩmutabile regni,
Donec ab obſcuris lucẽ ſol diuidet vmbris.
Quòd ſi poſteritas mea fœdera ſãcta profanet
Immemor, & legẽ ſpernat, iuſſámque recuſet
Ire viam, domitos pœnis duróque labore
Compeſcã, & plagis vſque exercebo rebelles.
At neque deſtituam regem bonitate perenni,
Fœdera nec ſoluã, nec quod ſemel ore profu-
Vlla immutabit venturi temporis ætas. (di,
Quippe ſemel ſancto firmaui fœdere, iurans
Per me, Nulla dies initi cum Dauide pacti
Immemorẽ arguerit. ſoboles, dũ ſæcula mũd⁹
Voluet, ei patrii ſceptri moderamẽ habebit.
Eſto mi ſol teſtis ad hæc, & conſcia luna,
Cum quib⁹ æquæuum ſceptrũ Iudæa tenebit.
At nunc ſancte parẽs tumida inflãmat⁹ ab ira,
Proiicis electum regem: rata fœdera pacti
Negligis, & capiti ſacrum diadema reuulſum
Sternis humi, & populis præbes calcare profa
Nuda patẽt hoſti diſiectis oppida muris: (nis.
Siqua manet, gelida formidine concutis arcẽ.
Cunctis præda ſum⁹ populis: rapiũtq; ferũtq;
Vicini, ĩſultántque malis, miſeróſq; proteruis
Vocibus illudunt. hoſtis tu robore dextram
Interea firmas, perfundis pectora dulci
Lætitia: ac gladios hebetas in vulnera noſtros:

Nec recreas fractos duro in diſcrimine belli.
Iã decus & regni ſplendor, iam proxima cælo
Maieſtas verſa in tenebras, ſoliíque ſuperbi
Gloria ſtrata iacet. breuis immatura iuuentæ
Stamina pręcidis: miſeræ pars vltima vitæ
In luctu, in ſqualore, ignominiáque ſeneſcit.
Quẽ finẽ dabis ærumnis? numquámne tuorũ
Reſpicies clades vultu placatus amico?
An, ceu flamma furens, ſemper tua ſæuiet ira?
Ipſe memor tecũ reputa quàm concita noſtræ
Tempora prætereant vitæ. fruſtra ergo crearis
Humani generis ſobolem? vt breuis exigat æui
Tempora, perpetuo curarum exercita fluctu?
Dũ fractã luctu, & morbis, ſenióve, ſepulchri
Clauſerit obſcuro mors illacrymabilis antro,
Heu bonitas vbi priſca? fides vbi priſtina? vbi il-
Fœdera cóceptis quondã cũ Dauide verbis (la
Facta tibi? cerne opprobriis quib⁹ impia ſeruos
Turba tuos premat inſultans: quã multa ſilẽti
Clauſa ſinu maledicta ferã, dũ turba profana,
Dum circũ innumeræ gẽtes cõuitia fundunt,
Nóſque tui Chriſti verbis petulanter amaris
Aduentum ſperare iubent. At tu bone rerum
Conditor, æterno verax celebraberis æuo.

GEORGII BVCHAnani paraphraſis in quartũ librum Pſalmorum.

PSAL. XC, *Domine, refugium factus es nobis, &c.*

COElitum rector bone, abuſque primis
Sæculis, mundi rudis & iuuenta,
Qui laborantes ope ſubleuaſti
Semper amicos:
Antequam tellus noua parturiret
Montium ſaltus, tegerétque montes
Lucidus cæli decor, ante metas
Lucis & vmbræ,
Tu manes idem pater orbis, vnus
Nec vices rerum patiens, nec æui
Termino clauſus breuis: vnus expers
Finis & ortus.
At breuis nobis miſeræque vitæ
Fila paulatim tenuas, ſenecta
Donec in putrem cinerem caducos
Soluerit artus.
Tempus annorum tibi mille, lucis
Inſtar heſternæ, fluidíque puncti,
Nulla decurſus quod vbi receſſit
Signa relinquit.
Noſtra vaneſcit tenues in auras
Vita, per ſiccas velut vnda arenas,
Aut velut ſenſus per opaca ludens
Noctis imago.
Herba ceu verno ſaturata rore

Manè, mox languet medio ſub æſtu,
Mox humi comis iacet arefactis
Veſpere ſero.
Præter & vitæ mala tot fugacis,
Quæ voluptates vitiant amaro,
Ira turbatis tua ſemper inſtans
Pectora vexat.
Quicquid erramus temere aut malignè,
Quæ timor celat tenebris pudórve,
Tu vides, nec te latet inquieti
Pectoris æſtus.
Dum tui pœnas meritas furoris
Mens reformidat, propè cogitatu
Ocyus vitæ ſpatium citatis
Aufugit alis.
Septies denos ſpatioſa in annos
Vita procurrit: quibus eſt ſenecta
Firmior, ferme in decimum ſuperſunt
Amplius annum.
Quid ſenectutis memorem labores?
Tranſuolat blandæ breue ver iuuentæ,
Inquies curis miſeríſque morbis,
Ocyus euro.
Deinde quis iuſtæ tolerabit iræ
Impetum, ſi iam iubeas nocentes
Pro modo offenſæ numeróque iuſtas
Pendere pœnas?
Sic pater, ſic ô, numerare fluxæ
Nos doce vitæ ſpatium, caducis
Mens vt à curis reuocata, veri
Lumen honeſti
Cernat. O tandem placidus fauénſque

Deſine irarum, propiúſque ſeruis
Semper aſſueta tibi lenitate
Conſule feſſis.
Fac tuæ fructu bonitatis aucti,
Gaudio tandem ſatiemur: ægris
Liberi vt curis reliquos agamus
Suauiter annos.
Cedat & lætis fugiens viciſſim
Luctus, exacto modus & labori
Par voluptatis ſubiens amarum
Mitiget æuum.
Facta, maieſtas, opera, amplitudo
Nota ſint ſeruis tua, poſteríſque
Nota ſeruorum, tua qui libenter
Iuſſa capeſſunt.
Fac tuæ ſemper bonitatis vt nos
Splendor illuſtret, bone rector orbis:
Gratiæ aſpirans fauor actiones
Proſperet omnes.

PSAL. XCI, *Qui habitat in adiutorio altiſſimi, &c.*

SI protegendam præſidio Dei
Credas ſalutem, rem, ſobolem, domum,
Inſana quum ſors intonabit,
Si Domini fugias ſub vmbram,
Securus omnem fer violentiam
Sortíſque mortíſque, & terrificas minas
Contemne, ſecurus tumultum
Deſpicias creperi duelli:
E fraude cæca te Deus eximet,
Frangétque caſſes inſidiantium,

Nec ſæuiens latè venenum
Lethiferæ patiere peſtis.
Expandet alas te ſuper, & ſuis
Pennis fouebit rebus in aſperis.
Certúſque promiſſæ ſalutis
Sub clypei latitabis vmbra.
Noctis per atrę cęca ſilentia
Non expaueſces cæca pericula:
Non luce graſſantem timebis
Perniciem, nec aperta bella:
Intérque ſtrages mille cadauerum,
Dextra, ſiniſtra, mille cadauerum
Periculorum exors propinquam
Incolumis fugies ruinam,
Pœnam luentes interea malos
Lætus videbis, præſidio Dei
Securus armorum & tumultus,
Ceu validis tegerere muris.
Nec te, nec ædes vis propius tuas,
Aut damna tangent. nam Deus Angelos
Cuſtodiæ tuæ ſalutis
Præficiet, vigiléſque ad omnes
Motus, viarum qui referent moras:
Qui per ſalebras te manibus ferant,
Ne ſaucietur pes recuſſus
Obiicibus ſcopulorum acutis,
Securus atras inter & aſpides
Deges, ferarum & pignora tigridum:
Tutúſque calcabis dracones,
Et Libycæ catulos leænæ.
Obſeruat, inquit me Deus vnicè, &
Honore nomen proſequitur meum:

Laborioſis hunc viciſſim
Incolumem eripiam periclis.
Præſens vocanti ſubſidium feram,
Et imminenti rebus in aſperis
Fato eximam: exemptóque honorum
Eximium decus arrogabo,
Faxo virenti robore tranſigat
Seræ ſenectæ tempora ſuauiter:
Meóſque monſtrabo beare
Qua ſoleam ratione amicos.

PSAL. XCII, *Bonum eſt confiteri Domino, &c.*

TE prædicare, laudibus te proſequi,
Rex alme cælitum, decet.
Seu ſol eoa luce terras purpuret,
Seu nox tenebris obruat,
Lux prædicantem me tuam clementiam,
Nox audiet conſtantiam:
Nec voce tantùm, ſed canora barbito,
Sed cymbalo, ſed nablio.
Operum tuorum tacita cogitatio
Animum iacentem exuſcitat,
Quum facta reputo, geſtiunt præcordia
Perfuſa dulci gaudio.
O opera, facta ô verè magna, ô ſub caua
Conſilia nube condita:
Conſilia cęcis mentibus mortalium
Ignota: qui non cogitant
Florere prauos inſtar herbæ, quam fouet
Sol lenis, humor educat:
Mox inſtar herbæ frigorum afflatu leui

Marcentis euaneſcere.
Tu ſemper idem permanes, nec ſentiens
Rerum vices nec temporum:
Sceleris amicos ac tuos hoſtes premet
Ruina ineuitabilis:
At me fouebis patria indulgentia,
Crudo vigentem robore:
Et rore mitis balſami vultum imbues
Roſeo iuuentæ lumine.
Oculis malignis qui tuentur me hoſtium
Paſcam ruinis lumina,
Et impiorum qui creant moleſtiam
Mihi, lætus excidium audiam.
Ceu palma, iuſtus germinabit interim,
Aut cedrus in Libani iugo,
Quam non procellæ, non calor, non frigora
Honore nudant frondium.
Quæ planta firmis hæſerit radicibus
In æde Domini aut atriis,
Se flore amœno frondibúſque veſtiet:
Fluxíque lapſu temporis
AEgræ ſenectæ damna nulla ſentiet,
Onerata largis fructibus.
Vt nota cunctis gentibus ſit æquitas
Domini potentis: qui meæ
Arx eſt ſalutis vna, qui nunquam malæ
Affinis eſt iniuriæ.

PSAL. XCIII, *Dominus regnauit, decorem indutus eſt, &c.*

IAm Domin⁹ rerũ imperiũ ſuſcepit, amictus
Decore multo & dignitate: robore

Iam ſeſe accinxit: Dominus, qui mœnia mūdi
Firmauit, vllo non mouenda ſæculo.
Cuius ab æterno ſolium eſt immobile regni,
Vt ipſe, nullas temporum metuens vices.
Flumina præcipites voluāt quū murmure flu-
Et æquor vndis æſtuet minacibus, (ctus,
Cōpeſcit Dominus grauidis turgētia nimbis
Flumina, minacis ſternit vndas æquoris.
Stat fixum & cunctis manet inuariabile ſæclis
Quodcūq; Dominus ore ſancto protulit.
Quæque ędē exornant Domini ſacra myſtica,
Obliuionis damna ſeræ ſentient. (nulla

PSAL. XCIIII, *Deus vltionum Dominus. &c.*

O Fraudis vltor, ſceleris ô vindex Deus,
Oſtende numen impios contra tuum.
O iuſte iudex orbis, expergiſcere,
Meritiſque pœnis reprime arrogantiam.
Quouſque tandem, rector orbis optime,
Seſe ſuperbè iactitabunt impii?
Deuota ſceleri factio in ſcelere ſuo
Plaudit, ſibique fabulis ſtultis placet:
Tuúmq; populum pedibus interim premunt,
Tuam proteruè hæreditatem proterunt.
Viduam trucidant aduenámque, & omnibus
Parentē caſſos obruunt moleſtiis:
Secúmque muſſant, Hæc Deus non aſpicit,
Nec fanda prorſus & nefanda intelligit.
Gens ergo bruta penitus ignorantia
Obſeſſa pectus ſomnolentum, diſcute
Animi veternum, & cogita tecum, Deus

Qui fecit aurem, ſurdus eſt? qui luminum
Formauit orbes, ipſe nihil videt? vagas
Sine lege gentes recta qui ſequi docet,
Non is ſuorum puniet ſcelera, quibus
Oracla legum ſacroſancta credidit?
Arcana noſtri pectoris nouit Deus,
Conſilia vana, ſpes inanes, turbidos
AEſtus. Beatus ille demum quem parens
Erudit more patrio, legis ſuæ
Cui ſcita monſtrat. rebus in duris aget
Securus æuum, dum paratur impio
Naſſa, in lacunam incogitantem quæ trahat,
Hæreditatem nec Dominus vnquam ſuam
Ope deſtitutam negliget, nec impiis
Prædæ relinquet. ſed tribunal iudicum
Ad æquitatis diriget normam ſuæ:
Vitámque ad illam dirigent boni ſuam.
Contra ſceleſtos quis mihi auxilium feret?
Mecum impiorum quis premet ſuperbiam?
Nam iam ſepulchri frigidus ſub frigido
Cumulo iacerem, niſi Dominus opem mihi
Præſens tuliſſet, & ſua clementia
Firmaſſet animum, & iam vacillantem gradũ
Fulciſſet: & me penè ſubmerſum malis
Solatus eſſet, anxiǽque nubibus
Curæ remotis reddidiſſet gaudium.
Mecum loquebar, Quid ſceleſtis cum Deo
Commune? ſcelera legis vmbra qui ſua
Tegunt, bonorum fraudulenta qui in caput
Concilia coeunt: factione innoxium
Premunt: iniquíſque obruunt ſententiis.
At rector orbis me tuebitur, meæ

Cuſtos ſalutis, arx meæ fiduciæ,
Pro ſcelere prauis digna reddet præmia:
Suis & ipſos artibus peſſundabit
Rerum creator Dominus, ac noſter Deus.

PSAL. XCV, *Venite, exultemus Domino, &c.*

Eia alacres cũcti Domini celebremus hono-
Salute parta Domino agam⁹ gratias. (res:
Eia alacres rapiamus iter, mora ſegnis abeſto:
Dominum canora perſonemus barbito.
Magnus enĩ Domin⁹ Deus eſt: Rex magn⁹, &
Lõgè vniuerſis eſt deis potentior. (orbis
Ille manu fulcit vaſtæ penetralia terræ,
Et nube cincta montium faſtigia.
Ille vagũ fecitque & factum temperat æquor,
Terrámque ſalſis innatantem fluctibus.
Eia igitur, genibus flexis manibúſque ſupinis,
Dominóque noſtro ſupplicemus & patri.
Noſter enim Deus eſt, nos grex illius: ab vno
Pendemus illo, ſpiritúmque ducimus:
Si modò non lentã verbis damus illius aurẽ,
Nec reſpuamus monita pertinaciter:
Nec, velut ad Meribã, me rixis, inquit, acerbis
Et arroganti prouocetis murmure:
Aut, Arabum veluti quõdã per inhoſpita ſaxa,
Vires rebelli voce tentetis meas:
Quũ proaui veſtri me explorauere, meámque
Didicere factis plurimis potentiam.
Illa quaterdenis mihi natio reſtitit annis:
Dixíq; ſemper interim, Hæc gens deſipit,
Et mea ſecuras tranſmittit dicta per aures.

Ira ergo iuſta in pertinaces concitus
Iuraui, Terrę gens hæc ingrata beatæ, (meis
Promiſſa amicis commoda haud carpe

PSAL. XCVI, *Cantate Domino canticum nouum: &c.*

NOn vſitato pangite
Orbis parentem carmine,
Orbis coloni, incognitis
Abuſque terræ finibus.
Cantate Dominum, laudibus
Nomen beatum tollite,
Et mente grata agnoſcite
Veſtræ ſalutis vindicem.
Sol quâ recurrit audiant
Gentes Dei potentiam,
Stupórque dulci gaudio
Perfuſa oberret pectora.
Nanque vnus eſt verè Deus,
Cunctíſque maior laudibus,
Et diis timendus cæteris,
Quos horret horror credulus.
Veſana gentes cæteræ
Pro diis colunt ludibria.
Dominus potenti dextera
Cælum ſolúmque condidit.
Apparet illi dignitas,
Authoritas, potentia,
Eiúſque templa ſyderum
Fulgore lucent gloriæ.
Tribuite Domino gentium
Terras colentum ſæcula,

Tribuite regi cælitum
Et robur & potentiam:
Tribuite magnitudinem
Tanto decoram numini:
Auguſta templi ad atria
Adferte prompti munera.
Adeſte, pompam adducite,
Et ſupplices procumbite:
Omnéſque rerum termini
Deum tremant & diligant.
Narrate cunctis gentibus,
Regnare Dominum, qui ligat
Orbem catena immobili, &
AEquis gubernat legibus.
Lætetur æther, geſtiat
Tellus, fretum præ gaudio
Exultet, & quicquid freti
Salſas lacunas incolit.
Campi vireſcant auii,
Se culta fruge veſtiant,
Arrideántque floribus
Syluæ, & grauentur fructibus.
Natura rerum geſtiens,
Cunctos per artus ſentiat
Dei ſui præſentiam,
Et prompta iuſſis pareat.
Ius nanque veniet dicere,
A vi ſuos vt aſſerat,
Mundúmque iuſtis legibus
Et veritate temperet.

PSAL. XCVII, *Dominus regnauit, exultet terra, &c.*

IPſe ſui Dominus regni moderatur habenas:
Lætare tellus continens, & inſulæ
Quas vagus Oceanus refluis cõplectitur vndis,
Cuicunque cæli ſubiacetis cardini. (ctus,
Hunc circum vmbriferæ nubis prætexit ami-
Pallénſque multa fuſca nox caligine.
Apparent famulæ iuxta, firmántque tribunal,
Seueritáſque dura, mitiſque æquitas.
Ante volant ſæuùm rutilantes fulminis ignes,
Hoſtéſque flammis obruunt ſequacibus.
Fulguribúſque micat latè flagrantibus æther:
Attonita tellus intremiſcit: montium
Saxa fluunt, rapido ceu cera liqueſcit ab igne,
A ſempiterni pauida vultu numinis.
Terra ſui à vultu Domini tremefacta liqueſcit:
Et æquitatem templa cæli prædicant.
Et quicunq; habitant terras vbicunq; remotas,
Nouere numen & Dei præſentiam.
Illis ora pudor turpis confundat, inanes
Quicunq; mentis ſtipites pro diis colunt.
Dúmque ſacris placant picti ludibria trunci,
Se gloriantur impio in ſcelere pios.
Quicquid vbiq; Dei ſub nomine credulus er-
Honorat, vnum adoret, vnũ diligat. (ror
Læta Sion tenebras errorum cernet abactas:
Iudæa dulci delibuta gaudio,
Sacrilega aſpiciet vani ſacraria ritus
Euerſa, pœnas luere meritas impios.
Nã procul aſtriferi trans ignea mœnia mũdi

Tu fræna rerum iuſtus arbiter tenes.
Téque deos infra longè premis altior omnes,
Tuíque obumbras numinis faſtigio.
Ergo Deum quicunq; pio cōplectere amore,
A ſcelere mentē contine puram & manū.
Nā Domino cordi eſt pietas, vitámq; bonorū
A vi tuetur impiæ tyrannidis.
Et lætum offundit lumen cultoribus æqui,
Et pura ſceleris corda recreat gaudio.
Vos quibus eſt cordi reuerentia iuris & æqui,
Gaudete, Domini ſpe fauoris ac opis
Securi: gratóque Deum ſuper æthera cantu
Sanctúmque nomen eius vſque tollite.

PSAL. XCVIII, Cātate Domino *canticum nouum: &c*

NOn vſitato carmine
Rerum parentem pangite,
Virtute qui victoriam
Non vſitata rettulit:
Sua ipſe ſolus dextera,
Externæ opis nihil indigus,
Nos liberando, poſteris
Miranda geſſit ſæculis.
Senſere gentes impiæ
Bello Dei potentiam:
Pœnas luendo, iudicem
Senſere iuſtum & vindicem.
Promiſſa ſoluit optima
Fide Iſaci nepotibus,
Partæ ſalutis teſtibus
Totius orbis incolis.

Huic ergo læti pſallite
Totius orbis incolæ:
Hunc ferte in aſtra laudibus,
Lætis tubis & clangoribus.
Laudate Dominum barbito,
Neruíſque carmen iungite:
Leníſque tibiæ modis
Adſit ſonora buccina.
Teſtetur æquor gaudium,
Et quicquid æquor occulit:
Orbíſque terræ geſtiat,
Et quicquid orbis educat.
Exultet vnda fluminum,
Leni ſuſurrans murmure:
Montéſque læti plauſibus
Deum venire gaudeant.
En ipſe Dominus aduenit,
Cunctis vt orbis incolis
Det æqua iuſtus præmia,
Et facta plectat impia.

PSAL. XCIX, *Dominus regnauit, iraſcantur populi: &c.*

IAm regnum Dominus, ſpirituum piis
Qui dat iura choris, ſuſcipit: impiis
Horror terrificet pectora gentibus:
Tellurem quatiat tremor.
Nec tantùm Solymæ vim Dominus ſui
Fecit conſpicuam numinis, & ſuæ
Maieſtatis opes cernere finibus
Terrarum dedit vltimis.
Ergo te meritis tollat honoribus,

Auguſtum celebret gens hominum tuum
Nomen, qui ſalubri temperie modum
Sceptris conſtituas tuis.
Selectæ ſoboli qui populi tui
Ius nullis dederis mobile ſæculis:
Frænas iuſtitiæ qui moderamine
AEquali genus Iſaci.
Sublimem Dominum laudibus & Deum,
Solus qui liquido regnat in æthere,
Ferte,& ſcamna pedum (ſanctus enim Deus
Eſt noſter)veneramini.
Huic Moſes & Aron & Samuel bonus,
Docti legitimis tingere victimis
Aras,conſilium quum peterent, data
Sæpe oracla petentibus.
De pila tereti nubis eis dabat
Reſponſa ambiguis ſollicito metu:
Legum quòd monitus pactáque fœdera
Seruaſſent ſtabili fide.
Aurem ſupplicibus tu facilem dabas,
O rerum genitor maxime & optime,
Indulgénſque bonis,& ſcelerum ſimul
Vindex, durus in impios.
Sublimem Dominum tollite laudibus,
Solus qui liquido regnat in æthere: &
Montem quo colitur(ſanctus enim Deus
Eſt noſter)veneramini.

PSAL. C, *Iubilate Deo omnis terra: ſeruite Domino &c.*

ORbis omnes incolæ,
A ſole eoo ad heſperum

Iubilate, & optimo
Rerum parenti plaudite
Mente læta, & ritibus
Seruite puris numini.
Geſtientes gaudio
Adite ſancta limina.
Ille noſter eſt Deus,
Noſter parens & conditor:
Non enim nos finximus
Ipſi, ſed illius ſumus,
Qui leui de puluere
Alit creatos & regit.
Ad fores ergo illius
Adite læti: gratias
Agite: feſtis laudibus
Benignitatem pangite.
Prædicate cæteris
Nomen beatum gentibus.
Nam benignitas Dei,
Et in ſuos clementia,
Clauſa nullo eſt termino:
Et firma ſtat pactis fides
Poſterorum poſteris
In ſempiterna ſæcula.

PSAL. CI, *Miſericordiam & iudicium cantabo tibi* Dom. *&c.*

TE ſalus rerum cano, qui precanti
Lenis irarum es, faciliſque flecti,
Impiorum idem tetricus rebelles
Frangere faſtus.
Huc meæ vires vigilant, labores

Huc ferent omnes, opis in tuæ ſpem
Semper vt caſtis domus inſtitutis
Culta niteſcat.
Si ſalutarem mihi tu ſerenus
Porrigis dextram, tibi corde puro
Seruiam, fraudum ſceleriſque pura
Seruiet aula.
Nec mihi exemplum ſtatuam ſequendum,
Litibus ſiquis miſeros iniquis
Vexet, aut cauſam tenuis clientis
Prodidit hoſti.
Sponte qui prauis ſtudiis inhæret,
Sit procul: ſæui ſceleris miniſter
Candidos nunquam mihi cenſeatur
Inter amicos.
Quiſquis incautum lacerat ſodalem,
Clàm venenato iaculatus ictu,
Perſequar, plectam, penitúſque ab ima
Stirpe reuellam.
Nec meæ menſæ dapibus fruetur
Mentis elatæ tumor, arrogánſque
Vultus, & cunctos veluti minores
Lumine ſpernens.
Veritas ſimplex quibus eſt amori,
Hos amo, amplector, video libenter:
His mihi ſeros ſociis ſenectus
Impleat annos.
Integer vitæ mihi ſit miniſter:
Tecta non intret mea fraudulentus:
Nemo mecum intra mea commoretur
Limina mendax.
Impios longè (mora nulla) terræ

Finibus pellam;procul omne monſtrum
Ciuitas ſancta vt Domini releget
Flagitiorum.

PSAL. CII, *Domine exaudi orationem meam: &c.*

EXaudi genitor ſancte meas preces,
Clamoríſque ſonum percipe lugubris;
Neu vultum miſero ſubtrahe,cladibus
Omni ex parte prementibus.
Aures ſuppliciis nunc adhibe meis:
Da votis facilem te pater optime,
Et preſſo celerem porrige dexteram,
Et præſenti ope ſubleua.
Ceu fumi nebulæ tempora tranſuolant;
Vt lentis coquitur torris ab ignibus,
Paulatim tacitus ſic dolor aridis
Humorem ebibit artubus.
Dum luctu crucio me dapis immemor,
Vt ſecta è viridi gramina ceſpite
Areſcunt nimio torrida ſole,cor
Exuccum mihi tabuit.
Crebrò ſic remeans ſpiritus ilia
Tendit,ſic gemitus pectora concutit
Mœſtus continuò,tabida vti cutis
Iam vix hæreat oſſibus.
Vt ſaltus habitans cuculus auios,
Aut tectis latitans noctua dirutis,
Aut turtur viduus,ſolus,inops,dies
Et noctes vigiles gemo:
Dum ceu ludibrium rideor improbis,
Irriſúmque petunt fraude nefaria,

Nec panis cinere eſt gratior arido, &
Potum tempero fletibus.
Iſtis ira malis me cumulat tua,
Qui me ſuſtuleras ex humili loco,
Sublimi grauius rurſus vt è gradu
Tractum præcipitem dares.
Vt ſero in tenebras vmbra crepuſculo
Vaneſcit, celeres deproperant dies
In mortem, veluti ſub medio die
Fœnum, corpus inaruit.
At te perpetuis ſæcula ſæculis
Nectentem, volucris non fuga temporis
Carpit, nec memorem nominis obruet
Famam poſteritas tui.
Tandem ſurge pater, tecta Sionia
Iam lenis placido reſpice lumine.
Iam pleno redeunt tempora circulo,
Promiſſúmque ferunt diem.
Iam ſerui lapides reſpiciunt tui
Diſiectos faciles, ſparſáque rudera,
Incultíque ſoli iam miſerabilem
Verſa mente dolent vicem.
Vt vertat populos terror in exteros,
Vt nomen Domini ſit celebre omnibus,
Et numen, trifidum quâ colitur ſolum,
Formidabile regibus:
Verſam reſtituet quum Solymam, ſuæ
Maieſtatis opes quum dabit aſpici:
Lugentum miſeris quum querimoniis
Flectet ſe & prece ſupplice.
Scribentur tabulis iſta fidelibus,
Seris vt Domini nota nepotibus

Sit laus, nec ſenium prodita poſteris
    Norit gloria ſæculis.
De ſanctis adytis ætheriæ domus,
Templi ſepoſitis de penetralibus,
Cæleſtis Dominum non piguit ſoli
    Curas reſpicere ad leues.
Nexorum vt gemitus audiat, & neci
Addictos tetrica compede liberet:
Laudes vt Solymæ templa Deo ſonent,
    Et nomen recinat Sion
In cœtu celebri. Tum procul vltimis
Terrarum populi finibus exciti
Illuc ſacra ferent, & Domino dabunt
    Reges munera ſupplices.
Quanuis in medio curriculo meum
Robur comminuit, deſtituit manum,
Atque æui ſpatiis tempora lubrici
    Contraxit breuioribus:
Clamabo tamen, O mi Deus vnice
In vitæ medio ne ſtadio breuem
Curſum ſiſte rotæ. quantulum ad vltimam
    Iam metam ſupereſt mihi?
Te nunquam, breuibus clauſa recurſibus
Aſtrorum, ſenio conficiet dies:
Tu terræ ſtabilis mole, volucribus
    Tu cæli prior ignibus.
Illis interitus ſtant ſua tempora:
Tu nullo interitum tempore ſenties.
Annorum ſeries cætera deterit,
    Vt veſtis teritur vetus,
Vt detrita nouis pallia veſtibus
Permutat locuples: ſic abit & redit,

Et mutat facies imperio tuo
Mundi dædala machina.
At tu, qui fueras ſemper es atque eris:
In teipſóque habitas: nec varias vices
Decurſo patiens tempore, permanes
Metæ ſæcula neſcia.
Sed ſerui ſoboles, & ſobolis tui
Serui poſteritas per ſeriem tuis
Tecum perpetuis æmula ſeculis,
AEui tempora tranſigent.

PSAL. CIII, *Benedic anima mea Domino: & omnia &c.*

SIt parens rerum mihi carmen: illum
Vox canat, ſenſus petat, & remotis
Quiſquis eſt fibris vigor, & ſacratum
Nomen honoret.
Mens Deo laudes cane, redde grates
Mens Deo: nullis benefacta ſæclis
Excidant, & quæ tribuit benigna
Munera dextra.
Qui ſcelus tollit maculoſum, & ægros
Sanat angores, animóque vires
Reddit, & vitæ properante fato
Prorogat annos.
Qui manu larga tibi plura donat
Ore quàm poſcas, animo vel optes:
Seruat & in morem aquilæ, virentem
Flore iuuentam.
Integer iudex, ſcelerúmque vindex,
Tradidit ſancto ſua iura Moſi:
Iſaci prolem docuit piarum

Dogmata legum.
Lenis & blandus, dare dona largus,
Tardus iraſci: neque ſempiternæ
Sęuit offenſæ memor, aut perennes
Ardet in iras.
Nec modus pœnæ numerúſve noſtris
AEquus eſt culpis: bonitas redundat
Latius terræ plaga quàm remoto
Diſtat olympo.
Tam procul noſtri maculas remouit
Criminis, quàm ſe procul à cubili
Gaditano ſol oriens eois
Exerit vndis.
Qualis in natos placidi parentis
Lenitas, talis Domini benigni eſt,
Quiſquis illius pietate vera
Nomen adorat.
Tu ſinus mentis penitus repoſtos,
Tu pater noſti penetrale cordis:
Quippe nos terræ memor è rubenti
Puluere factos.
Herba ceu, lactens pueri venuſtas
Prodit, occultóque adoleſcit æuo,
Donec vt fœnum cadat arefactum
Falce ſenectæ.
Inſtar aut floris Tyrio comãtis
Murice, vt vultu modicè ſereno
Riſit, afflatu tepidi repentè
Concidit auſtri.
Sed Dei æterna bonitate in æuum
Tutus æternum, remanet piorum
Cœtus, & longa ſerie propago

Sera nepotum:
Si nec æternas violabit icti
Fœderis leges, memoríque iuſſa
Mente ſeruarit, referátque vita
Puriter acta.
Ille flammantis ſuper alta cæli
Culmina immotum ſolium locauit,
Et ſuo nutu facilè vniuerſum
Temperat orbem.
Angeli iuſſis Domini miniſtri,
Sub iugum ius eſt quibus & poteſtas
Cuncta cogendi, Domino Deóque
Pangite laudes.
Quíque caſtrorum comites meretis
Sub ducis tanti imperio, audientes
Sedulò dictis, Domino Deóque
Pangite laudes.
Quæ'que per vaſtos vbicunque fines
Imperi pollens opifex creauit,
Plaudite authori Domino Deóque,
Pangite laudes.
Mens Deo grates cane: redde grates
Mens Deo: hunc ſenſus petat, & remotis
Quiſquis eſt fibris vigor, & beatum
Nomen honoret.

PSAL. CIIII, *Benedic anima mea Domino: &c.*

TE rerũ De⁹ alme canã Dominũq; patréq;.
Magne parẽs ſãcta quã maieſtate verẽdus,
AEtheris æternas rector moliris habenas.
Te decor, auratis ambit te gloria pennis,

Et circumfuſum veſtit pro tegmine lumen.
Tu tibi pro velo nitidi tentoria cæli
Et liquidas curuó ſuſpendis fornice lymphas:
Et leuibus ventorum alis per inania vectus,
Frænas ceu celeres volitantia nubila currus.
Apparent accinctæ auræ flammǽq; miniſtræ,
Vt iuſſa accipiant. Stat nullo mobilis æuo
Terra, ſuper ſolidæ nitens fundamina molis,
Pollenti ſtabilita manu. terra obruta quondá
Fluctibus, vt fuſo ſuper ardua culmina velo:
Sed ſimul increpuit tua vox, tonitrúq; treme̅do
Inſonuere auræ, paulatim aſcendere montes
Cernere erat, ſenſimq; cauas ſubſidere valles,
Inq; cauas valles trepidas decurrere lymphas.
Néve iterũ immiſſa tellus ſtagnaret ab vnda,
Limitibus compreſſa ſuis reſonantia plangit
Littora, præſcriptas metue̅s tranſce̅dere metas.
Tum liquidi fontes imis de collibus augent
Flumina, per virides vndas volue̅tia campos,
Vnde ſitim ſe̅de̅t pecudes quæ pinguia to̅nde̅t
Paſcua, quíque feris onager ſaxa inuia ſyluis
Incolit. hîc leuibus quæ tranant aera pennis
Per virides paſſim ramos ſua tecta volucres
Co̅celebrãt, mulcéntq; vagis loca ſola querelis.
Tu pater aerios montes campóſque iacentes
Nectare cæleſti ſaturas, fœcundáque rerum
Semina vitales in luminis elicis auras:
Vnde pecus carpat viridis noua pabula fœni:
Vnde olus humanos geniale aſſurgat in vſus:
Quǽque nouent feſſas cerealia munera vires:
Quǽq; hilarent mentes iucundi pocula vini,
Quíque hilaret vultus ſuccus viridantis oliui.

Nec min⁹ arboribus ſucci genitabilis humor
Sufficitur. cedro Libanum frondẽte coronas,
Alitibus nidos. abies tibi conſita ſurgit,
Nutrit vbi implumes peregrina ciconia fœt⁹.
Tu timidis montes damis: caua ſaxa dediſti,
Tutus vt abſtruſis habitaret echinus in antris.
Tu lunæ incertos vultus per tempora certa
Circumagis: puróque accenſum lumine ſolẽ
Ducis ad occiduas conſtanti tramite metas:
Inde ſuperfuſis cuncta inuoluentibus vmbris,
Per tacitas ſpargis nocturna ſilentia terras.
Tum fera prorepit latebris, ſyluíſque relictis
Prædator vacuis errare leunculus aruis
Audet, & è cælo mugitu pabula rauco
Te patrem expoſcit: dein rurſus ſole renato
Abditur occultis prædatrix turba cauernis:
Inq; vicẽ ſubeũt hominũq; boúmq; labores,
Donec ſera rubens accendat lumina veſper.
Sic pater in cunctos didis te prouidus vſus.
Nec tantùm tellus, genitor, tua munera ſentit,
Tã variis fœcunda bonis: ſed & æquora põti
Fluctibus immenſas circumplectentia terras,
Tam laxo ſpatioſa ſinu: tot millia gentis
Squamigeræ tremula per ſtagna liquẽtia cauda
Exultant: tot monſtra ingẽtia & horrida viſu
Veliferas circum nant puppes: grandia cete
Effingunt molles vitreo ſub marmore luſus.
Atq; adeò quæ terra aruis, quæ fluctib⁹ æquor
Educat, à te vno pendent, pater optime, téque
Quæque ſuo propriũ poſcunt in tẽpore victũ.
Te magnã pandente manum, ſaturãtur abũdè
Omnia: te rurſus vultum condente, fatiſcunt.

Te tollẽte animã, ſubitò exanimata recurrunt
In cinerem: inſpirãte animam te denuò, ſurgit
Illico fœcundæ ſobolis generoſa propago,
Et deſolatas gens incolit aurea terras.
Sic eat. ô nullo regnet cum fine per æuum
Maieſtas diuina: ſuúmque in ſæcula lætus
Seruet opus Deus, ille Deus quo territa tellus
Concutiẽte tremit, montes tangẽte vaporant,
Fumifera trepidum nebula teſtante pauorem.
Hũc ego dũ viuã, dum ſpiritus hos reget artus,
Vſque colã: tantùm ille meas faciliſq; bonúſq;
Accipiat voces: nempe illo obleҫtor in vno.
At verò impietas planè extirpetur ab ima
Radice, & ſcelerũ ſtirps nulla repullulet: ac nos
Te rerũ, Deꝰ alme, patrẽ Dominúmq; canemꝰ.

PSAL. CV, *Confitemini Domino, & inuocate: &c.*

CAnite Dominum, & inuocate
    Nomen eius: exteris
Facta gentibus per orbem
    Prædicate illuſtria.
Ille ſermo, carmen ille,
    Illius miracula,
Nomen eius, numen eius,
    Vna nobis gloria.
Hunc amantum & hunc petentum
    Palpitet cor gaudio.
Robur eius, pignus eius
    Sacroſanctum roboris
Petite: vultum eius beatum
    Continenter quærite.

Subeat animum quanta noſtris
Edidit maioribus
Signa, quæ portenta: legum
Scita quæ reliquerit.
Vos Abrami, vos Iacobi
Poſteri, ſerui Dei
Separati, ſorte lecta
Natio, vos alloquor.
Ille rerum rector vnus,
Orbis vnus arbiter
Facta noſtris firma ſeruat
Pacta cum parentibus.
Verba meminit: mille ſancta in
Sęcla nectit fœdera,
Icta primitus cum Abramo,
Deinde iurata Iſaco:
Iſaci ſancita nato,
Lege non mutabili.
Poſteriſque ſempiterno
Roborata vinculo:
Quum tibi Chananæa (dixit)
Arua ſorte diuidam.
Turba numero parua quanuis
Aduena illic degeret,
Aucta nondum ſtirpe longis
Temporum decurſibus,
Regna quanquam & nationes
Exul, errans verteret,
Hos tamen Dei benigna
Fouit indulgentia:
Víſque duram præpotenti
Dextra ab illis arcuit:

Et nimis reges moleſtos
Tetricis compeſcuit.
Ne mihi(inquit)conſecratos,
Ne mihi vnctos tangite:
A meis,moneo,Prophetis
Abſtinete iniuriam.
Quum famem voracem in orbem
Contumacem induceret,
Gentibúſque alimenta latè
Noxiis ſubduceret,
Præuium miſit miniſtrum
Nili ad arua fertilis.
Filium pulchræ Rachelis
Mango turpis vendidit:
Carceris latuit tenebris,
Crura vinctus compede,
Somni donec ſoluti
Nota regi veritas
Crura ferro liberauit,
Soluit animum crimine:
Et noua ſortis benignæ
Iam viciſſitudine,
Regiorum ſeruulorum
Seruus ante ignobilis,
Fręna rerum tractat vnus:
Nuper è cuſtodia
Miſſus,aulæ purpuratos
Nunc coercet vinculis:
Et ſenum iuuenis ſeueræ
Pręſidet prudentiæ.
Iſaci tandem propago
Arua linquens patria,

Pinguis ad fluenta Nili
Caſtra fixit aduena.
Ac Deo fauente, læta
Stirpe ſic refloruit,
Viribus breui vt præiret
Inquilinus incolas.
Tum Phari rector ſuperbæ
Mente verſa Abramidas
Fraude molitus nefanda
Stirpitus reuellere:
Circulo donec voluto
Deſtinati temporis,
Legifer cum fratre Moſes
Miſſus eſt diuinitus,
Ac Pharon Pharíque regem
Terruit miraculis.
Ergo natura, imperantis
Non rebellis iuſſibus,
Veſtiit polum tenebris,
Et ſolum caligine
Condidit, ceu nocte cæca
Sole iuſſo cedere:
Vnda decolor cruoris
Tabe riuos polluit,
Squameǽque ſtrage turbæ
Inquinauit littora.
Terra felix antè frugum,
More nunc præpoſtero
Turpibus fœcunda ranis
Squalet: ipſa regia
Fœta ranis, ipſa regum
Fœta erant cubilia.

Muſca deinde nube denſa
  Fuſa Memphin occulit:
Cyniphûn cruenta paſſim
  Obuolabant agmina.
Inſtar imbrium ruebat
  Miſta flamma grandini,
Arbores nudans comantes
  Flore, fronde, fructibus.
Quod reliquit atra grando,
  Mox locuſta perdidit:
Bruchus abſtulit, locuſtas
  Quod voraces fugerat.
Tot malis ſubinde ſæuis
  Icta Nili regia,
Quum ferox non mitigaret
  Contumaces ſpiritus,
Dira populum mox in ipſum
  Verſa pœna ſæuiit.
Prima pignorum repentè
  Per penates omnium
Occidere: cuncta planctu,
  Cuncta luctu perſonant.
Rege tandem pertinace
  Cladibus perterrito,
Sancta Memphin gens reliquit,
  Iam tyranno libera,
Diues auro argenteíſque
  Barbarorum poculis.
Nec tot inter millia vllum
  Languor attentauerat.
Ergo Nili iam pauore
  Exoluta regia,

Voce, vultu, plauſibúſque
    Præferebat gaudium.
At parens memor benignus
    Gentis electæ ſibi,
Per ſiticuloſæ arenæ
    AEquor æſtu imperuium
Caſtra nubis texit vmbra,
    Luce: noctem luridam
Ignium latè coruſco
    Temperauit lumine.
Arua, victum quum rogarent,
    Texit imber alitum:
Panis impluit per auras
    More denſæ grandinis:
Petra iuſſa fudit vndas:
    Déque rupis viſcere,
Antè ſicca ſolitudo
    Flumen hauſit. ſcilicet
Fœderis parens benignus
    Immemor nunquam ſui,
Quod ſibi charo cum Abramo
    Omne in æuum fecerat.
Sic parentum ſtirps piorum,
    Tuta ductu numinis,
Arua liquit fraudulenta
    Perfidi Peluſii:
Et ferarum nationum
    Occupatis oppidis,
Tradidit Deus impiorum
    Iis labores carpere:
Sanctiones vt tenerent
    Sacroſancti fœderis.

Et piarum ad iuſſa legum
Facta cuncta fingerent.
Laus, honor decúſque Regi
Sempiterno cælitum.

PSAL. CVI, *Confitemini Domino, quoniam bonus, &c.*

LAudate Regem cælitum, regem bonum,
Suíſque nullo non benignum tempore,
Quis facta verbis æquet? eloquentia
Quis aſſequetur illius potentiam?
O ter beatos æqui amantes, & tuæ
Præſcripta legis qui tuentur iugiter!
Memento noſtri facilis & fauens, tuum
Proſpicere populum qua ſoles clementia;
Et me reuiſe lenis ac ſalutifer.
Vt ſeparati tibi bonis populi fruar,
Carpámque lætus quo fruuntur gaudio;
Hæreditatíque comes applaudam tuæ.
Scelesta proles cum ſceleſtis patribus
In te rebelles, multa iniqua fecimus;
Abominanda, dira perpetrauimus.
Nam nec tyranni AEgyptii ex ergaſtulo
Noſtri parentes liberi per te, tua
Oſtenta grauiter ponderarunt, nec tuæ
Meminere gratis mentibus clementiæ;
Sed propter vndas æquoris rubri, duces
Aduerſus animis turba contumacibus
Obmurmurauit. At parens malis bonus
Pœnas remittis, vt tuam clementiam
Agnoſcat orbis, & tremat potentiam.
Nam comminanti ceſſit vnda fluctuum:

Suſpenſa moles hinc & inde per ſali
Tranquilli arenas aridam dedit viam,
Ceu ſolida campis figerent veſtigia:
Donec tyranno liberati & hoſtium
Crudelitate, tuta tuti littora
Tenuere. at hoſtes vorticoſo gurgite
Abſorpſit vnda, cladis vt nec nuntius
Supereſſet. Illic tum ſalutis compotes
Fidémque verbis præbuere, & cantibus
Cecinere feſtis numinis potentiam.
Metu repulſo, protinus laſciuia
Animos rebelles perculit: nec amplius
Meminere ſigna nec pericla priſtina:
Repentè praua perciti libidine
Arſere, verbis & Deum procacibus
Iræ impulerunt fræna iuſtæ ſoluere;
Ac flagitatos impiè dedit cibos,
Iuſtiſque pœnis impios coercuit.
Nec pœna mentes nec benignitas feras
Mollire potuit, quin procaciter ducem
Ducíſque fratrem peteret æmulatio,
It freta ſtudiis ſemper ambitio malis,
Sed factioſos terra vâſto condidit
Sinu dehiſcens, flammeíque gurgitis
Torrens vorago deuorauit impios.
Nec noxiorum monita tot pœnis modũ
Gens praua ſceleri fecit. Horebi in iugo
(Proh facinus) ante imaginem bouis dei
Imago ſeſe ſtrauit, & fronde ſaturi
Simulacra tauri coluit inſtar numinis,
Partæ ſalutis nuper ingrata, immemor
Miraculorum in vrbibus Niloticis

Et fluctu eodem ſoſpites ſe, ſubrutos
Hoſtes ſuperbos vorticoſis æſtibus.
Ergo ſceleſtos ira iuſta perdere
Ibat, furenti ni Deo charum caput
Pro gente Moſes obtuliſſet, & prece
Frænaſſet iras. Nec tamen turbæ furor
Illic quieuit. expetitum tamdiu
Vber feracis ſpreuit agri: nec fidem
Moſi docenti, pollicenti nec Deo
Habuit: tumultu caſtra complens reſpuit
Imperia: donec ille munificus parens
Delere promptus inter inuia montium
Toties rebelles, extulit dextram, & genus
Per nationes impias diſperdere
Iam deſtinarat: ante ſculpta numina
Iterum proterui procidere, & mortuis
Diis thura lectáſque immolarunt hoſtias;
Deum ſceleribus prouocauerunt nouis,
Irámque rurſum exaſperarunt vindicem;
Iuſta incitatus donec ira Phineas
Ferro ſceleſtam puniit licentiam,
Et ſæuientem dexteram compeſcuit
Domini, ſibíque peperit æternum decus,
Quod nulla ſileant poſterorum ſæcula.
Nec contumaces ſupplicia tot ſpiritus
Coercuerunt, Meribæ ad vndas quin Dei
Rurſus furorem accenderent: nec publico
Moſes furore liber etiam incredula
Oratione vertit iram numinis
In ſe. Potiti deinde pactis finibus,
Nec impiarum ſemen omne gentium

Diſperdiderunt funditus, nec iuſſibus
Rectè monentis paruerunt numinis:
Sed ſe profanis miſcuere gentibus,
Didicere ritus, ſeruiere ludicris
Diis: ac eorum mancipati cultibus,
Tenuere puras à ſcelere nullo manus.
Quippe immolarunt filios ac filias
Ad dæmonum aras: & ſuæ propaginis
Tinxere ſculptos ſanguine innocuo deos,
Terrámque ſanctam polluerunt cædibus.
In ſcelera proni abominanda, dum ſuæ
Manus adorant opera, patrium Deum
Iuſtas ad iras prouocarunt, vt ſuam
Hæreditatem abominatus impiis
In ſeruitutem manciparet hoſtibus:
Quorum ſeuero penè contriti iugo,
Poſuere ſæuam ſpiritus ferociam:
Ac liberati ſæpe Domino vindice,
Rurſus rebelles ſpiritus in vindicem
Sumpſere: rurſus ob ſcelera pœnas ſua
Dedere. mitis nec Dei bonitas tamen
In rebus arctis innocentium à prece
Auertit aurem: fœderis memor ſui
Pœnas remiſit lenis & placabilis.
Quin & ſuperba corda gentis barbaræ,
Cui ſeruiebant diruta iam patria,
Leniuit: animos omnium vt perſtringeret
Imago ſortis flebilis vel hoſtibus.
Tu nos tuere Domine noſter & Deus,
Et è profanis gentibus recollige:
Vt te canamus, nomen vt ſanctum tuum

Celebremus vnum: populus omnis vt ſimul
Dicat, Deo quem poſteri Abrami colunt,
Sit laus, honórque in ſæculorum ſæcula.
Amen, amen.

GEOR.

GEORGII BVCHA-nani paraphraſis in quintũ librum Pſalmorum.

PSAL. CVII, *Cantate Domino, quoniam bonus: &c.*

CAntem⁹ Dominũq; bonũ, faciléq; parẽtẽ:
Cuius habet nullas larga indulgẽtia metas.
Hunc grato ſimul ore canãt quos dira tyrãnis
Quũ premeret, ſæuo incolumes ex hoſte recepit,
Et iuga captiuo excuſſit ſeruilia collo.
Pérq; feras gẽtes ſparſos, quâ ſurgit ab vndis,
Et quâ diuerſas abiens ſe condit in vndas
Phœbus, ab arctoæ campis glacialibus vrſæ
Collegit, tepidóque domũ reuocauit ab auſtro.
Per ſteriles ſaltus & inhoſpita ſaxa vagantes,
Quâ nulla ad cultas ducunt veſtigia terras,
Fracti animos mœrore, inopes vndǽq; cibíq;,
Auxilium miſeris implorauere querelis:
Audiit orantes, & opis miſeratus egenos,
Omnibus exoluit mœrentia pectora curis,
Monſtrauítq; viam cultas quæ ferret ad vrbes.
Ergo canãt Dominúmq; bonũ, faciléq; parẽtẽ,
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
Quippe ſitim victúq; famẽ compeſcuit ægrã,
Reddidit & membris vires animóque vigorẽ.
Quíq; Dei monitis ingrata mente relictis,
Carceris in tenebris & cæca nocte iacebant,
Quũ tremerẽt gelidæ exanimes formidine mortis
Afflictíque malis humiles fractíq; iacerẽt,
Auxilium miſeris implorauere querelis;

Audiit orantes,& opis miſeratus egenos,
Omnibus exoluit mœrentia pectora curis.
Vincla manu valida rupit,mortiſque timorẽ
Reppulit,& tetris pauidos eduxit ab vmbris.
Ergo canãt Dominũq; bonũ facilémq; parẽtẽ,
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris,
Limináq; & portæ qui clauſtra refregit ahenæ.
Deliciis animi vires quum ſtulta libido
Affligit,corpúſque graui languore ſolutum
Stultitiæ pendit pœnas,& morte propinqua
Reiiciunt omnem faſtidia marcida victum,
Auxilium miſeris qui implorauere querelis,
Aſpicit orantes,& opis miſeratus egenos,
Omnibus exoluit mœrentia pectora curis.
Ereptíſque ſuo lethi de limine verbo,
Reſtituit lætúmq; nouat per membra vigorẽ.
Ergo canãt Dominũq; bonũ facilémq; parẽtẽ,
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris:
Et meritis cumulent memores altaria donis,
Et grata acceptam teſtentur voce ſalutem.
Qui mare fluctiſonũ ſulcat,curuíſq; carinis
Admouet externas vaga per commercia gẽtes,
Non ignota illi diuina potentia,nec quæ
Mõſtrat in immẽſo miracula ſæpe profundo.
Quum iubet, irrumpunt vẽti ſtridẽte procella,
Et mare nũc ſpumis candẽtibus aſtra laceſſit,
Et nunc tartarei ſubſidit ad ima barathri:
Pallent ora,metus trepidantia pectora pulſat,
Et velut oppreſſis vino veſtigia nutant:
Callida nec cani iuuat ars aut cura magiſtri:
At Dominũ vt mœſtis implorauere querelis,
Exaudit trepidos,& opis miſeratur egenos.

Iam venti ponunt, ſtratáque æqualiter vnda,
Arrident taciti tranquilla ſilentia ponti.
Iam poſita lethi gaudent formidine nautæ.
Ergo canãt Dominũq; bonũ, facilémq; parẽtẽ,
Et latè ignotis pandant facta inclyta terris.
Hunc populi cœtus laudẽt, ſanctiq; ſenatus
Cõcilium ſuper aſtra ferat, qui flumina ſiccat,
Et riguos paſſim riuis bullantibus agros,
Fontibus occluſis ſitienti damnat arena:
Et fœcunda, ſui facta ob ſcelerata coloni,
Arua iubet ſalſis ſubitò ſterileſcere glebis.
At cõtrà in ſterili campo malè pinguis arenæ
Stare lacus, pinguéſque facit ſtagnare paludes:
Et fluuiis ſiccos riuíſque fugacibus agros
Irrigat, atque inopi tranſmittit habere colono:
Quíq; nouas ſanctis moderetur legibus vrbes,
Et ſcrobibus credat vites, & ſemina ſulcis,
Vnde legat dulces maturo in tempore fructus,
Quos pater omnipotẽs alit, & prouẽtib⁹ auget
Aſſiduis pecorum fœtus. Vbi neſcia rurſus
Cõmoda fortunæ modicè mẽs ferre ſecundæ,
Fræna dedit vitiis, retrahit ſua munera iuſtus
Arbiter: indomitos animos & corda ſuperba
Cladibus affligit: ſæuis punire tyrannis
Tradit, & ignauo petulans ſub principe vulgus
Cõtẽptũ, populis prædã iubet eſſe propinquis.
Pérq; inopes victus terras traducit, vbi antè
Nulla hominum tritã mõſtrant veſtigia callẽ.
Auertit mala pauperibúſq;, animíq; modeſtis,
Atq; hilares multa fœcũdat prole penates. (ſat
Hęc ſpectãt gaudẽntq; boni: malè cõſcia muſ-
Turba metu. Aſt animi quib⁹ eſt ſolertia, cura

Aſſidua voluũt, memoriq; hæc mẽte recõdũt,
Luceat vt cunctis Domini clementia terris.

PSAL. CVIII, *Paratum cor meum*, *Deus*: *&c.*

MEns infracta malis, animi vigor integer,
Te voce, rector, te celebrabit lyra. (orbis
Eia age, depoſitis mens expergiſcere curis:
Et tu canora barbitos cum nabliis.
Ocyus auroræ quàm lucifer excitet ignes,
Aurora cantus quàm volucrum exuſcitet,
Te pater alme canam: populos tua facta per o-
Quacunq; tellus pãditur, vates ferã. (mnes,
Nam tua ſyderei bonitas faſtigia cæli,
Fidéſque tractus nubium ſuperuolat.
O Deus auguſtum nitido caput exere cælo:
Oſtende terris gloriæ iubar tuæ.
Eripiáſque tuos gelidi formidine lethi
Præſens, & opifer inuocantes audias.
Audiit ex adytóque Deus flammantis olympi,
Vocem rependit gaudii prænunciam.
En tibi frugiferos Sichimæ diſpertiar agros:
Vallem Sucothi metiar decempeda.
Nónne mihi parent Iacobi pignora, quiſquis
Vel pecore tondet arua, vel vomere ſecat?
Oppida ſub pedibus Syriæ calcabo ſuperbæ,
Moabum, Idumen, & Palæſtinas domos.
Quis mihi pãdet iter munitas ductor ad arces?
Muros Idumes diuitis quis diruet?
Quis? niſi tu noſtræ gentis Deus vnice tutor?
Qui nos premendos hoſtibus reliqueras,
Offenſus vitiis prauis: nec in arma ruentes,

Noſtros præibas dux, vt antè, exercitus.
Núc pater auxiliũ rebus bonus adfer in arctis.
Humana fallax credulos ſpes decipit:
Te duce, victrici decorati tempora lauro,
Pedibus prememus hoſtis arrogantiam.

PSAL. CIX, *Deus laudem meam ne tacueris: &c.*

NE ſileas, ne diſſimula mea gloria, néve
Sine veritatem ſupprimi mendacio.
Me ſcelerati oris fraus, & crudele venenum,
Proterua fictis lingua me premit dolis.
In me odia occultis acuunt ſermonibus iras,
Et immerenti fabricant moleſtiam.
Qui mihi debebant fidum ſolamen amici,
Probra ingerebant clanculum & cõuitia.
Aſt ego, ſecretæ tibi qui penetralia mentis
Cernis, dolente corde fundebam preces.
Omnibus officiis culti mihi damna rependũt,
Remunerãtur odio amorem ſimplicem.
Tu pater hunc ſæuo vaſtandum trade tyrãno:
Vaſtator illi ad dexteram aſtet Angelus.
Iudicis aſtiterit quum ſordidus ante tribunal,
Damnatus aſpris exeat ſententiis.
Quum volet iratos animos inflectere fando,
Oratione iudices exaſperet.
Ante diem fato pereat præreptus acerbo:
Locúmq; vacuũ dominus occupet nouus.
Orba fleat ſoboles: vidua gemat vxor in aula:
Eiecta proles patrio exulet ſolo:
Inſtabilis, mendica vagis erroribus orbem
Luſtret: quietũ reperiat nuſquam locum.

Côturbétq; domũ miſerã,inſcribátq; penates,
Scrutatus omnes fœnerator arculas.
Ignotúſque hæres longo congeſta labore
Rapiat,opémque nemo poſcenti ferat:
Nulláque progeniẽ miſeratio ſubleuet orbã.
Mors falce totam demetat ſemel domũ:
Proxima gentẽ omnẽ cũ nomine deleat ætas.
Apúdque Dominũ,patris erratũ, vt recẽs,
Ante oculos intérque manus verſetur & erret:
Nec vitia matris tollat vlla obliuio.
Vtque erat oblitus miſerandi, obliuio gentem
Eius perenni ſupprimat ſilentio:
Qui deiectũ,inopẽ, & curis mordacib⁹ ægrum
Pertrahere mortis nixus eſt in retia.
Semper ei veluti fuerat maledictio cordi,
Maledicta in illum & execratio cadent.
Ac veluti ſtudio fugit benedicere prauo,
Sic nullus illi cupiat aut dicat bene.
Nam velut obtegitur talari corpus amictu,
Maledictione totus ille eſt obſitus.
Sic illi in cunctis affunditur inteſtinis
Vt oleũ in oſſa penetrat,vnda in viſcera.
Hoc ergo incedat ſemper veſtitus amictu:
Hæc zona lumbos cingat illi & ilia.
Ante Deum tales pendat detractio pœnas,
Et clam ſalutẽ quiſquis oppugnat meam.
Alme pater,pater alme,tua me protege dextra,
Et inuidorum libera calumniis:
Vt nomẽ latus omne tuum telluris honoret,
Et ſuauitatem ſentiat clementiæ,
Eripe me inuidiæ:ſum paup, egenus, & expes:
Animúmq; curæ turbidum vrunt anxiæ.

Non aliter pereo, ſpecies quàm futilis vmbræ,
Pallent tenebris ſera quum crepuſcula.
Aut vbi decüſſis ſolerti indagine ramis,
Locuſta tectis pulſa frondeis cadit.
Genua labant infirma: artus ieiunia ſoluunt:
Exangue ſiccis corpus aret oſſibus.
Me tumidi probris hoſtes petiere ſuperbis:
Me conſpicati capita quaſſarunt ſua.
Adfer opē, ſeruúmq; tuum, pater optime, ſerua
Pro lenitate ſemper aſſueta tibi.
Agnoſcántq; tuam, rerū pater optime, dextrā:
Tuáque ſaluum me ſciant clementia.
Dū maledicta vomēt hoſtes, dū probra loquē-
Bonúſq; placidúſq; benedices tu mihi. (tur,
Dum confuſa illis turpis pudor ora notabit,
Lætitia ſerui pectus hilarabit tui.
Hos pudor, vt talos à vertice veſtis ad imos
Effuſa latè corpus omne contegit,
Hos pudor, & mœrens turbato infamia vultu,
Qui me maligno dente rodunt, obruat.
Aſt ego tū Domino grates memor ore ſonabo,
Cœtúque laudes in celebri concinam,
Qui ſtetit auxilio dexter cum paupere, vitámq;
Eripuit eius hoſtium ludibrio.

PSAL. CX, *Dixit Dominus Domino meo, &c.*

SIc alloquutus Dominus eſt Dominū meū,
Aſſide dexteram ad meam,
Dum proterendos, ceu ſcabellum, ſub pedes
Hoſtes tibi prouoluero.
Ad orbis oras vltimas faſces tuos

Alta ab Sione proferam:
Vt iuris æqui vinculis coerceas
Faſtus rebelles hoſtium.
Te pompa lætis quum reducet plauſibus
Ad templa voti compotem,
Sanđo decorus apparatu exercitus
Lætum celebrabit diem.
Non roris imber ante lucem argenteus
Sic veſtit arua gemmeo
Decore, vt omnes gentium fines tui
Beabit ortus nuntius.
Iurauit & ſe adſtrinxit immutabili
Dominus ſacramento tibi,
Tete futurum Melchiſedecis ſibi
Ritu ſacrorum antiſtitem,
Sol inquieto lucis orbe dum diem,
Dum luna nođem illuminet.
Ad dexteram ille ſemper aſſiſtet tuam:
Ferro tyrannos vindice
Compeſcet: iram commodans ſuam tibi,
Gentes rebelles comprimet.
Ducémque regnis imperantem ditibus
Sternet ſolo: torrentibus
Latè per arua ſanguinis riuis ſitim
Vićtor leuabit igneam.
Ergo ſubactis hoſtibus cælo caput
Tollet decorum gloria.

PSAL. CXI, *Confitebor tibi* Domine *in toto corde meo, &c.*

SIue inter fidos tractem ſecreta ſodales,
Seu ſancti ſtipante caterua

Me populi loquar, alme parens, te pectore toto
Vſque canam: tua munera grato
Ore feram. magna æternæ miracula dextræ:
Magna quidem, ſed & inclyta certè,
Et manifeſta bonis ſtudio ſcrutante fideli.
Quicquid enim gerit, omnia ſplendor,
Omnia diuina maieſtas luce refulgens
Illuſtrat. dum ſydera terras
Ignea luſtrabũt, hunc iuſtum ſemper & æquũ
Sera agnoſcent ſecla nepotum.
Nec quæ primæui quõdam ſtupuere parentes
Attoniti, mirandáque natis,
Inuida delebunt obliuia. parcere largus
Nempe parens, faciliſque querelis
Flectere cor miſeris: ſpoliis ex hoſte ſuperbo
Direptis decorauit amicos.
Nec cum gente ſua percuſſi fœderis illum
Immemorem vlla redarguet ætas.
Oſtenditque ſuas per facta illuſtria vires,
Quum populatus regna ſuperba,
Dimenſúſque nouis hoſtilia rura colonis,
Dilectæ dedit oppida genti.
Quicquid agit loquitúrque, fides immobilis ạ-
AEqui & regula dirigit omnes. (ctus
Quæ iubet, æqua iubet, nullóq; interlita fuco,
Aut tacitam cælantia fraudem,
Quæque nec æterno voluentia ſæcula lapſu
Interimant, aut tempore carpant.
Quippe aſtãs fidei infractæ cõſtantia & æquũ,
Perpetuò rata iuſſa tuentur.
Quũ premeret Pharii imperiũ crudele tyrãni
Selecta de gente nepotes,

Excuſsítque iugum, & regis fera iuſſa ſuperbi
 Exuit: æternáque beatis
Libertate frui donarat, pignora ſera
 Si iurata parentibus olim
Intemerata piæ ſeruaſſent fœdera Legis:
 Fœdera nullis irrita ſeclis.
Quippe Dei ſanctum eſt & formidabile nomẽ,
 Ac ſanctè ſua pacta tuetur:
Exigit & duras violato fœdere pœnas.
 Hunc colere ex animóque vereri,
Viuendi rectè fons & ſapientia prima eſt.
 Hanc cunctos qui dirigit actus
Ad metam, verè ſapit: hunc ventura nepotum
 Semper dicent ſæcla beatum.

PSAL. CXII, *Beatus vir q timet* D. *&c.*

BEatus ille qui Deum rerum patrem
 Pietate non ficta colit:
Deíque gaudet legibus: mores ſuos
 Formare ad illas nititur.
Latè per vrbes diuites potentiam
 Eius propago proferet.
Prolem piorum numinis benignitas
 Larga beabit dextera.
Res affluenter ſuppetet ſemper domi
 Illi: nec ætas longior
Obliterabit æquitatis gloriam
 Fructúmque. Quum premet malos
Fortuna, ſæuo geſtiens ludibrio
 Mutare ſummis infima,
Benignitatis tum ſuæ iuſtis Deus
 Lucem in tenebris offeret.
Clemens bonúſque in omnibus periculis

Stirpem piorum muniet.
Miſertus inopis vir bonus, larga manu
Succurret indigentiæ:
Sic cuncta iuſto temperans examine,
Nec verba temere vt excidant.
Non turbo ſortis cuncta quatientis, loco
Mouebit illum, nec dies
Suprema famam condet eius inuida
Obliuii ſilentio.
Non liuor illum falſa gaudens ſpargere
Terrebit, aut calumnia:
Bellíve rumor, aut egeſtas lurida,
Fragórque lethi proximi:
Sed mente firma prouocat diſcrimina,
Deóque ſolo nititur.
Ceu cana rupes murmurantis æquoris
Spernit minaces impetus:
Sic ille certa interritus fiducia
Sortis procellas ſuſtinet:
Ac ſuſtinebit, dum ruinas hoſtium
Saluus ſuorum aſpexerit.
Opes volucris inſtar auræ mobiles
Largitus eſt egentibus,
Sibi æquitatis gloriam ſuperſtitem
Seruauit: orbe gloriam
Viuaciorem, nec ſenectæ dentibus
AEruginoſæ obnoxiam.
Dum laude clarum réque lautum ſplendida
Spectabit impius pium,
Curæque mentem vellicabunt anxiæ,
Succúmque carpent corporis,
Dentem fatigans dente ringetur, lue
Se macerabit tabida.

Dominus malorum vota ridet irrita,
Spes vt modeſtas promouet.

PSAL. CXIII, *Laudate pueri Dominum: laudate &c.*

PSallite Dominum pueri, Domini
Nomen feſto tollite cantu.
Nomen Domini ſit benedictum,
Et ſæclorum in ſæcula longi.
Nulla obliuia ſentiat æui,
Primo à carcere ſolis eoi
Ad purpureos vſque occaſus,
Omnes Domini nomen adorent,
Qui gentes ſuper arduus omnes
Celſas ætheris incolit arces.
Cuius longè gloria mundi
Trans flammantia mœnia vecta eſt.
O pietatis neſcia veræ
Pectora! ritu ſacra nefando
O qui fingitis, ánne deorum
Quenquam Domino ſimilem noſtro
Noſtis? quem ſuper ardua cæli
Culmina poſitum nil latet imæ
Sub caua clauſum viſcera terræ,
Nil humano procul aſpectu
Trans multiplices ætheris orbes,
Inopem terræ qui proſtratum
Suſcitat, & de puluere egenum
Tollit, vt alto poſitus ſolio
Populi primos carpat honores,
Qui maternos ſterili fructus

Exoratus donat,& orbos
Læta renouat prole penates.

PSAL. CXIIII, *In exitu Iſrael de AEgypto, domus &c.*

QVũ dom⁹Iſacidũ patrias remearet ad oras,
Barbaráque inuiſæ linqueret arua Phari,
Ipſe Deus Iudam cæleſti numine tutum
Fecit:erat populi ſignifer ipſe ſui.
Vidit & attonitas trepidũ mare diffidit vndas:
Iordanis refugas in caput egit aquas.
Læta per intonſos ſalierunt culmina montes,
Vt ſaturas geſtit dux gregis inter oues:
Lætáque frondentes mouere cacumina colles,
Agnus vt in pratis luxuriare ſolet.
Quid mare vidiſti ſolito cur ceſſeris alueo?
Cur fugis in fontes fluminis vnda tuos?
Cur ita concuſſo ſaliiſtis vertice montes,
Vt ſatur exultat dux gregis inter oues?
Cur ita frondenti ſaliiſtis vertice colles,
Agnus vt in pratis luxuriare ſolet?
Nempe Dei trepidum præſentia terruit orbẽ,
Cui cadit ĩ Solymos victima multa focos.
Qui lapidum venas laticum laxauit in vſum,
Cui fluxit largo flumine dura ſilex.

PSAL. CXV, *Non nobis Domine, non nobis: ſed &c.*

TE magne rector orbis, haud victoriam
Ex hoſte ſæuo poſcimus,
Nos vt per omnes fama gentes differat:
Nec apparatu vt ſplendido

Per ora vulgi nos triumphus aureo
    Curru ſuperbos tranſferat.
Sed impiorum vt ſecla gentium ſciant
    Te largum opis cultoribus
Tuis, fidéque ſemper immutabili
    Promiſſa promptum ſoluere.
Ne fortè rebus inſolentes proſperis,
    Vbi nunc Deus veſter, rogent.
Deus aſtra noſter incolens, mortalium
    Nutu ſuo res temperat.
At impiarum finxit error gentium
    Manu deos inutiles:
Aurum caminis excoquens, aut malleis
    Maſſa è ſequaci bracteas
Ducens, figura multiformi ludicra
    Affixit aris numina.
Inane vocis os habent: oculos habent
    Orbes inanes luminis.
Naribus odores nec trahunt, nec auribus
    Surdis ſonores hauriunt:
Palpare manibus non queunt, torpentibus
    Nec ingredi veſtigiis.
Nec vox anhelis edita è pulmonibus,
    Cauo recurrit gutture.
Quicunque tales fingit aut colit deos,
    Diis ipſe ſimilis ſit ſuis.
At tu Iacobi gens, loca fiduciam
    Omnem ſalutis in Deo,
Qui te potenti ſubleuabit dextera,
    Et in periclis proteget.
Et vos Aronis poſteri, ſpem ponite
    Omnem ſalutis in Deo,

Qui vos potenti ſubleuabit dextera,
Et in periclis proteget.
Quicunque cultor es Dei, fiduciam
Loca ſalutis in Deo,
Qui te potenti ſubleuabit dextera,
Et in periclis proteget:
Qui nos fauore ſemper amplexus memor
Fouit fouétque ſeduló:
Cunctos Iacobi qui fouebit poſteros,
Aronis & ſacrum genus.
Qui ſe colentes ſiue iuuenes, ſeu ſenes,
Fouebit & cuſtodiet,
Qui nóſque donis ſemper augebit nouis,
Et liberorum liberos.
Nam nos profanis ſegregauit gentibus,
Cęli ſolique conditor.
Cælum ſibi ipſe regiam fecit, ſolum
Sedem dedit mortalibus.
Remunerantes muneribus illum vt ſuis
Rerum parentem agnoſcerent.
Neque ora laudes in tuas ſoluent, pater,
Quos mors teget ſilentio.
Nos te parentem agnoſcimus qui ſpiritu
Vitalis auræ veſcimur.
Te proſequemur laudibus, dum lucido
Sol axe terras ambiet.

PSAL. CXVI, Dilexi, *quoniam exaudiet* Dominus *&c.*

TOto pectore diligam
Vnicè & Dominum colam,
Qui lenis mihi ſupplici
Non duram appulit aurem,

Aurem qui mihi ſupplici
Non duram dedit: hunc ego,
Donec pectora ſpiritus
Pulſet, ſemper amabo.
Iam mors ante oculos erat,
Iam ſtabam ſuper aggerem
Buſti, iam dolor anxius
Omni ex parte premebat:
Expes tum prece ſupplice
Oraui Dominum, Pater,
Quæſo, inquam, miſerabili
Saltem conſule vitæ.
O iuſtum Dominum & bonum,
Et pronum veniæ: auxili
Is me & conſilii indigum
Sæuo texit ab hoſte.
Ergo mens tibi reddita
Mœrorem cohibe, & Deus
Quæ larga tribuit manu
Donis læta fruare.
Vitam è faucibus eruit
Mortis, & lacrymas genis
Abſterſit, ſtabili & pede
Firmauit tibi greſſum.
Tutus præſidio Dei
Degam: & polliciti fide
Fretus non dubia, canam
Grato pectore laudes.
Laſſus, rebus & aſperis
Afflictus, trepida fuga
Vitæ proſpiciens meæ,
Sic mecum ipſe loquebar,

Nulli certa homini fides:
At rerum arbiter optimus,
Vnus polliciti tenax,
    Vnus fallere neſcit.
Tot liber toties malis,
Tot auctus toties bonis,
Quo tandem officio tibi
    Coner ſoluere grates?
Te feſta dape, te prece,
Te libamine proſequar:
Te vitæ columen meæ
    Grata voce fatebor:
Te vitæ columen meæ
In cœtu populi tui
Grata proſequar hoſtia,
    Damnatus tibi voti
Electos, genitor, tuo
Cuſtos præſidio tegis,
Nec per vim pereuntium
    Manes linquis inultos.
Tu ſeruum Dominus tuum,
Ancillæ ſobolem tuæ
Me, minacibus hoſtium
    Vinclis eripuiſti.
Te rerum pater optime,
Semper laudibus efferam:
Nomen in dubiis tuum
    Vſurpabo periclis.
Te voti reus, erutus
Morti, proſequar hoſtia,
Sacri limen ad atrii,
    Sacræ redditus vrbi,

PSAL. CXVII, *Laudate Dominum omnes gentes, &c.*

OMnes vbique gentium
Quos ſolis ambit orbita,
Rerum parentis optimi
Laudes libenter pangite.
Agnoſcite indulgentiam
Benignius nos in dies
Fouentis, & conſtantiam
Promiſſa certam reddere.

PSAL. CXVIII, *Confitemini Domino, quoniam bonus, &c.*

EIA Deũ laudate, Deũ facilémq; bonúmq;,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Dei, ſoboles Iacobi, dicite laudes,
Larga benigni ſemper indulgentia.
Eia Deum canat Aronis numeroſa propago,
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Dei pura cultor pietate, fatere
Larga benignum ſemper indulgentia.
Audiit orantem Dominus me rebus in arctis,
Ac liberauit ilico ex anguſtiis.
Ille mihi aſſiſtat ſolus, non arma, nec vlla
Humana mi vis adferet formidinem.
Ille mihi auxilio ſit ſolus, lumina damnis
Explebo (nec me decipit ſpes) hoſtium.
Tutius à rerum Domino eſt ſperare ſalutem,
Confidere armis quàm virorum fortium:
Tutius à rerum Domino eſt ſperare ſalutem,
Confidere opibus quàm potentũ principũ.

In me cōiurēt populi omni ex parte propīqui,
Dei fauentis conteram cunctos ope:
Circūdent, omníque premant ex parte licebit,
Dei fauentis conteram cunctos ope:
Circundent, omníq; premant ex parte licebit,
Quàm nube denſa vere ſe fundunt apes,
Non ſecus ac ſiccas ignis violentia ſpinas,
Dei fauentis conteram cunctos ope.
Improbe quid fruſtra labefactū euertere tētas?
Dei potentis ſuſtinet me dextera.
Ille meæ vires: illum mea carmina pangent
Vnum: ſalutis vnus author eſt meæ.
Cunctáque iuſtorum pariter tentoria plaudēt:
Meæ ſalutis pariter authorem Deum
Laudabunt: cantúque ferent ad ſydera dextrā
Belli potentem, diuitem victoriæ:
Dextrā armis, dextrā præſtantē robore, dextrā
Belli potentem, diuitem victoriæ.
Sæua quid inſultas mihi mors? tua tela recōde,
Fruſtra minaci territas me ſpiculo.
Viuo equidem, viuúſq; ferā ſuper æthera cātu
Raram benigni numinis clementiam.
Iure parens bonus ærūna me afflixit acerba:
At imminentem reppulit mortem tamē.
Pandite pontifices ſacri mihi limina templi,
Salute parta vt laude proſequar Deum.
Hæc eſt illa Deo gratiſſima ianua: iuſtis
Votis aperta dehinc futura ianua.
Te meritò, pater alme, canā: tu rebus in arctis
Aurem applicaſti ſupplici placabilem:
Soſpes & infeſto duce te ſum tutus ab hoſte.
Et molientum tecta quem reiecerat

Artificum improbitas lapidem, faſtigia ſummi
Latè refulgens iam coronat anguli.
Scilicet arcano factum eſt hoc numine, noſtra
Attonita factum quod ſtupeſcunt lumina.
O lux feſta, ô lux iucunda ad gaudia nata,
Cæleſtis in nos lux fauoris conſcia.
Vſque faue, cuſtóſque tui, pater optime, regis
Sis, & ſecundos cœpta duc ad exitus.
O felix, iterum ô felix, quem rector olympi
Populo ſalutis miſit authorem ſuo.
Nos, quibus eſt ſacri cuſtodia credita templi,
Vobis precamur cuncta vertāt proſperé.
Vnus enī Domin⁹ rerū moderatur habenas,
Qui gratiæ in nos lumen effundit ſuæ.
Lætitia celebrate diem, fœtúſque bidentis
Tenellus aræ vinctus aſtet cornibus.
Te Dominum, te mente colā, te voce fatebor:
Tuúmq; ſemper laude nomē proſequar.
Eia Deū laudate, Deum facilémq; bonúmq;,
Larga benignum ſemper indulgentia.

PSAL. CXIX, *Beati immaculati in via: &c.*

א

O Beatos, qui ſequuntur orbitam legis Dei:
O beatos qui monēti ſpōte parēt numini,
Labe puri nec relinquunt lege iuſſum tramitē,
Quem ſeueritate dura nos tenere præcipis.
O gradum regas labantē ſic, monēti vt pareā,
A tuis attenta iuſsis nuſquam vt errēt lumina:
Tum ducē canā æquitatis candido te pectore.
Obſequar tibi: obſequentem tu tibi ne deſere.

ב

Quid iuuētā, ne labaſcat, ſeruat æquè ac lex tua?
Hîc ne aberrē modò laboro: tu laborātē rege.
Ne vacillet pes, meo tua verba condo pectore.
Rector orbis, æquitatis regulam tuæ doce
Me, tui oris verba ſemper ore mediter vt meo:
Illa longè chariora ſemper auro vt æſtimem:
Illa cogitem, illa ſecter, illa mirer vnicè:
Illa nulla è corde noſtro deleant obliuia.

ג

Da tuę legi obſequenti viuere: vt propius tui
Conſpicer pacti æquitatē, pande mētis lumina,
Inquilinum iuſſa legis ne tuæ celaueris.
Fœderum leges tuorum ægra mens deſiderat.
O tuæ legis ſuperbum qui premis faſtidium,
Me tuæ legis ſequacem vindica: cui diuites
Arroganter obloquūtur, iuſſa quòd ſeruē tua,
E tuo ſermone vitæ quòd capeſſam formulā.

ד

AEger animus lāguet: ægrū recrea verbo tuo.
Cordis arcanas latebras prodidi tibi: rudem
Tu doce: præférque lucē, ſcita mediter vt tua:
Et cor anxium tui verbi erigas ſolatio.
Abſque fuco fac tuarū ſcita legum vt diligam.
Recta ſector: īſtituta ſpecto ſēper ad tua: (ſere.
Lex tua animo ſculpta inhæret: ſpē meā ne de-
Pāde iter tuæ æquitatis: te comes lætus ſequar.

ה

Legum iter monſtra tuarum: fœd⁹ erudi tuū,
Fœdus vt legémq; totis imbibam præcordiis,
Cuncta vt inſtituta recta ſecter vſque ſemita.
Sordidis auerte curis iuſſa pectus ad tua

Flecte lumina, impias ne vanitates hauriant.
Lãguidũ excita: face vt te timeat anim⁹ ac amet
Libera probro à pudẽdo me benignus arbiter
Et ſtatuta me amantem tua æquitas ſeruet tua

ו

Me bon⁹ reſpice opiférq;, fœderis memor tui
Ora claudam vt exprobranti ſpẽ tuæ fiduciæ:
Spes ſalutis, veritatem ab ore ne tuam eripe:
Semper vt tuis ſtatutis audiens, tuto gradu
Ambulẽ. tua iuſſa quæro ſola: coram regibus
Diſſerã (nec me pudebit) de tuis ſermonibus.
Hos amaui, & hos amabo: & obſequens his brachia
Tollã: vt vſq; & vſq; voluã hos ore, mẽte cogitẽ

ז

Sis memor pacti, colũna quæ meæ fiduciæ eſt:
Quod leuat mœrẽtem, & ægrũ è fauce mortis eripit.
Rideant licet ſuperbi, te ſequar: Legem tuam
Vſque repetam, in rebus arctis hoc erit ſolatiũ.
Impios quũ Legis hoſtes cerno, totus horreo,
Carmẽ hæc erit mihi, orbẽ donec hoſpes hunc colam.
Hanc vt obſeruẽ tenebræ me ſilẽtes admonẽt:
Illa mentem cura ſemper vnicè exercet meã.

ח

Obſequi tibi, mihi vna eſt ſpes, opes, hæreditas.
Vt bonus promiſſa præſtes, vnicè vnum id ambio.
Actiones vitæ vt omnes ad tuam componerẽ
Legẽ: ad hanc cuſtodiẽdã quâ licet me cõparo.
Impeditus impiorum vinculis hanc cogito.

Huius ergo nocte ſurgẽs proſequor te laudib⁹.
Qui verẽtur hanc, amicis vtor. hãc parẽs bone,
Qui tua benignitate cuncta reples, edoce.

ט

Domine ades, pollicita ſeruo fac benignè appareant.
In tua lege acquieſcam: me doce legem tuam.
Vix malo coacta leges mens ſequi didicit tuas.
Scita, fons benignitatis, tua benignè me doce.
Me ſupbi criminãtur: corde toto ego te ſequar.
Iuſſa me iuuãt tua, illis mẽs hebeſcit proſperis.
Erudiſti me malis, vt legi adhæream tuæ,
Hæream vt legi, auri aceruis gratiori ingentib⁹.

י

Da manu tua creato noſſe vim legis tuæ.
Me pii læti obſequentem legibus ſpectant tuis.
Iuſta lex tua eſt: premis me iure iuſtus arbiter.
At libenter audientem iuſſa me tua recrea.
Tibi libenter obſequentem præueni clemẽtia.
Seruulũ tuum prementẽ cõprime arrogantiã.
Me, tuæ legi obſequentes obſequentẽ diligant.
Nec ferat tibi obſecũdãs pura mens infamiã.

כ

Deficit mens ſpe ſalutis, ſpes nec illam deficit.
Laſſa languẽt lumina: vtris corpus inſtar aridi
Tabuit. ſolare promiſſi in malis memorẽ tui.
Quis ferendi finis? hoſtẽ quando punies meũ?
Mihi tuæ legis ſuperbus hoſtis effodit ſcrobẽ.
AEqua lex, promiſſa certa ſunt tua: hoſtes cõfice,
Qui premũt me quòd te ĩ vno collocẽ fiduciã.
Scita fac vt ad tua omnes actiones dirigam.

ל

Certa eunt promiſſa:certa ſtat tuis verbis fides,
Dū polo ſtellæ micabunt, herba terras veſtiet:
Sempiterno quæ recurſu legibus parent tuis.
Obruiſſent me dolores, ni affuiſſet lex tua,
Lex ſalubris: nulla nobis tollet hanc obliuio.
Sum tuus, tua inſtituta diligentes diligo.
Cæteris eſt finis:illa ſola ſemper permanent.

מ

O tuā quàm legem amaui! ſemper illā cogito.
Hoſtibus prudentiorē me meis hæc reddidit.
Factus huic fui obſequēdo doctior doctorib⁹.
Huic quòd audiā, ſenecta aſtutior ſum callida.
Huic vt obſequar, malorū flecto greſſū à ſemi-
Te docēte nō recedo paululū à verbis tuis,(tis.
Faucibus meis ſuaui melle ſuauioribus.
Eruditus his, recedo à ſemita mendacii.

נ

Sancta lex, velut lucerna, dirigit pedes meos.
Obſtinaui animū tuis vt obſequar ſermonib⁹.
Obrutū malis tuorum fœderū memor leua.
Edoce me iuſſa,& oris hāc bon⁹ cape victimā:
Iuſſa non reiecta quāuis vndiq; inſtarēt mala:
Hæc nec abieci, impiorū penè clauſus retibus.
Hæc voluptas, hoc mihi vnū gaudiū, hæc hære
ditas.
Hic ſcop⁹ mihi manebit vn⁹, aura dū fruar.

ס

Diligo legem tuam, ſicut malos abominor.
Vnica es ſpes, vna verbis in tuis fiducia.
Vt Dei mandata ſeruem, hinc impii faceſſite.
Me tuo ſermone fulci, ne ſequar ſpes irritas.

Te regente ſaluus vſque iuſſa diligam tua.
Perfugas calcas tuos, qui vana fruſtra cogitant.
Legẽ amo tuã, quòd omnes impios extermi-
Corp⁹ horret quũ ſeuerũ cogito te iudicẽ. (nes.

ע

AEqua ne me diligẽtem deſere opprimentib⁹.
Iuſta fac amem ſuperbo tutus à ludibrio.
Dũ ſalutem ſpero, ſcita ſpecto dũ tua, lumina
Laſſa languent: tu benignus edoce ſeruum tuã
Placita: legum fac tuarum intelligat myſteria.
Tempus inſtat puniendi legis aduerſarios:
At tuũ fœdus mihi auro eſt chari⁹ chariſſimo:
Hoc amo, huc errore miſſo dirigo vitæ ordinẽ.

פ

Mira rituum tuorum mens colit myſteria.
Verba pectori imperito luminis ſunt ianua.
Faucib⁹ tua verba apertis duco, vitæ vt ſpiritũ:
Ceu ſoles te diligentes, intuere me bonus.
Dirige ad tua verba greſſus: tũ ſcelus non op-
Me. tuæ legi, impiorũ liber à calũnia, (primet
Obſequar. bon⁹ intuere me, tuã vt legẽ ſequar.
Siquis hanc ſpernit, fluunt mihi more riui la-
crymæ.

צ

Iuſtus es creator orbis: iuſta iuſſa ſunt tua.
Plena lex eſt æquitatis: certa verbis veritas.
Rumpor ira, quum ſceleſtis impiè contẽnitur.
Sermo pur⁹ inſtar ignis: ſeruus hũc amat tuus.
Impii ſpernant licebit me, tuam legem ſequar.
Iuſſa ſtant tua ſempiterna, mota nullo turbine.
Turbidis mihi illa rebus anxium cor recreant.
Scire legem da tuam: vitam mihi donaueris.

ק

Corde toto audi vocantẽ,legi vt obſequar tuæ.
Inuoco,adiuua inuocantẽ,fœd⁹ vt colam tuũ:
Inuoco te mane, verbis in tuis fiducia eſt.
Nocte vigiles anteuerto,verba mediter vt tua.
Me benignè audi vt ſoles, & fauce mortis eri-
Impii me perſequũtur,legis expertes tuæ: (pe,
Tu propinqua Domine,iuſſa cuius õnia iuſta
Iuſſa firma fine nullo,firma nullo exordio(ſũt:

ר

Aſpice afflictũ : leua me, fœderis memorẽ tui:
Fœderis memor meã vitam patronus aſſere.
Impii malè interibũt,iuſſa qui tua negligunt.
O bonus ſine fine,robora vt ſoles vitam meã.
Me prementũ multitudo à lege nõ flectit tua.
Mœret animus intuẽdo pacta qui ſpernũt tua.
Tu bonus tua iuſſa amãtẽ me viciſſim recrea.
Cũcta promiſſa tua nullũ fixa norũt terminũ.

ש

Me premit tyrannis : at cor verba meditatur
Verba gratiora gazis aureis animo meo. (tua,
Diligo legẽ tuam,ceu vanitatẽ abominor.
Septies tuam æquitatẽ me canentẽ lux videt.
Legẽ amantibus tuã pax multa,nulla offenſio.
Spectat à te mens ſalutẽ,nixa promiſſis tuis.
Mens amat promiſſiones vnicè & ſeruat tuas.
Seruo tua pacta,vt viciſſĩ tu vitã obſeruas meã.

ת

Inuocanti da tuarũ ſcire legum abſcondita.
Inuocantem libera me,fœderis memor tui.
Te docente prædicabit os tuas laudes: tua
Iuſſa lingua nuntiabit, iuſſa longè æquiſſima.

Dextera tua obſequentem iuſſibus iuua tuis.
Abs te opem ſpero:tuarum ſcita legum diligo.
Soſpita me,vt prædicē te.lex iuuabit me tua.
Me,vagam vt pecudē,require fœderis memo-
(rem tui.

PSAL. CIX, *Ad Dominum,quum tribularer,&c.*

HInc me obſidebāt bella, & hinc calumniæ
Liuor faces admouerat:
Ad te refugi deſtitutus omnibus,
Rerum creator optime.
Te voce ſupplex inuocaui: tu meas
Non lentus audiſti preces.
A fraudulentæ toxico linguæ Deus
Me protege & mendaciis.
O lingua fraudis machinatrix impiæ,
Qua ſpe meum oppugnas caput?
Scythæ ferocis lingua peſtilentior
Tinctis veneno ſpiculis.
Ignis voracis lingua flammis acrior,
Quum ſylua flagrat arida.
Heu vita triſtis,vita dura & anxia,
Per inuios erratica
Montes,latrones inter,atque inhoſpita
Gentis feræ mapalia.
Mens ægra vitæ carpitur faſtidio,
Hoſtes quietis accolens:
Hoſtes quietis,blanda quos oratio
Ferociores efficit:
Quos innocentis mentio concordiæ
Ad bella ſæua exaſperat.

PSAL. CXXI, *Leuaui oculos meos in montes &c.*

DVm ferox armis inimicus inſtat,
Ad montes vaga lumina
Proximos circumfero, ſiquid illinc
Fortè appareat auxili.
At mihi cæli Dominus ſolíque
Certam ſolus opem feret.
Ille (quid vano trepidans tumultu
Cor pulſas mihi pectora?)
Ille ſanctorum (mihi crede) cuſtos
Noctes excubat & dies:
Victa nec blandi illecebris ſoporis
Vnquam lumina dimouet.
Leniter paſſis tibi ſemper alis
Vmbræ more ſuperuolat,
Ne cutem ſolis violentioris
Vrant ſpicula de die,
Nocte ne lunæ nebuloſioris
Artus degrauet halitus.
Seu domi clauſus lateas, latentem
Clauſis ſeruat in ædibus:
Seu foris pacis obeas amicæ,
Seu belli fera munera,
Soſpitem è cunctis Dominus periclis
Semper te bonus eruet.

PSAL. CXXII, *Lætatus ſum in his quæ dicta ſunt &c.*

O Lux candida, lux mihi
Læti conſcia nuncii;

Iam pleno ſtata tempora
Reddit circulus anno:
Iam feſti reuocant dies
Auguſtam Domini ad domum:
Iam ſacri pedibus premam
Lætus limina templi.
Iam viſam Solymæ edita
Cęlo culmina, & ædium
Moles nobilium, & ſuo
Anguſtam populo vrbem.
Vrbem, quam procul vltimis
Terræ finibus exciti
Petunt Iſacidæ, vt Deum
Placent more parentum.
Iuſſam cælitus oppidis
Vrbem ius dare cæteris:
Et ſedem fore Dauidis
Cuncta in ſæcula proli.
Mater nobilis vrbium,
Semper te bona pax amet:
Et te ſemper amantibus
Cedant omnia recté.
Semper pax tua mœnia
Colat: ſemper in ædibus
Tuis copia dextera
Larga munera fundat.
Dulcis Iſacidûm domus,
Te pax incola ſoſpitet:
Sedes numinis, omnia
Succedant tibi fauſté.

PSAL. CXXIII, *Ad te leuaui oculos meos, &c.*

AD te leuaui, rex, pater, & Deus,
Ad te leuaui lumina, qui procul
Contagio humano remotus,
Templa habitas radiata cæli.
Vt ſeruus obſeruat domini manus,
Geſtus & omnes lumine mobili,
Arguta ceu nutus acutis
Serua oculis dominæ tuetur:
Te noſtra ſpectant, te Domine & Deus,
Intenta mentis lumina, dum graues
Iras remittas, ſeruulíſque
Des veniam bonus atque pacem.
Iam lenis in nos reſpice; ſeruulis
Iam parce tandem, parce fidelibus,
Quos hoſtis inſultans, ſuperbo
Ludificátque premítque vultu.
Contemptus hoſti ac opprobrium ſumus,
Vitæque tædet. ferre animus nequit
Supercili faſtum ſuperbi,
Ludibriúmque opibus tumentum.

PSAL. CXXIIII, *Niſi quia Dominus erat in nobis, &c.*

NI fauentis affuiſſet numinis præſentia,
(Dicat Iſaci propago) Numinis præſentia
Ni fauentis affuiſſet, quum veniret perditum
Nos ſuperba multitudo, freta ſtultis viribus,
Fortè viuos deuoraſſent, debiléſq; & pauculos,
Ira feruidi furoris auida noſtri ſanguinis,

Obruiſſet inſtar vndæ nos procella cladium:
More torrẽtis niuali ab imbre turgidi, impetus
Nos repentè ſuſtuliſſet: vſq; ad animã gurgites,
Vſq; ad animam trãſiiſſent gurgites imperuii.
Sempiterna laus Deo ſit, qui ſuos non tradidit
Dentibus prædam cruẽtis perfidarum gẽtium.
Caſſibus fractis doloſis ſoſpites euaſimus:
Capta veluti iam volucris rete fugit aucupis.
In Deo noſtræ ſalutis ſpes repoſta eſt vnico,
Qui ſolum cęlúmque fecit vi potẽtis dexteræ.

PSAL. CXXV, *Qui confidunt in Domino, ſicut &c.*

SIonis arcem non aquilo impotens
Saxo ſedentem perpetuò quatit,
Nigrantibus non auſter alis
Imbriferas glomerans procellas.
Quicunque verè ſpem locat in Deo,
Non hoſtis hunc vis, non quatiet dolus:
Si fractus illabatur orbis,
Incolumis fugiet ruinam.
Vt ciuitatem mœnia montium
Sanctam tuentur, ſic Dominus ſuos
Vi cingit arcana, nec vnquam
Præſidii viduos relinquet.
Nec impiorum perpetuo iugo
Sinet piorum progeniem premi,
Ne turpibus contaminetur
Flagitiis labefacta mentem.
Vt affluenter fac bona ſint bonis,
Vt continenter fac malè ſit malis,
De calle quos recti illecebris

Impietas malè ſana flexit.
Fac ſancte rerum conditor, vt domum
Beata ſemper pax colat Iſaci.
Tranquillitas ſecura pulchræ
Exhilaret Solymæ colonos.

PSAL. CXXVI, *In conuertendo Dominus captiuitatem, &c.*

QVũ Pater omnipotés captã remeare Sio
Dulcémque iuſſit patriam reuiſere, (nẽ
Attoniti ſtupuere animi, necopináque ſecum
Metum librantes inter & ſpem gaudia.
Víxque ſibi credunt: veluti qui noctis opacæ,
Sopore pulſo, manè verſat ſomnia.
Pro lacrymis redeunt riſus: ſua gaudia quiſqu
Sermone celebrat, patrium laudans Deũ
Nec minus attonito ſtetit ad miracula vultu,
Sic barbarorum turba ſecum muſſitans,
En pater ille Deûm quot ſigna oſtẽdit amoris!
Huius ſaluti gentis vſque vt proſpicit!
Nec falſó. nam ſigna Deus mõſtrauit amoris
Præclara, noſtræ dum ſaluti proſpicit.
Ergo alacres læto teſtamur gaudia plauſu,
At tu benigne fac parens vt cæteri
Iam redeant, pleníſque viis ſic agmen inundet,
Vt æſtuoſi quum flat auſtri ſpiritus,
Indignata ſuis cohiberi flumina ripis,
Vaga per agros murmurant licentia.
Qui malè fœcundæ commiſit ſemina terræ,
Et corde triſtis multa voluit anxio,
Si venit vberior ſeges imbrib⁹ aucta benignis,
Exultat hilari cor metentis gaudio,

Nos quoq; lóga fugæ poſt tædia póſtq; labores,
Læti arua dulcis patriæ reuiſimus.
Te patriũ canimúſq; Deũ, ſempérq; canemus:
Agimúſq; memores atq; agemus gratias.

PSAL. CXXVII, *Niſi Dominus ædificauerit domum, &c.*

NI cœpta Dominus iuuerit, fruſtra ſtruis
Moles ſuperbas ædium.
Ni Dominus vrbem ſeruet, incaſſum excubat
Muris vigil cuſtodia.
Fruſtra anteuertis mane ſolem, & veſpere
Sero domum reuerteris:
Victum labore vix parabis anxio,
Ni Dominus admorit manum,
At ille amicis interim ſuis dabit
Purum ſoporem ſomniis:
Domúmque dulci prole fœtam liberûm
Præbebit. Hæc hæreditas,
Hæc illa merces qua beat charos ſibi
Rerum ille Dominus omnium.
Non ſic timori eſt dexteram telis grauis
Bellator hoſtis hoſtibus,
Vt quem parentem maſculæ propaginis
Fauor beauit numinis,
O ter beatum & amplius qui talibus
Pharetram ſagittis impleat.
Non ad tribunal erubeſcet iurgia
Procacis aduerſarii.

PSAL. CXXVIII, *Beati omnes qui timent* Dominum, *&c.*

FElix ô ter & amplius
Quem timor Domini tenet,
Quem non illius à via
 Flectit deuius error.
Felix, & tibi proſperè
Cedent omnia: nam tuo
Carpes dulcia fercula
 Comparata labore.
Inſtar palmitis vberi
Prouentu grauidi, & coma
Cingentis viridi domum,
 Te coniunx hilarabit.
Ceu plantaria fertili
Pubeſcunt oleæ ſolo,
Iucundo tibi liberi
 Cingent agmine menſam.
Quem timor Domini tenet,
Inter talia commoda
Vitæ tempora tranſiget.
 At te ex arce Sionis
Ditabit Domini manus
Larga: & conſpicies bonis
Florentem Solymam, tibi
 Donec vita manebit.
Prolis aſpicies tuæ
Longa ſtirpe propaginem:
Feſta ſemper & Iſaci
 Lætos pace nepotes.

PSAL. CXXIX, *Sæpe expugnauerunt me, &c.*

IVre dicat grex bonorum,
Mille me moleſtiis
Factio preſſit malorum.
Vſque ab incunabulis
Factio preſſit malorum
Mille me moleſtiis:
Nec tamen ſubuertere vnquam
Quiuit vllis machinis.
Terga ſæuis exarauit
Verberum vibicibus:
Terga longis ſecta ſulcis,
Hoſtis ad faſtidium:
Sed parens rerum benignus
Vincla rupit impia,
Méque neruo liberauit
Seruitutis aſperæ.
Qui Sionis non amico
Spectat arces lumine,
Vota ſemper vana voluat,
Spes inanes nutriat.
Marceat, ceu ſole marcet
Herba languens torrido,
Herba ſummis nata tectis,
Quæ repentè corruit
Ante falcis plagam acutæ,
Aridis radicibus:
Vnde nec ſinum repleuit
Qui manipulos colligit:
Nec manum meſſor peruſtus

Prata tondens florea.
Nec viator ominatus
Proſpera eſt metentibus,
Sic precatus, Arua læta,
Arua lauta & roſida,
Hunc in annum & vſque in annos
Hunc ſequentes, numinis
Vos fauor ſemper benigni
Seruet, ornet, augeat.

PSAL. CXXX, *De profundis clamaui ad te* Domine: *&c.*

CVrarum rapidis fluctibus obrutus,
Arcanis animi de penetralibus,
Audi verba precantis,
Clamaui, pater optime.
Audi verba pater, quæ tibi ſupplices
Multo cum gemitu fundimus: applica
Intentam bonus aurem
Triſtes ad querimonias.
Si vindex tetricus facta nefariè
Pœnis cuncta velis plectere, quis ſibi
Tam confidit, acerbum
Vt non horreat exitum?
At tu non furiis triſtis es aſperis,
Sed largus veniæ, & munificus parens:
Vt te iure colamus,
Legum & iuſſa ſalubria.
Nam ſpes polliciti me recreat tui:
Promiſsique fides fallere neſcii,
Et fiducia certa
Mentem ſuſtinet anxiam.

Non ſic præcipiti nocte vigil diem
Obſeruat roſeum, non roſeum vigil
Phœbi ſic auet ortum
Vt flagrat mea mens Deum.
Securi in Domino figite ſpem pii,
Non duro veniam ſupplicibus dare:
Et prompto dare preſſis
Duro ſeruitio manum.
Electi generis progeniem graui
Preſſam ſeruitio ex hoſtibus aſſeret:
Et de morte redemptam,
Noxis eximet omnibus.

PSAL. CXXXI, *Domine non eſt exaltatum cor meum, &c.*

SI ſpiritu impotenti,
Si lumine inſolenti
Elàtus ambulaui,
Si virium mearum
Fiducia ſuperbus
Deſpexerim minores:
Si mentis arrogantis
Sublime vectus alis,
Maiora quàm liceret
Sperare, cogitaui:
Ni vota temperaui
Modeſtia ſalubri:
Nil deprecor, rogóve,
Nullam recuſo pœnam.
Qualis puer tenellus
Vix lacte pulſus, vnam
Suſpirat in parentem,

Hanc ſpectat, hac ab vna
Dependet, ambit vnam.
AEterne rector orbis,
Te mens mea intuetur
Vnum, vni adhæret, vnum
Te vindicem ſalutis
Agnoſcit. O piorum
Propago ſancta patrum,
Vnum Deum parentum
Spectate, ſpes in vno
Locate, cuncta ab vno
Sperate: ſpem nec vnquam
Fouebitis caducam.

PSAL. CXXXII, *Memento Domine* Dauid, *&c.*

DAuidis eſto memor, genitor, memor eſto laborum
Quos tulit, in rebus tua iuſſa ſequutus egenis.
Ille tibi, Hebrææ gentis Deus vnice votis
Obſtrinxit caput, & promiſſis ora recluſit,
Non ædes prius ingrediar, mollíve reponam
Mẽbra toro, aut oculis dulcẽ ĩdulgebo ſoporẽ,
Quàm fanũ inueniã, & ſacri fundamina tẽpli
Deſignem, ſanctíſque locum dimetiar aris.
Ecce mihi, patriis ſubitò dum verſor in aruis,
Et iuga dũ peragro ſylueſtribus obſita dumis,
Monſtrauit Deus ipſe locum. Deus ipſe perẽne
Hîc tẽplum, templiq; ſacris ſedẽ innuit aris.
Ergo alacres gratam Domino properemus ad ædem:
Scamna pedũ pronis veneremur vultib⁹. & tu

Sácte parés, bonus ac placidus cape vota, tuáq;
Lætus adi ſedem: neu dedignare penates
Qui memorẽ æterni ſeruabũt fœderis arcam.
Templa ſacerdotes caſti tueantur, & omnes
Qui tua rite piis venerantur numina ſacris,
Lætitia exultent. Si Dauid pectore puro
Te coluit, ne Dauidicæ nunc reſpue prolis
Dona, tui populi cui fræna tenenda dediſti.
Dauidi enim quondã (neque iã ſentẽtia vertet
Vlla tuam mentem) iuraſti, E ſtirpe propago
Nata tua ſolium & ſceptrum retinebit auitum.
Quòd ſi poſteritas ſeruet mea fœdera, pactis
Si ſteterit, leges ſi non temerarit auitas,
Nulla dies ſolio, vis nulla extrudet auito,
Et natos natorum, & qui naſcentur ab illis.
Ipſe mihi ſedem elegi ſine fine Sionem,
Quã colerẽ: hîc mihi certa quies, hîc certa voluptas:
Hæc mihi grata domus: cæli indulgẽtia fruges
Faxo alat, & duros largè ſaturabo colonos.
Templa tuebuntur caſti iuſtique miniſtri,
Lætitiáque piis perfundam pectora certa:
Dauidicóq; nouũ producam è ſemine germẽ
Quod latè in populos fundet ſua brachia: ſtirpi
Proſpiciam ſeræ ſolium qui illuſtret auitum,
Claráque per cunctas diffundat lumina terras.
At pudor & turpes maculas infamia ſpargens,
Hoſtibus inficiet vultus. Ieſſæa propago
Florebit, cingétque ſacrum diademate crinem,
Tranſmittétq; ſuam longæua in ſæcula famã.

PSAL. CXXXIII, *Ecce quàm bonùm & quàm iucundum &c.*

NIL charitate mutua fratrum, nihil
Iucundius concordia.
Non aura ſuauis balſami, quum funditur
Aronis in ſacrum caput,
Et imbre læto proluens barbam & ſinus,
Limbum pererrat aureum:
Non ros, tenella gemmulis argenteis
Pingens Sionis gramina,
Aut verna dulci inebrians vligine
Hermonis intonſi iuga.
Fraterna quam pax incolit domum, iuuat
Dominus benigna dextera,
Et opibus auget: filiorum & filios
Multis propagat ſæculis.

PSAL. CXXXIIII, *Ecce, nunc benedicite Domino &c.*

DOmini miniſtri, nocte qui cuſtodiæ
Sancti excubatis atrii,
Laudate Dominum, laudibus donec ſacro
Nox annuit ſilentio.
Intérque laudes, mentibus puris manus
Cælo ſupinas tollite.
Et vos beabit Dominus inuicem omnibus
Cæli ſolique commodis.
Dominus Sionem qui tuetur, vnicus
Cæli ſolique conditor.

PSAL. CXXXV. *Laudate nomen Domini, laudate &c.*

VOS quibus eſt ſacri cuſtodia credita tẽpli,
Eia Deum laudate: Deũ celebrate miniſtri
Qui ſacra aſſidua vigilatis ad atria cura.
Eia Deum laudate bonum, nomén q; beatum
Tollite perpetuò veſtro ſuper æthera cantu.
Quippe Iacobum vltro legit, lectúmq; dicauit
Hũc ſibi, ceu priuã patrimoni in ſæcula ſorté.
Nota quidẽ Domini eſt immẽſa potẽtia, notũ
Numen: quippe deos ſub ſe premit altior oẽs,
Quos alii ſtolida placãt, ceu numina, cura.
Verſat enim nutu cælo, terráque, maríque,
Aut ſi quod cæcis clauſũ eſt penetrale tenebris
Naturæ, quodcunque libet. de viſcere terræ
Euocat & liquido ſuſpendit in aere nubes:
Fulguribúſq; vagis veniẽtes præuenit imbres:
Déque ſuis promit ventorum flamina gazis.
Ille hominũ primos fœtꝰ pecudúmq; per arua
Diuitis AEgypti ſtrauit: regémque ſuperbum,
Et quicunque bibũt ſeptemflua flumina Nili,
Terruit oſtentis: validis ille oppida muris
Turrita euertit: numeroſo milite cinctos
Cum ſtirpe extinxit violento funere reges,
Quíque Amorrhæis Seon regnauit in oris,
Quíque Baſan Ogus magna ditione tenebat,
Regnáque non vni Cananæia ſubdita ſceptro:
Aruáque deiectis nuper viduata tyrannis,
Accepere nouos Iacobi è ſtirpe colonos.

Sancte parens rerũ, qui iuſto examine noſti
Parcere ſubiectis & debellare ſuperbos,

Poſteritas te ſera canet:tua ſplendida facta
Nulla vnquã ex animis tollẽt obliuia noſtris.
At ſibi quæ variis finxit ſimulacra figuris
Vana ſuperſtitio, calidis fornacibus aurum
Argentũve liquans, nil ſunt niſi ludicra dextræ
Humanæ commenta:illis os vocis inane:
Lucis egent oculi:ſurdas ſonus aduolat aures:
Et patulas fruſtra nares iucundus odorum
Halitus incurſat:calidus non pectora pulſat
Spiritus. O quiſquis ludibria talia fingit
Aut colit, ipſe ſuis ſimilis diis exigat æuum,
Mentis inops, & lucis egens: non aure nec ore
Accipiat reddátve ſonos: nec nare ſagaci
Sentiat halantes per prata nitentia flores.
Tu verò genus à magno Iſraele profectũ,
Et domus Aronis, genitíque è ſanguine Leui,
Et quicunque pio rerum venerare parentem
Obſequio, laudate Deum qui tecta Sionis
Ardua, qui ſacram Solymæ bonus incolit ædẽ.

PSAL. CXXXVI, *Confitemini Domino quoniam bonus, &c.*

EIA Deũ laudate, Deũ facilémq; bonúmq;
Larga benignum ſemper indulgentia.
Eia Deum laudate. Deus nanque ille deorũ eſt,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Cui domini rerum ſubmittunt ſceptra tyrãni,
Larga benigno ſemper indulgentia.
Qui facit attonito ſolus miracula mundo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui nitidos mira arte polũ conuoluit in orbes,
Larga benignus ſemper indulgentia.

Qui liquidis terras emergere iuſſit ab vndis,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui vitreo accendit flammantia lumina cælo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui ſolem auricomum iuſſit dare iura dieí,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui lunā & ſtellas tenebras diſtinguere noctis
Iuſſit, benigna ſemper indulgentia.
Pignora prima Phari qui fato extinxit acerbo,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Iſacidas medio incolumes ex hoſte recepit,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui rubri Oceani torpentes diffidit vndas,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Pérque vndas fiſſas ſobolē traduxit Abrami,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Pharonē & Pharios ſubmerſit gurgite currus,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Deduxítque ſuos deſerta per auia tutos,
Larga benignus ſemper indulgentia:
Et validos merita proſtrauit clade tyrannos,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Strauit Amorrhæum valida virtute Seonem,
Larga benignus ſemper indulgentia:
Strauit Ogum magno fidentē corpore fruſtra,
Larga benignus ſemper indulgentia:
Metatúſque nouis agrū eſt vtriuſque colonis,
Larga benignus ſemper indulgentia:
Iſacidis habitare ſuis dedit hoſtica rura,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui nos in rebus miſeros reſpexit egenis,
Larga benignus ſemper indulgentia.

Auertítque ferum noſtris ceruicibus hoſtem,
Larga benignus ſemper indulgentia.
Qui genti vitam humanæ victúmq; miniſtrat
Larga benignus ſemper indulgentia.
Aſtrigeros laudate Deum qui temperat orbes
Larga benignus ſemper indulgentia.

PSAL. CXXXVII, *Super flumina* Babylonis *illic ſedimus &c.*

DVM procul à patria mœſti Babylonis in oris,
Fluminis ad liquidas fortè ſedemus aquas
Illa animum ſubiit ſpecies miſeranda Sionis
Et nunquam patrii tecta videnda ſoli.
Fleuimus, & gemitus luctantia verba repreſſit
Inque ſinus liquidæ decidit imber aquæ.
Muta ſuper virides pendebant nablia ramos,
Et ſalices tacitas ſuſtinuere lyras. (mæ
Ecce, ferox dominus Solymæ populator opi
Exigit in mediis carmina læta malis:
Qui patriam exilio nobis mutauit acerbo,
Nos iubet ad patrios verba referre modos
Quale canebamus, ſteterat dum celſa Sionis
Regia finitimis inuidioſa locis.
Siccine diuinos Babylon irrideat hymnos?
Audiat & ſanctos terra profana modos?
O Solyma, ô adyta, & ſacri penetralia templi,
Vlláne vos animo deleat hora meo?
Cōprecor antè meæ capiāt me obliuia dextræ,
Nec memor argutæ ſit mea dextra lyræ:
Os mihi deſtituat vox, areſcente palato,
Hæreat ad fauces aſpera lingua meas,
Prima mihi veſtræ niſi ſint præconia laudis?

Hinc niſi lætitiæ ſurgat origo meæ.
At tu (quæ noſtræ inſultauit læta rapinæ)
Gentis Idumææ tu memor eſto pater.
Diripite,ex imis euertite fundamentis,
AEquáque(clamabant)reddite tecta ſolo.
Tu quoq;crudeles Babylō dabis impia pœnas,
Et rerum inſtabiles experiere vices:
Felix qui noſtris accedet cladibus vltor:
Reddet ad exēplum qui tibi damna tuū:
Felix qui tenero conſperget ſaxa cerebro,
Eripiens gremio pignora chara tuo.

PSAL. CXXXVIII, *Confitebor tibi Domine in toto corde meo:&c.*

PEctore te grato Dominúmque Deúmq; fatebor
Coram ſuperbis regibus,
Et tua facta canam,
Ad tua tēpla oculis,animo ad tua numina ſpectans,
Nomen celebrabo tuum
Perpetuámque fidem:
Qui promiſſa nouis donis cumulata rependis:
Audis vocantem, robora
Das animo trepido.
Te, quacunque patet tellus circumflua ponto,
Reges fatebuntur Deum,
Quum ſine labe fidem
Audierint:ritúſque tuos ſuper æthera cantu
Ferent:tuæque gloriæ
Ad iubar attoniti.
Nam liquidi quāquā trās ignea mœnia mūdi
Beatus in te permanes:
Attamen haud humiles

Deſpicis, elatóſque premis. diſcrimina mille
Paſſim mihi circumſtrepant:
Te duce tutus ero.
Tu valida obſiſtes dextra furialibus auſis'
Qui me laceſſunt hoſtium,
Incolumíque dabis
Quod ſupereſt, ſiquid ſupereſt. bonitate perẽni,
Quo cœperas gradu tuæ
Facta tuere manus.

PSAL. CXXXIX, *Domine probaſti me, & cognouiſti me: &c.*

MOmenta vitæ nulla te latent meæ,
Rector benigne cælitum.
Seu ſedeo, ſiue ſurgo, ſeu quid cogito,
Tu cuncta præſens aſpicis.
Lux ſiue curam, ſeu quietem nox tulit,
Curam & quietem temperas.
Nec te minutæ voculæ fugit ſonus,
Quam lingua temere fuderit.
Et os & humeros, totiúſque corporis
Sic arte mira fabricam
Finxiſti, acumen nullum vt humani ingeni,
Ratióve poſſit aſſequi.
Quónam ergo vultum fugero tuum? quibus
Clauſus latebris occular?
Petámne cælum? præſto es hîc. ad inferos
Demergar? illinc non abes.
Aurora curru me volucri vt deferat
Ad occidentis limitem:
Hîc deprehendes me, nec hîc tutus tuę
Vitabo fulmen dexteræ.

Incauta mens ſi fortè ſecum cogitet,
Nox me tenebris occulet,
Obſcura tenebris noſtra nox luce eſt tibi
Meridiana clarior:
Tibi nec tenebræ ſunt tenebræ, nec tuæ
Nox vlla prouidentiæ eſt.
Arcana mentis tu tenes, qui pectoris
Arcana fabricatus es.
Qui me parentis ventre conditum, cutis
Tenello amictu inuolueras.
Compago mira corporis noſtri, tuæ
Miraculum eſt ſolertiæ.
Stupenda cuius opera nec noſtra aſſequi
Sed nec negare mens poteſt.
Nam nulla noſtri tam minuta eſt corporis
Pars vt tuam ſcientiam
Fugiat: nec vlla clauſtra pectoris latent
Te conditorem pectoris.
Maſſæ recentis rudia adhuc primordia,
Rudiſque maſſæ ſemina,
Ceu ſcripta haberes, corporiſque lineas,
Motum ſtatúmque noueras.
Et mēbra nondū quum forent, quid adderent
Dies ſciebas ſinguli.
Hæc mente tacita cogitanti mihi, ſtupor
Torpórque ſenſus alligat.
Animus labaſcit quum tuæ miracula
Perpendo mecum dexteræ.
Citius inibo numerum, arenæ in littore
Quot voluat æſtus corpora:
Quanuis ocellis peruigil nunquam meis
Dulcem ſoporem indulſero.

O quando perdes impios, rerum parens!
O quando ſanguinarios
A me repelles, qui ſceleſti nomini
Et numini illudunt tuo.
Te quiſquis odit, nunquid odi? non tuos
Hoſtes habebam pro hoſtibus?
Odi profectó: nec tuis ex hoſtibus
Amicus eſt quiſquam mihi.
Reuolue mentis intimos ſinus Deus,
Latebráſque noſtri pectoris,
Niſi hîc amorem videris tui, niſi
Animum obſequi non impigrum,
Si par ſceleſtis ſcelere ſum, vitæ parem
Da cum ſceleſtis exitum.

PSAL. CXL, *Eripe me Domine ab homine malo, &c.*

AEterne rerum conditor, à malæ
Linguæ veneno me bonus aſſere,
Meámque periuri tuere
Hoſtis ab inſidiis ſalutem,
Qui fraude tecta bella nefaria
Ciet: nec atris mitior anguibus,
Vibrátque linguam virulentam, &
Ore vomit rabido venenum.
Auerte fraudem, & me violentiæ
Hoſtis ſceleſti ſubtrahe, qui mea
Veſtigia obſeruat, ſcrobéſque
Obiiciens, laqueóſque tendens.
At tu, ſalutis præſidium meæ,
Audi precantem: tu Dominus mihi
Deúſque. tu me liberaſti

Incolumem crepero è duello:
Idem impiorum nunc bonus irrita
Fac vota, ſæuam frange ſuperbiam,
Virúſque linguæ peſtilentis
In domini exitium refunde.
Deiecta cælo flammea perfidos
Procella fundat præcipiti fuga,
Cæcóſque propellat profundas
Perpetui in barathri tenebras.
Linguæ loquacis perfida vanitas
Nunquam quieto deget in otio:
Sed impiè dignum patratis
Exitium domino parabit.
At impiorum à vi Dominus ſuos
Et fraude vindex aſſeret, vt pii
Numen Dei præſens poténſque
Perpetuo celebrent honore.

PSAL. CXLI, *Domine clamaui ad te, exaudi me: &c.*

AVrem vocanti da parens properè, meas
Audi preces ſalutifer.
Quum verba fundo triſtis, & puras manus
Attollo, ſic preces meas
Manúſque puras reſpice, ac ſi thureo
Odore manè te colam,
Ac ſi colam te victima & libamine,
Sero rubente veſpere.
Fræno coerce linguam: ad oris ianuam
Fac excubet cuſtodia.
Fac mens ſequatur recta: fac in lubricam
Ne flectat erroris viam.

Fac ne ſceleſto gaudeat cœtu, neque
Menſa fruatur impia.
Me malo iuſtus increpet, me verberet,
Quàm palpet impius, comam
Quàm rore nardi ſpargat. impii, precor,
Et impiorum præſides,
De rupis altæ q ıum ruent ſpecula, ſui
Supplicia ſceleris vt luant.
Tum ſubeat animum conſcium, ſalubriter
Quòd me monentem ſpreuerint.
Sic mortis horror oſſium compagines
Mihi laxat, vt cæſæ iacent
Fagi per arua fiſſa cuneis fragmina.
Tu ſancte rector cælitum,
Spes vna nobis es ſalutis, vnicum
Agnoſcimus te vindicem.
Vitam tuere ab impiorum caſſibus,
A fraude quam ſtruunt mihi.
Compos ſalutis impios fac in ſua
Cernam ruentes retia.

PSAL. CXLII, *Voce mea ad Dominum clamaui, &c.*

INuoco ſupplex Dominum, manúſque
Tendo ad ſydera ſupplices.
Mentis huic pando lacrymas: querelis
Imploro miſeris opem.
Pectus afflictum dolor obruebat:
Quanuis rex bone cælitum
Puriter vitæ mihi tu peractæ
Eſſes arbiter optimus.
Quum domo greſſum tamen efferebam,

Tendebant mihi retia.
Nec mihi notus, nec amicus vſquam,
Quoquo lumina verteram.
Exitus nuſquam, fuga nulla, nemo
Qui me ſoſpite plauderet.
Ergo te, rerum pater, inuocaui,
Vnum præſidium in malis.
Tu meæ vires, mea ſpes, opéſque,
Dum ſedes hominum colo.
Da meis aurem facilem querelis
Fracti cladibus vltimis.
Aſſere à ſæui manibus tyranni,
Qui me fortior opprimit.
Carceris vitam rape de tenebris,
Vt te laudibus efferam:
Téque conuentus celebret piorum,
Promptum ferre piis opem.

PSAL. CXLIII, *Domine exaudi orationem meam: &c.*

AVdi vocantem rebus in aſperis,
Et lenis aurem da precibus meis,
Rerum creator: quáque ſoles fide
Et æquitate, ab hoſtibus eripe.
Iuris ſeueri ne trutina meam
Expende vitam: nemo hominum innocens
Sic eſt, tribunal poſſit vt ad tuum
Se profiteri crimine liberum.
En, hoſtis atrox imminet, & premit
Stratum: tenebris triſtibus abditus,
Et lucis exors dego, velut ſpecu
Quos in ſepulchri mors fera condidit.

Mens penè curis obruta voluere
Priora cœpit tempora, quum patres,
Spes quos fouebat præſidii tui,
De fauce lethi ſæpe reuelleres.
Hac recreatus rurſus imagine,
Imploro ſupplex auxilium tuum.
Intenta mens te reſpicit, arida
Tellus vt imbres ſub cane torrido.
Non lentus audi. nam mihi ſpiritus
Vix feſſa pulſat pectora: ſi tui
Auertis oris lumen amabile,
Mors atra ſiccis faucibus imminet.
Spe mens labores auxilii tui
Fert: ſpectat vnum te, pater optime.
Audi precantem lenis, & exitum
Iamiam obruturis pande periculis.
Ab hoſte ſæuo protege me, meæ
Cuſtos ſalutis: praua repellere
Mentem manúmque, & recta capeſſere
Doce, vnicum te qui veneror Deum.
Arcana fac vis numinis vt tui
Per plana greſſum dirigat, vt tua
Mandata ſecter: neu malè credulum
Error malorum vertat in orbitam.
Vt nulla numen non celebret tuum
Et æquitatem natio, recrea
Me deſtitutum præſidio, & malis
Hoſtis ſceleſti libera ab artibus.
Fauoris vmbra me ſolita tege:
Et qui me acerbis vſque doloribus
Affligit, hoſtem perde nefarium,
Seruúmque ſerua perpetuò tuum.

PSAL. CXLIIII, *Benedictus Dominus Deus meus, qui &c.*

QVO te rex hominũ carmine proſequar?
Qui firmas animum robore, qui manum
Et bellare doces, & dubii regis
Per diſcrimina prælii?
Quòd viuo & valeo, tutus & hoſtium
A fraude eximia fulgeo gloria:
Quòd latè validis impero gentibus,
Totum muneris id tui eſt.
O rerum genitor, quantulus eſt homo
Hac quem proſequeris munificentia?
Et curas patria ſollicitudine,
Figmentum fragilis luti?
Quo nec bulla leuis vanior eſt, neque
Quæ mentes agitant ſomnia turbidas,
Nec ſerum fugiens vmbra crepuſculum,
Nec fumi volucris vapor.
Cæli pande fores rex bone cælitum,
Ac de ſydereis labere ſedibus:
Montes nube operi, per liquidi aeris
Campos fulgura traiice.
Turbatos trepida ſparge fuga impios,
Et ſparſos iaculis perde ſequacibus:
Porrectáque manu me, pater optime,
Sæuis eripe fluctibus.
Hoſtis pelle malam vim bonus impii:
Linguæ vaniloquæ reprime toxica:
Aſſuetæque dolis peſtiferis manus
Vires contere viribus.
Vt te noſtra nouo carmine barbitos

Dicat,ſubſidio qui recreas tuo
Reges:qui grauibus ſæpe periculis
Vitam Dauidis eripis.
Hoſtis pelle malam vim procul impii:
Linguæ vaniloquæ reprime toxica:
Aſſuetæque dolis peſtiferis manus
Vires contere viribus.
Natorum ſoboles creſcat,vt vbere
Surgit ſylua ſolo laurea:virgines
Cultu ſic niteant,vt laquearibus
Templorum tholus aureis.
Stipentur grauidis horrea frugibus:
Pleno cuncta penu copia ſuggerat:
Fœcundi pecoris non capiant greges
Latis paſcua ſaltibus.
Pingues plauſtra boues & nitidæ trahant:
Nec triſti reſonent compita claſſico
Nec fletu plateæ: nec furor hoſticus
Clauſis affremat oppidis.
Felicem populum,inter bona talia
Qui vitam in tacito tranſigit otio:
Felicem populum ter quater,omnium
Cui rerum pater eſt Deus.

PSAL. CXLV, *Exaltabo te Deus meus,* Rex: *&c.*

TE regē Dominūque canā dū lucida voluet
Lucidus aſtra polus,
Et vnicum colam Deum.
Luce canam te,nocte canam te:nulla carebit
Laudibus hora tuis,
Rerum creator & ſalus.

Magne parens, nullo cui clauſa potẽtia fine eſt,
Sæcula cuncta tuas
Laudes ſonabunt: & patres
Longæui tua facta canent, ſeræque nepotum
Per ſeriem ſoboli
Prodent: nec ætas gloriam
Neſciet vlla tuam: mirandáque facta decúſque
Ille memor referet:
Hic magnitudinem canet.
Ille bonum feret & iuſtum, & placabilis iræ,
Et veniæ facilem, &
Larga benignum dextera.
Tótq; inter decora & laudum præconia nullo
Emoritura die,
Nil clarius clementia.
Ergo parens rerum, ſtellantis machina cæli
Cuncta ſuo gremio
Complexa prædicat tuum
Robur: & intacti ſcelerum contage nefanda,
Te celebrant alacres,
Tuíque vires imperi
Per populos latè vulgant: ne neſcia ſceptri
Terra ſit vlla tui,
Et gloriæ & potentiæ.
Imperium ſine fine tibi: nec legibus æui
Subdita ſceptra tenes,
Aut clauſa metis temporum.
Tu lapſos rurſum attollis, firmáſque labantes.
Incolumeſque foues
Vitæ beatæ commodis.
Te volucrũ pecudúmque genus, te ſæua ferarũ
Sæcula reſpiciunt

Vnum, ſuóque tempore
Accipiunt victum. tu dextrā pandis, & omne
De locuplete penu
Animal benignè recreas.
Quicquid agis, iuſtéq; & ſanctè agis: impiger au
Supplicibus facilem (rem
Præbes: opíſque compotes
Dimittis puro qui pectore cunque precantur:
Auxilióque piis
Præſens es, & periculis
Eruis è cunctis qui te venerantur amántque:
Cúmque ſuo ſcelere
A ſtirpe vellis impios.
Ergo omnes te iure canēt, noménque tacebit
Natio nulla tuum
In ſęculorum ſæcula.

PSAL. CXLVI, *Lauda anima mea* Dominum, *&c.*

TE, magne rerum conditor, & tuas
Sonabo laudes, factáque poſteris
Miranda prodam, dum recurret
Per calidos mihi ſanguis artus.
Securitatem ne ſtabilem tibi
Promitte, régum præſidio: neque
De ſtirpe mortali & caduca
Pone tibi columen ſalutis.
Vt membra liquit ſpiritus, in ſuam
Terrena moles terram abit: & diu
Conſulta vaneſcunt, & auras
Irrita per vacuas feruntur.
O ter beatum, quem Deus ætheris

Fido tuetur præſidio, ſuas
Qui ſpes opéſque in vno
Conſtituit Domino Deóque,
Qui terram & æquor condidit & polum,
Et quicquid æquor terráque continet
Polúſque: qui promiſſa præſtat
Perpetuo ſtabilis tenore.
Qui nec tyranni vi ſinit opprimi
Infirmiorem, aut eſurie premi:
Qui carcerum exemptos tenebris
Compedibus leuat innocentes.
Qui nocte pulſa, luminis aurei
Cæcis refundit luminibus iubar:
Greſſúſque firmat claudicantes:
Iuſtitiámque amat æquus æquam.
Cura fideli qui fouet aduenam:
Orbæ marito qui viduæ fauet,
Orbos puellos qui tuetur,
Et ſcelerum labefactat artes.
Rex ergo habenas imperii tuus
Sion tenebit, ſydera dum polum
Pingent, & obliquum per orbem
Sol rutilos agitabit axes.

PSAL. CXLVII, *Laudate Dominum, quoniam &c.*

EIA Deũ laudate: Deo date carmina digna.
Certè erudito dignus ille eſt carmine.
Qui Solymã inſtaurat rurſus, paſsímq; p orbẽ
Sparſos reducit exules Abramidas.
Qui fractos animi leuat, & corda anxia lenit:
Mulcet dolores, mitigátque vulnera.

Qui numerat tacito labentia ſydera mundo:
Suíſque quæque nuncupat vocabulis.
Magna Dei virtus, immenſa potentia: nulla
Quam lingua fari poſſit, aut mens cogitet:
Qui mite ingeniũ fouet, alleuat, auget honore:
Humique ſternit impiam ſuperbiam.
Eia Deum cantate, Deo perſoluite grates.
Grato benignum canite patrem barbito:
Qui cælũ obnubit tenebris, terrã rigat imbre;
Montéſque læto veſtit altos gramine:
Qui pecudum genti larga dat pabula dextra,
Coruóque victum ſe roganti ſufficit:
Quẽ neq; magnanimũ delectat robur equorũ,
Nec vis ferocis aut lacertus militis:
Sed pietas animi ſimplex, & in illius vna
Quæ ſpem ſalutis collocet clementia.
Eia, Dei laudes Solymææ pangite turres:
Benignitatem mons Sionis prædica.
Qui portarum aditus clauſtris firmauit ahenis,
Ciuéſque cunctis commodis auxit tuos:
Qui te pace beat læta, & defendit ab hoſte:
Et meſſe flaua tritici campos tegit.
Cuius ad imperium fundit ſua munera tellus:
Natura cuius prompta paret iuſſibus:
Qui niuibus celſos operit, ceu vellere, montes:
Denſas pruinas cineris inſtar deiicit.
Et glacie lapſus ſolidarum frænat aquarum:
Cuius rigorem quis feret mortalium?
Quum libuit, molles glacies tabeſcit in vndas.
Aſpirat aura mitior, riui fluunt.
Oſtendítque ſuam per ſigna illuſtria mentem:
Legéſque Abrami tradidit nepotibus.

Non ita ſe populis aliis monſtrauit amicum,
Qui ſcita legum neſciunt cæleſtium.

PSAL. CXLVIII, *Laudate Dominum de cælis: &c.*

LAudate Dominum cælitum
Chori beati, qui procul
Contagio mortalium,
Templa ætheris tuemini.
Laudate Dominum, quos ſibi
Adeſſe iuſſit Angelos.
Laudate Dominum exercitus
Parere prompti iuſſibus.
Laudate Dominum, qui diem
Sol, luna noctem illuminas.
Laudate Dominum lucidis
Stellæ decoræ flammulis.
Laudate eum rotatiles
Tot orbium compagines,
Et vnda longè celſior
Campis nitentis aeris.
Huic cuncta laudes dicite:
Numénque cuncta pangite
Quod cuncta nutu condidit,
Et cuncta nutu ſuſtinet:
Fixítque firmo cardine,
Ne vi ſenectæ corruant:
Certíſque vinxit legibus,
Quas tranſgredi non audeant.
Laudate Dominum ſub ſpecus
Terræ dracones abditi:
Et vaſta cete, quæ ſinus

Ponti repoſtos finditis,
Ignes,niues,& grandines,
Vapórque & auræ ſpiritus,
Ad iuſſa Domini mobiles
Circumrotantes turbines,
Colles feraces, & feri
Montes,& omnes arbores,
Seu montibus rigeſcitis,
Seu cultibus manſueſcitis:
Mites,feræque beſtiæ,
Humíque lentè reptiles,
Et quæ liquentes aeris
Campos volando carpitis:
Reges & orbis præſides,
Et nationes liberæ,
Et pauperi plebeculæ
Qui ius ab alto dicitis:
Et vos iuuenta florea
Læti puelli & virgines,
Senéſque vitæ in vltimo
Iamiam exituri limine,
Laudate Dominum:numini
Sit eius vni gloria:
Vnúmque noſcat omnium
Cælum ſolúmque principem.
Hunc omne in æuum laudibus
Propago tollat Iſaci:
Sibi dicatam qui bonis
Gentem beauit omnibus.

PSAL. CXLIX. *Cantate Domino canticum nouum: &c.*

CAntate Domino canticum
Nouum: ſonet laus illius
Cœtus per omnes qui ſacris
Non ſe profanis polluunt.
Oblectet Iſaci genus
Authore ſe ſuo: ſuo
Regi Sionis arduæ
Congratulentur filiæ:
Nomen celebrent illius
Lætis choris & tympanis:
Eiúſque laudes accinant
Blandè canoro pectini.
Gentem bonus parens ſuam
Amore ſancto amplectitur,
Mitémque manſuetudinem
Firmat ſalute immobili;
Cœtus piorum vt geſtiant
Foris paratu ſplendido,
Domíque ſecum clanculum
Lætentur in cubilibus.
In ore, rerum præſidis
Laus continenter perſonet:
Vtrinque acuti in dexteris
Vibrentur enſes vindices.
In ſe ferarum vt gentium
Crudelitatem vindicent:
Et in futurum iras, minas,
Superbiámque comprimant.
Reges ſuorum vt hoſtium

Arctis catenis alligent:
Et ferreis coerceant
Vinclis feroces principes.
    Pœnas ſecundum cælitus
Præſcripta ab iis vt exigant,
Et laus piorum peruolet
Omnes per orbis cardines.

PSAL. CL, *Laudate Dominum in ſanctis eius: &c.*

LAudate Dominum lucidum
Templum colentem ſyderum,
Qui vi ſuę potentiæ
Firmauit orbis cardines.
    Laudate Dominum fortiter,
Vbique geſtis inclytum.
Laudate magnitudinem
Captum ſupra mortalium.
    Laudate Dominum bellicæ
Claris tubæ clangoribus.
Laudate Dominum nabliis,
Lyriſque blandè garrulis.
    Laudate Dominum tympanis,
Choriquę feſti cantibus,
Laudate Dominum fidibus, &
Sonore dulci tibiæ.
    Laudate cum tinnitibus
Lætis canori cymbali.
Hunc cuncta laudent quæ trahunt
Vitalis auræ ſpiritum.

EIVSDEM GEORGII Buchanani hymnus in Chriſtū.

PRoles parentis optimi,
Et par parenti optimo,
De luce vera vera lux,
Verúſque de Deo Deus:
Iam fuſcat ignorantiæ
Caligo craſſa pectora,
Et nubilis erroribus
Mentes tenebræ contegunt.
Exurge ſol puriſſime,
Mundóque da diem ſuum:
Noſtrámque noctem illuminans,
Erroris vmbram diſcute.
Diſſolue frigus horridum,
Aruúmque noſtri pectoris,
Calore lampadis tuæ,
Humore purga noxio:
Vt irrigatus cælitus
Roris beati nectare,
Et centuplo cum fœnore
Cæleſte ſemen proferat.

EIVSDEM EPIGRAMma, in quo imago introducitur alloquens peregrè aduenientes.

FAre eho q̃ terras luſtras vag⁹ hoſpes & vndas,
Quid petis hinc? lõgæ quæ tibi cauſa viæ?

Nō Deus hîc quiſquā, nec imagine numen in
Nos lapis & tātū putria ligna ſum⁹. (iſta eſt:
Vermib⁹ eſca, cibus tineis, domus hoſpita blat-
Opprobrium cæli, ludibriúmq; ſoli. (tis,
Non capiūt humiles numen cæleſte penates,
Structa nec humana ſaxea tecta manu.
Quē mare, quē tellus, quē nō capit igne⁹ æther,
Clauditur in nullo ſpiritus ille loco.
Vt Chriſtum inuenias, animi ſecreta reuolue,
Aut lege fatidici quæ cecinere patres,
Aut quæ diues habet paſſim circūſpice mūd⁹:
Hæc vera eſt ſedes, hoc penetrale Dei.
At quiſquis picto gaudet dare baſia trunco,
Craſſáque puluereo lingere ſaxa croco,
Dignus morte perit, qui mortua viuus adorat,
Et vitæ in fragili ſpem ſibi ponit humo,
Si te picta iuuant, cariem ne perline trunci,
Sed vera mentem ſimplicitate tuam.
Hac ratione, domi poteris reperire quod oēs
Erro vagus terras ſic peragrando fugis.

PSALMI ALIQVOT à Th. B. V. verſibus lyricis redditi,

PSAL. I, *Beatus vir qui nõ abiit &c.*

BEatus ille qui nec intereſt libens
Malis malorum cœtibus,
Nec improborum in omne præcipitem ſcelus
Ingreſſus inſtitit viam.
Nec execrandis mixtus irriſoribus,
Profanus aſſidet comes.
Summi ſed vſque legibus Dei ſacris
Toto cohæret pectore.
Illáſque ſecum, ſorte contentus ſua,
Noctes diéſque cogitat.
Qualis virentis læta ripæ margine,
Denſis ſuperbiens comis,
Arbos colono grata ramos porrigit
Ponderibus annuis graues,
Et vim rigentis dura frangens frigoris,
Honore conſtanti viret:
Talis vir ille, quicquid aggreditur, boni
Securus exitus facit.
Non ſic ſceleſti, gluma ſed vt inutilis,
Iactata venti turbine,
Non iam ſupremi ferre vultus iudicis
Aut verba poterunt aſpera.
Nec in bonorum mixta cœtu innoxio
Sceleſta conſiſtet cohors.
Nanque vt bonorum facta cõprobat Deus,
Sic funditus perdit malos.

PSAL. II, *Quare fremuerunt gentes, & populi &c.*

GEntium furor vnde tantus hic eſt?
Sic fruſtra populos tumultuari?
Sic reges properare concitatos?
Sic vnà ínque Deum ínque præpotentis
Regis à Domino caput perunctum,
Facta hæc impia principes mouere?
Horum nunc age nunc iuuabit, aiunt,
Diruptis ſemel euolare vinclis,
Et curuo iuga depuliſſe collo.
Sic illi. At Deus ex poli ſupremo
Ridens vertice ſpectat hos furores:
Háſque terribiles ferocientum
Minas omnibus excipit cachinnis.
Donec horribili furore feruens
Ipſos præcipiti pauore fractos
Verbis terreat incitatus iſtis,
At hunc (inquiet) in Sione regem
Deſignauimus, hunc placet ſacrati
Nobis imperium tenere montis.
Tunc ego intrepidus Dei perenne
Edictum memorabo. nanque nobis
Hæc vero Deus eſt loquutus ore,
Tu mi filius, inquit: hac beata
Luce te genui. ecquid eſt quod optes?
Poſce tu modó. nam tibi vniuerſas
Conceſſum ſimul vndiquaque gentes
Et laxi ſpatia obtinere mundi,
En ſceptro tibi ferreo licebit
Mentes conterere omnium rebelles:

Idque tam facilè ac labore nullo,
Quàm poteſt figulus rotata vaſa
Leui frangere, quum libebit, ictu.
Ergo depoſito furore tandem,
Reges nunc ſapite, oro, principéſque
Qui vaſti imperium tenetis orbis.
Nunc Deum veriti colatis vltro,
Et veſtro pariter Deo exhibete
Mixtos lætitia & tremore cultus.
Nunc amplexibus obuiis receptum
Ipſius quoque filium fouete,
Iram ne ſemel eius excitetis:
Quæ ſi vel minimùm arſerit, neceſſe eſt
Tum vos funditus interire totos.
At contrà, omnibus ô modis beatos
Illos qui Domino Deóque fidunt.

PSAL. VI, *Domine, ne in furore tuo arguas me, &c.*

NE me, ne (rogo) quamlibet nocentem,
Ira illa opprimito ſeueriore:
Nec me corripe quandiu furoris
AEſtu concitus impotente ferues.
Sed me reſpice iam dolore fractum,
Et fer lenis opem mihi miſello,
Cuius deuorat intimas medullas
Tetri ſæuities nefanda morbi.
Mens quoque innumeris malis ſepulta
Tota exæſtuat. Ah, pater ſupreme,
Quem finem facies acerbitatum?
Age, aduerte oculos ſereniores:
Seruato hanc animam, Deus benigne,

Et malis ſemel hiſce liberato,
Tuæ munere liberalitatis.
Nam qui viuere deſiit, tuarum
Laudum cogitur immemor ſilere,
Et meta taciti obrutus ſepulchri
Tuas iam nequeat ſonare laudes.
En totus lacrymando colliqueſco,
Ipſis dum gemo conſciis tenebris,
Thoro præ lacrymis meis madente,
Thoro, inquam, in lacrymis meis natante.
Mea en lumina mœror excauata
Exedit tineæ voracis inſtar,
Et, tanquam arida iam premat ſenectus,
Abſorpto pereunt liquore ocelli,
Obſeſſo innumera hoſtium caterua.
Sed cur pluribus hæc iuuet referre?
Tu nunc tu procul ô ſceleſta cunctis
Pridem aſſueta malis cohors faceſſe.
Accepit Dominus meas querelas,
Audiuit quoque lacrymationes,
Et mixtam gemitu petitionem.
Ecquid vos igitur pudet ſceleſti?
Ecquid nunc trepidatis? ecquid, inquam,
Terga obuertitis, & repentè magno
Perculſi fugitis pauore cuncti?

PSAL. XV, *Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo, &c.*

ECquis erit, Deus alme, tuo qui numine tu
Septa colat ſacrata tibi, ſanctóque receptus
Monte tuo, felix æternos exigat annos?
Scilicet integro ſimplex cui pectore cãdo

Et iuſti ſtat vita tenax:cui conſcia veri
Pectora,cui nullo temerata eſt crimine lingua:
Alterius lædi nomen qui ferre recuſat,
Inſonti nedum vt noceat periurus amico:
Qui,ſcelerum artifices odio auerſatus acerbo,
Mente colit tota veræ pietatis amantes:
Qui, ſimulac promiſſa fides, incõmoda malit
Mille pati quàm iuratæ periuria linguæ.
Infames numerat nullos qui fœnore numos,
Nec vitam inſontis ſcelerato vendidit auro.
Hac quiſquis vitam ratione exegerit,ille,
Ille Dei felix æternùm monte quieſcet.

PSAL. XVIII, *Diligam te Domine,fortitudo mea,&c.*

TE toto alme Deus pectore diligam,
Firmum ô præſidium,& certa ſalus mea.
Tu ſecura mihi arx,inque periculis
Tutum perfugium mihi.
Te vitam incolumis vindice tranſigo,
Tu totus meus es,tu,velut edita
Rupes,cuius ego præſidio truces
Mundi deſpicio minas.
Tu , ſcutum ſolido tergore multiplex,
Tu , cornu rigidum,cuius ab impetu
Detrudi,arce velut tutus ab ardua,
Hoſtiles video globos.
Impendet quoties dura neceſſitas,
Laudes ecce tui concino numinis,
Et mox tota fugam corripit hoſtium
Oris victa phalanx ſono.
Præſenti exanimem mortis imagine

Vndarum obruerat more furentium
Hoſtilis rabida concita vi manus
    Vnius miſeri in caput.
Iam vita indomitis victa doloribus,
Horrebat tumuli frigora proximi,
Iam mors compedibus cruda tenacibus
    Inſtabat miſero mihi.
Iſtis quid facerem rebus in aſperis?
Ex imis Dominum faucibus inuoco,
Et quanta fieri voce poteſt, Dei
    Supplex ſubſidium peto.
Ille autem ſuperûm ſede ſedens procul,
Clamores querulę vocis inaudiit,
Nec noſtris precibus præbuit optimus
    Aures indociles pater.
Commoti ſubitò ſub Domini pedes
Mugitu horrifico contremuit ſolum,
Atque immota ſuo pondere, montium
    Moles ſubſiliit grauis.
Ipſe atram nebulam naribus igneis
Flammarúmque globos faucibus euomens,
Et latè pauidum terrifico ruens
    Orbem fulgure verberat.
Conuerſis trepidans cardinibus ſolo
Illabi ſuperûm viſa potens domus:
Tum celſo ipſe pater vertice deſilit
    Atris nubibus inſidens.
Huic fratrum aligerûm terga premens eques,
Ventorúmque furens concitus impete,
Nimborum piceo turbine conditus
    Tranauit trepidum aera.
Nigrantes nebulas flammea vis micans

Dirupit medias, mixtáque grandine
Tempeſtas cuneos funditus hoſtium
Telis contudit igneis.
Miſſis terribili fulminibus manu,
Immanis patuit tum maris alueus,
Et quicquid penitus parte ſub intima
Mundi pondera ſuſtinet.
Tanta eſt indomiti vis ſuperûm Patris,
Mortales quoties feruidus increpat,
Et mundum horribili quum fremitu ferox
Ira præcipiti quatit.
Tum verò è mediis nubibus optimus
Exerta arripuit me miſerum manu,
Ereptúmque caui gurgitibus maris
In tuto ſtatuit Pater.
Sic me, terribilis quem furor hoſtium,
Victricis pauidum ſæuitiæ metu,
Crudæ condiderat iam tenebris necis,
Seruauit ſuperûm Pater.

Hæc tantùm prior Pſalmi pars ab illo verſa fuit.

PSAL. CIIII, *Benedic anima &c.*

AGE, ô mens mea, nunc Deum canamus,
Nunc, inquã, Dominũ ac Deũ canamus,
Quem circumradians & hinc & inde
Totum lumine fulgido coruſcum
Maieſtatis honos decúſque cingit:
Cui, teſtudinis inſtar, vniuerſi
Curuantur ſpatia vndiquaque cæli,
Et palatia fornicata prębent
Suſpenſæ liquidi aeris procellæ:
Qui curru æthereo tonans, liquentem

Celſis aera nubium quadrigis,
Ventorum rapido impetu pererrat:
Cuius imperiis & huc & illuc
Accinctæ celeres feruntur auræ,
Et vis ignea fulminis coruſcat.
Terram pondere tu ſuo libratam
Iuſſiſti medio inſidere centro,
Molis pondera nulla ſentientem.
Terram, inquam, vndiſoni maris procellis
Velut tegmine prorſus obuolutam.
Nam quæ nunc reſonat grauíque planctu
Terræ littora tundit Amphitrite,
Latè olim ſpatium orbis obtinebat,
Et montes licet ardui, profundis
Toti fluctibus obruti natabant,
Quum tu terribili increpatione,
Frenaſti Oceani furentis iras:
Qui ſurdus licet, attamen ſonoras
Audiuit ſimulac minas Tonantis,
Totus illico territus reſedit.
Tum verò trepidis repentè ab vndis
Moles ſurgere montium videres,
Et valles quoque ſubſidere curuas:
Donec littoribus ſuis recluſum
Fixo limite clauderetur æquor,
Quas, vtcunque furens eat ruátque,
Sit nefas tamen exilire metas.
Hic eſt, imperio potente cuius,
Cauis vndique vallium ſalebris
Exortæ fugiunt per arua lymphæ.
Hinc leuant pecudes ſitim moleſtam,
Hinc potant onagri ſiticuloſi:

Hîc ſedens auium genus canorum
Virenti latet arborum ſub vmbra,
Et garritibus aerem fatigat.
Tu,tu inquam,Pater ô benigne,cæli
Penu ex diuite depluis beatos
Collium in iuga fructuoſa rores:
Et quæcunque auidus metit colonus,
Tuæ munera liberalitatis.
Hinc fœnum pecori benigna tellus,
Hinc flauam cererem,heu nimis nimíſque
Duro vomere ſauciata,præbet:
Hinc dulcis quoque naſcitur lyæus,
Qui curas abigat ſeueriores:
Hinc pinguis quoque munus eſt oliuæ,
Cuius vnguine vultus eniteſcat:
Quum vel vna tamen ceres fouendæ
Satis ſufficiat ſupérque vitæ.
Ipſas quinetiam arbores benignus
Vitali ſaturas ſubinde ſucco,
Et cedros Libano ſeris proceras,
Domos paſſer vbi ſtruat loquaces:
Et pinus pariter,ciconiarum
Nidos ſcilicet annuos futuras.
Te montes rigidos ſubit iubente
Pernix caprea,te iubente cæcas
Effodit latebras ſibi ſuíſque
Fœcundorum acies cuniculorum.
Tu lunæ varios ſimúlque fixos
Statis temporibus regis labores,
Tu ſolus iubar aureum gubernas,
Certis exoriens cadénſque metis.
Tu lucem facis,& facis tenebras,

Quæ clarum ſimulac diem fugarunt,
Tum luſtris rabidæ feræ relictis
Per noctis tacitas vagantur vmbras.
Tum prædator hiat leo, freménſque
Te, velut Dominum omnium ac parentem,
Prædam feruidus obuiam repoſcit.
Dein clarum reuehens diem aureus ſol,
Depulſis vigilem feris colonum
Ad curas reuocat laborioſas,
Noctis veſpera dum vices reducat.
O quæ vis fuit illa, quæ poteſtas,
Quæ prudentia multiplex, creandis
In rebus ſimul & ſimul regendis!
Nam quacunque patet globoſa tellus,
Vis quoque imperii tui pateſcit:
Et quacunque etiam maris vorago
Terræ littora plangit æſtuoſa,
Latè ſquamigerum genus natantum
Fœcundas leue ludit inter vndas.
Hîc gens magna natat, natat minuta,
Hîc vnctæ pariter volant carinæ,
Hîc immania cete collocata,
Magno illudere quæ mari videntur,
Quum totum Oceanum ratéſque vertunt.
Nempe à te, pater, iſta cuncta pendent:
Nam plena hæc ſaturas manu benignus.
Quòd ſi contrà oculos ſereniores
Fortè auerteris, ecce mox fatiſcunt.
Quin & ipſam animam tibi petenti,
In lutum reditura mox reponunt.
Dein rurſus veluti prius ſopitas
Tibi quum libet excitare vires,

Succedit veteri recens propago,
Et mundi decus alterum reſurgit.
Sic ô ſic vigeat Dei poteſtas,
AEternúmque bonus pater benigno
Suos ſoſpitet vndiquaque vultu,
Ille(inquam)Deus,ille cuius iram
Flammantéſque oculos vel ipſa tellus
Latè exterrita tota contremiſcit:
Cuius terribili manu furentis
Tacta culmina montium,nigrantes
Fumorum nebulas ſoluta ructant.
Hunc ergo Dominum canam,hunc ſacrata
Noſtra barbitos vſque perſonabit,
Vitæ in pectore quandiu ſuperſtes
Flabit hæc anima ac reflabit auras.
Quòd tibi hæc vtinam, ô pater, voluntas,
Et noſtræ placeant rudes camœnæ.
Vni vt ſacra tibi mea eſt voluptas,
Et noſtras tibi conſecro camœnas.
Abite ah procul,ah procul profani,
Ac toto ſemel exulate mundo:
At nos,ô mea mens, Deum canemus,
Nos,inquam,Dominum ac Deum canemus.

Emendanda.

P.18. V. Salute] Diſtingue poſt laudibus. P.27.V. Clã] Rectius,Domini. P.29.V. Cum] Rectius ſcriberetur Quum. P.57.V.Vexarit] Diſtingue poſt Vexarit,non poſt tempore. P.63.V.Vult] Repone effuſus. P.111.v.Opes] Poſt affluenter adde notam interrogationis. P.139.V.Cogam] Lege,concilium. P.179.V.Externæ] Lege, nil indigus.

ΨΑΛΜΟΙ ΤΙΝΕΣ

ὑπὸ διαφόρων εἰς ἑλληνικὰ μέτρα νεωστὶ μεταφερθέντες.

PSALMI ALIQVOT

in verſus Græcos nuper à diuerſis tranſlati.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ,

ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΧΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ μεθερμηνευθείς.

ΟΣ ποτε δυσσεβέων οὐκ ἄφρονα δύσατο βουλὴν,
Οὐ σφαλερὴν ἐπάτησεν ἀταρπιτὸν, οὐδὲ θοώκοις
Οὐλομένοις ἐκάθισε θεοστυγέων ἀνθρώπων,
Οὐδέ ποτ' ἀχθομένοισιν ἐφωμίλησεν ἀλήταις,
Ἀλλὰ θεόσδοτον αἰὲν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Θεσμοσύνην ἐφύλαξεν, ἑῷ τ' ἐνικάτθετο θυμῷ
Βουλῆς εὐαγέεσσι, μάκαρ μάκαρ οὗτος ἀκούει.
Οἷον δ' εὐύδροισι παρ' ἠϊόνεσσι ῥεέθρων
Δένδρεα τηλεθάοντα φέρει πολυανθέας ὄζους
Φύλλοις εὐχλοεροῖσι βεβριθότας, ἠδὲ καὶ ἡδὺν
Καρπὸν αἰὲν δαίνει, πετάλων χάριν οὐδέ τι ῥίπτει·
Τοῖον γὰρ εὐσεβέων γένος ἔσσεται, ὅσσα δὲ ῥέξει,
Αἰεί τ' ἀνθάλλοντα καὶ ὄλβια πάντα τελέσσει.
Οὐχ οὕτω μερόπων ἀσεβὲς θάλος, ἄμμορον ἔργων
Θεσπεσίων, ἀθέμιστον, ἀτασθαλίην ἀγαπάζον·
Αὐτὰρ ἀελλήεντι κονισσάλῳ ἐστὶν ὁμοῖον,
Τὸν λαῖλαψ ἐκέδασσε βαρυπνείοντος ἀήτεω.
Εὖτε μὲν οὖν κύδιστος ἄναξ πάντεσσιν ἀνάσσων
Ἵξεται ὑψικέλευθος, ἀγάννιφον αἰθέρα λείπων,
Κόσμον ἵνα κρίνῃ, καὶ ἀμαρτάδος αὐτὸν ἐλέγχῃ,
Οὐδὲ τότ' ἰθυδίκαισι μεμίξεται ἑσμὸς ἀλιτρῶν,
Οὐδὲ ἐν εὐσεβέων ἑταιρίσσεται εὔφρονι βουλῇ.

Βουλὴν γὰρ δεδάηκεν ἀμεμφέα κοίρανος ἐσθλῶν,
Καὶ τούτων δεδάηκεν ἀταρπιτόν· οἷσι δὲ μοιῶν
Σχέτλιά τ' ἔργα μέμηλε καὶ ἀσεβίη κακοεργός,
Τοῖσι κακῶς ἀπόλοιτο κακὴ καὶ ἀτάσθαλος ὁρμή.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεταφρασθείς.

Ὄλβιός ἐστιν ἐκεῖνος ὃς οὐ σκολιοῖο κελεύθου
Ἴχνια μαστεύει, καὶ οὐκ ἄδικα φρονεόντων
Μίμνεν ἐν ἀτραπιτῷ ποτ' ἀλήμονι· ὄλβιος αὖθις
Ὃς μὴ ἐφεδρήσσων ὀλοῶν χλευώδεος ἕδρης
Ἀρχῇ, οὐτιδανοῖς παρέχων ἐριήκοον οὖας,
Ἀλλ' ὅστις θεϊκούς τε νόμους καὶ θέσκελον ὀμφὴν
Ἣ κραδίῃ νύκτας τε καὶ ἤματα μερμηρίζει.
Οὗτος καλλικόμῳ μὲν ἀνὴρ εἰδήσατο δένδρῳ,
Καλὰ φυτευομένῳ πυκινὰς ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
Ὅρρα πεπαινομένῃ καὶ ὡρείῳ αἰὲν ὀπώρῃ
Βρίθεται, οὐδ' ἄπο φύλλα χέει θαλερῶν ὀροδάμνων.
Τῷδε γὰρ ἀνδρὶ θεὸς κρήηνεν ἀεὶ τέλος ἔργων.
Οὐ τάδ' ἀθεσμοβίοισιν ἑτοίμασται μερόπεσσιν,
Τοῖοι δ' ἔσονται οἷοι βορεήλατος ἄχνη,
Ὑψοῦ ἀειρομένη σὺν κυκλοφερεῖ κονιορτῷ,
Τόν ῥα φέρουσιν παίγνιον ἑψιόωντες ἀῆται.
Τῷ ὁπόταν δεινὴ ἥξει κρίσις ἀνθρώποισι,
Ὑψιμέδων τε θεὸς φθισήνορα μῦθον ἐνίψῃ,

Οὐ μὴν δυσσεβέες στυγερὰς κεν ἄροιεν ὀπωπάς,
Οὐδὲ δικαιοτέρων ποτ' ἐνικρίνοιντο ὁμίλῳ.
Οὕνεκεν ἀθάνατος ὃς πάντ' ἐφορᾷ κ' ἐπακούει,
Ἰθυνόων οἶμον καὶ ἤθεα καὶ νόον ἔγνω,
Τῶν δ' ἀλιτρῶν ὀλέσει σκολιὰ φιλέουσαν ἀταρπόν.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ἑρμηνευθείς.

Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅστις ἀλιτρῶν
Δυσσεβέων τ' αἰεὶ πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνει,
Οὐδὲ θέλει κρυφίῳ ποτ' ἐνικριθῆναι ὁμίλῳ,
Ὃς μεγάλοιο θεοῦ γελόων ὄπιν ἐξονοτάζει·
Ἀλλ' ἱερῶν κείνου μελεδαίνων θεσμοσυνάων,
Τῶν στήθεσσιν ἑοῖς ζαελέστερον ἀμφέπει οὐδέν,
Ἐγγράπτοις κραδίῃ νύκτας τε καὶ ἤματα πάντα
Νωλεμέως τηρεῖ, ἵνα ἔργῳ ταίσδε τελέσσῃ.
Φῶτα δ' ἐγὼ τοιοῦτον ἐοικότα πάμπαν ὀΐω
Δένδρει ἀενάων πεφυτευμένῳ ἄγχι ῥεέθρων,
Καρποῖς εὐτρεπέεσσι βεβριθότι αἰὲν ἐν ὥρῃ,
Οὗ φύλλ' οὐκ ἄνεμος ῥιπτεῖ, οὐ σείριος ἄζει.
Ὡσαύτως γὰρ ἀνὴρ ᾧ δὴ νόος ἐστὶ θεουδής,
Οὐκ ἄπρηκτά ποτ' ἂν καὶ οὐκ ἀτέλεστα μογήσαι,
Ὅττι θεὸς κρυφίοις ἔργοις ἐπιθήσεται αὐτοῦ.
Οὐκ ἄρα δυσσεβέες τῶνδ' ἔμμορον, ἀλλ' ἀπο-
Οἵγε καὶ ἀχρείῳ πανομοίιοι ἄχνῃ ἔασιν, (βλήτῳ
Ἣ παράθυρμα πέλει λίγα πνειόντεσσιν ἀήταις.

Τῷ δ'

Τοὔνεκεν ἀμφοτέροισι δικασπόλος ὁππόταν ἔλ-
Υψιμέδων, ἀδίκως διακρινεῖ ἐσθλά νοεῦντας, (θη
Οὐδ' ἀγαθοῖσι κακὸν μεταμείλιχιον οὔτιν' ἐάσει.
Καὶ γὰρ ὅγ' ὀρθονόων ἀγαπάζει ἤθεα φωτῶν·
Ος δ' ἔργα ῥέζων ἀνὴρ ἀθεμίστια χαίρει,
Τῷ δή τοι γε θεὸς νεμεσίζεται, εἰς δὲ τελευτὴν
Αντὶ βίου μυσαροῦ κρυόεσσαν ἐπήγαγ' ἀμοιβήν.

ΨΑΛΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ,

ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

Τίπτ' ἀολλίσθη τόσος ὄχλος ἀνδρῶν,
Αθρόως καὶ πασσυδὶη ἀγερθείς;
Τίπτε συμφράζονται ἀήνυθ' αὔτως
Μήδεα λαοί;
Αμμιγ' οἱ γαίας βασιλῆες ἦνθον,
Καὶ ὅσοι ἀνδρῶν κρατερῶν ἄνακτες,
Κατ θεοῦ βουλὰς καὶ ἑοῖο χριστῷ
Μητιόωντες.
Εἰ δ' ἄγε ζεύγλαν κρατερῶν λεπάδνων,
Φαντὶ, ῥήξαντές γ' ἀποθῶμες αὐτῶν,
Καὶ λίαν δεσμοὺς βαρυθεῦντας ἐξω-
θαίμες ἀφ' ἁμέων.
Αὐτὰρ ὁ ναίων βασιλεὺς ὄλυμπον
Τοῖσδ' ἔπι προφρόνως θεὸς ἐγγελάσσει,

Μειδιόων ἀθανάτῳ προσώπῳ·
Ἐς δὲ τελευτὴν
Χώσεται, φρικτῷ κρατερῷ τε μύθῳ
Σφᾶς ἐλέγχων. σιὼ γὰρ ἔμος αἰνὸς αὐτοῖς
Γῆα αἱρήσει, ὁπόταν βαρεῖαν
Μῆνιν ἐφήσει
Ὧδέ πως· τῷ δ' ἐμῷ βασιλῆϊ δῶκα
Κῦδος ἀρρήκτῳ βασιλήιον ἀρχᾶς.
Καὶ τόδ' ἐξαύδασεν ἄναξ ἔπος μοι,
Ἐσσί μοι υἱός,
Σοί τ' ἐγὼ πατήρ· σὲ μὲν εἶδεν ἀὼς
Ἄδε γεννηθέντα. τὺ δ' ὦ με τέκνον
Παίτα αἴτει ὅσσ' ἐθέλεις, καὶ ὧν σε
Ἵμερος αἱρεῖ.
Τοὶ γὰρ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα δώσω,
Ἀντὶ δὲ κλήρω δύο πείρατ' αἴας,
Ὄφρα κε κοιρανήϊον ἔχων γε κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.
Ἢν δέ τευ ἀρχᾶς τινὲς ὦσ' ἀπειθεῖς,
Τούσδ' ἀπὸ ῥάβδῳ ῥέα κεν σιδηρᾷ
Ἧύτε θραύσειας κεραμήιον ἄγγος,
Τέκτονος ἔργον.
Νῦν γε σκηπτοῦχοι βασιλῆες, ἠδὲ
Ἀρχοὶ ἀνθρώπων, καὶ ὅσοι δικασταὶ,
Ταῦτ' ἐνὶ στέρνοις σφετέροισι πάντες
Ἐγκατάθεσθε.

Δέχθε παιδείαν πινυτὴν, θεὸν δὲ
Ἔξοχ' αἰδεῖσθε· κραδίην δ' ἐπ' αὐτῷ
Τέρπετε φρίσσοντες, ὁμοῦ τρομεῖτε
Καὶ χαλόωντες.
Παῖδα δὲ προσπτύξατε φιλέοντες,
Μή γ' ἀποστάντας ὁσίω κελεύθω
Τὰς φρένας κείνω βαρύμηνις ἐκπο-
τ' ὔμμε ταράσσῃ·
Καὶ δὲ τεθνᾶναι ὀλίγον δέοντες,
Ἄπνοοι πέλοιτε. σαφῶς δὲ τῆμος
Γνώσεθ' ὡς μάκαρ τελέθει πεποιθὼς
Αἰὲν ἐκείνῳ.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕ-
ΦΑΝΟΥ μεταφρασθείς.

Τίπτε τοι ἐνδάπιοί τε καὶ ἀλλοδαποὶ ἀγέρονται
Ἀθεσμοι, ἀνίαχοι, καὶ ἐπώσια μηχανόωσι;
Καὶ γὰρ ἰδοὺ, ἀρχοὶ καὶ ἐρισθενέες βασιλῆες
Πάντες ὁμοῦ βουλὰς συνετεχνήσαντο θρασείας,
Ὑψιμέδοντι θεῷ ἐριδαίνειν, ἠδὲ καὶ υἷι
Ὃν ῥα πατὴρ χρῖσεν, δώσων βασιληΐδα τιμήν.
Μὴ λοιπὸν, βοόωσι, τὸ δούλιον ἦμαρ ὁρῶμεν,
Αὐχένα μηκέτι τὶς συγχεροῖς ἐνθεῖτο λεπάδνοις.
Ἀλλ' ὃς ἐν οὐλύμπῳ δόμον οἰκεῖ παμφανόωντα,
Τῶνδ' ἐπακουὸς ἐὼν, τὰ πρῶτα μὲν ἐξεγέλασσεν·
Ἀλλ' ὅταν οἱ δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥισὶν ἀναφθῇ,

Γ τήξουσιν, θυμὸς δὲ παραὶ ποσὶ καππεσεῖ αὐτοῖς·
Καὶ τότε φείδοντας τοίῳ σφᾶς μύθῳ ἐνίψει,
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐμῷ υἷι πόρον βασιλήιον ἀρχὴν,
Ὑψιστον σιῶνος ἐμῆς κρήδεμνον ἔχοντι. (πεν,
Καί κεν ὁ παῖς εἴποι, Τοῖσδεσσι μ᾽ ἄναξ προσέει-
Υἱός ἐμός πέλεαι· γέννησά σ᾽ ἐν ἤματι τῷδε.
Σοὶ λάχος αἰτοῦντι, ἔθνος ἄσπετον εὐρυοδείης
Κοιρανίην δώσω. σὺ δὲ παῖ τὸν ἀπειθέα λαὸν,
Σὸν κράτος οὐκ ἀλέγοντα βίῃ κρατερῆφι δαμάσ-
Καί μιν ἀποθραύσεις, κεραμήια ἠΰτε ἔργα. (σεις,
Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλεῖς, ὅσσοι τε θέμιστας
Κρίνετε, νηπιέῃ τάδε μηκέτι μητιάασθε.
Αζόμενοι δὲ θεὸν, καὶ ὄπιν τρομέοντες ἐκείνου,
Υἱος γηθόσυνοι χέρα νῦν ἔρχεσθε κύσοντες.
Μή ποτ᾽ ὀδυσσάμενος σκολιόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἐξαίφνης πότμον καὶ λοιγὸν ὄλεθρον ἐφείη.
Ὄλβιοι οἳ κείνου γε πεποιθότες αἰὲν ἀρωγῇ,
Ἐλπίδες οἷς πᾶσαι κείνου ἐπὶ γουνάσι κεῖνται.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ
ὑφ᾽ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

ΠΟσοι πόσοι με, ὦ ̓ναξ,
Γρέιξ κυκλοῦσιν ἐχθροί!
Πόσας ἐμοὶ ἀκωκὰς
Ἀντῆραν αἱ φάλαγγες!

Αέγρεισι ταῦθ' ὁρῶντες,
Οὐδὲν θεῷ μέλει σοῦ,
Ἐκεῖνος οὐκ ἀρήξει.
Ἀλλ' οἶδα ὦ θεός μου
Ἀρωγὸν ὄντα σ' αἰεί.
Τοῖς δηΐοισι σαυτὸν
Ἀντ' ἀσπίδος προβάλλῃ.
Κῦδος δέ μοι ὀπάσσεις
Ἐόντι νῦν ἀτίμῳ·
Αχοεις νέφος τε συχνὸν
Σκεδῶν ἀπ' ὀμμάτων μευ,
Φαιδρωπὸν ἐκ κατηφοῦς
Θήσεις ἐμὸν πρόσωπον.
Εὖτ' ἂν σ' ἐγὼ βοήσω,
Προθύμως ἐκ σιῶνος.
Ἐμὴν ἔσῃ πρὸς εὐχήν.
Σοὶ οὖν μόνῳ πεποιθὼς,
Τραπήσομαι πρὸς ὕπνον,
Καὶ ἀτρέμας ὑπνώσω.
Σακεσφόρος γὰρ εἶς μοι,
Οὐδ' ἂν πέριξ ὁρῶμαι
Δισμυρίους ὁπλίτας,
Κατὰ φρένα τρομήσω.
Ἄγε θεὸς προσέρχου,
Ὃς πρὶν χερὶ κραταιῇ
Γνάθοις μέγα πνεούσας

Ἐχθρῶν ἐμῶν πατάσσων,
Ὀδόντας ἐξέθραυσας.
Σώζειν δύνῃ σὺ μούνως,
Ὄλβον δύνῃ σὺ μούνως
Τῷ σῷ λεῷ παρέξαι.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΤΟΣ.

ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΧΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ
ἑρμηνευθείς.

Παμμεδέων ὑψίθρονε λίσσομαί σε,
Μή μ' ἀτύσδῃ τεῦ βαρύθυμος ὀργά,
Μή με τεῦ δριμεῖα χολὰ δαμάσδῃ
Τλάμονα θυμόν.
Ἀλλ' ἐμὶν μάλ' ἀδρανέοντι περίφρων
Ἵλαθ' ὦ ποιμάν. τό,τε γὰρ δέδυκει
Σῶμα δειλαῖον, χαλεπά τε νῶσος
Τὠστέα τάκει,
Καὶ κατασμύχει κραδίαν· τὺ δ' ὦ 'ναξ
Ἄχρι τεῦ λείψεις ἀνίαις δαμέντα;
Ἐνθέ μοι, καὶ νῦν κρυερᾶν ἀφ' ἄδα
Ῥίπτε πυλάων.
Αἲ γὰρ εἰς ἄδαν λελαθόντα βαίνω,
Πῶς κεν ἀμνάμων παραείσομαί τοι;
Πῶς τὺ τὰν νυκτὸς διαδὺς ὀμίχλαν
Τὤνομα μέλψω;

Στέρνα πάννυχος βαρυνεῦσα κόπτω,
Κὰδ δ᾽ ὕδωρ θερμὸν χέεται βρεχέντων
Ὀμμάτων μευ· δακρυόεντι δ᾽ ὄμβρῳ
Νήχεται εὐνά.
Ὄσσε δ᾽ ἀμβλώττοντί μοι ἐκ μεριμνᾶν,
Καὶ γήρως ἐχθρῶν διάπαξεν ἶνας,
Σάρκα τ᾽ ἀκμαίαν, καὶ ἐς ὀστέον με
Ἀγρεῖς ἴαψεν.
Ὦ ἴθ᾽ ἐντεῦθεν κακόχαρτος ἴλα·
Τὰς ἐμὰς αὐδὰς θεὸς εἰσάκουσεν,
Εἰσάκουσεν ἀθάνατος στεναγμῶν,
Εὔγμασι νέων.
Ὄφρα δυσμενεῖς ἔλοι αἶσχος, ὅσσοι
Τὰν ἐμὰν ψυχὰν μεμάασ᾽ ὀλέσσαι.
Αἶψα δ᾽ ἐξίκοιντο φυγόντες αἰδοῖ
Τηλόθεν ἀμμέων.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

ΜΗ λυγρᾶς μοι δέσποτα, λίσσομαί σε,
Μὴ λυγρᾶς μοι ἀμπλακίας χάλεπτε·
Μή μ᾽ ἄχει μηδ᾽ ἀργαλέαισι δάμνα
Θυμὸν ἀνάγκαις.
Ἀλλ᾽ ἄγος δυσηθὲς ἄναξ διαλκεῖν.
Τοιγὰρ ἄταις νουσαλέαις ἐγώνη

Κ ἀπώεσον, δεινὰς πλάτας ὀλέθρω,
Α ἰδινόων.
Ε ξ ἐμᾶς δὴ ἀλίξεσωύας ἄκικυς
Ε πλόμαν, παρὰ γάοερς ἰσόνερα
Γ ῦα, βυκτάων τε ποταῖς μαζαύερις
Ε ἴκελος ὁρμαί.
Α ἰθέρος κίνυγμα πλαίαις ἀφαύτοις
Ψ υχὰ ἔρρει, ἄψε ἐπεμβατῆρες
Ε στρεφον πότμοι. τὺ δὲ περος ἐξεπαίῳ
Μ ἔχει χαλέπτεις;
Δ εῦρο, καὶ ψυχὰν ἀΐδι προγνωπῆ
Ρ ῦσον, ἐλπίδων προπετές τε πλῶμα,
Κ αὶ χαμαιζήλω φρενὸς ὑπτίασμα
Σ τᾶσον ἐγείρας.
Τ ίς κεν αὐδάξει τεὸν μέγιστε
Ω νυμ', ἐξαμευσάμενος κελεύθω
Τ έρμα νεκροδέγμονος, ἀλίῳ τε
Α στιβὲς οὖδας;
Ψ εδνὸς ἔρρει μναμοσύνας ἄωτος,
Κ αὶ σέο μνάμας τύπος ἐξίτηλος,
Ω ς ἄπαξ ὀλέθρῳ ἀνήγρετόν τις
Υ πνον ἰαύει.
Ο ὐκ ἐλιννῦσαι πάρα τυτθὸν ἄμμι,
Κ αὶ ῥ' ἐπισσύτοις ῥοάδων ἐρωαῖς
Δ εμνίων ἐρημολεχὴς χλιαίνω
Κ οιτάδα κλίναν.

Γ ᾶς σταγὼν πικρᾶν λιβάδων ἀπέσβη,
Η γελώθην δ' ὄμμασιν ἐμφικοίτοις,
Π ενθάδας κυλοιδιόων παρέδροις
Κ λαύμασιν αὐγάς,
Α ἰδοῖ αἰτίων. ἀπὸ μεῦ μυσαχθεὶς
Κ αἱ παλαμναῖοι, ὕβρεως ἄατος
Ε σμὸς, ἠδ' ἁμαρτινόοις μεμηλὼς
Α φροσύναισιν.
Ο ττι μεῦ θεὸς κλύ' ἀπ' ὠρανῶδε
Τ ῆλε κραιπνοῖς ἐασυμβόων ἰαχαῖς
Φ θεγμάτων, διαπρυσίω τε πόρρεω
Α ἶεν αὐδᾶς.
Γ αύτας ἄψορρον παλίνορσος ὁρμὰ
Π λάζοι ἐχθρὼς, πασσυδία θ' ἀλέυξαις
Α ἰσχύναις παλινεξοπάδην φέβεσθαι
Π ρωνέας εἴη.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ,

ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΟΥ μεταφρασθείς.

Α Φθιτ' ἄναξ ὦ ἀγητὲ, σεῦ οὔνομα ὡς πέλει μέ- (γιστον
Θαῦμα βροτοῖσιν, οὗ δ' ,μυρίον κλέος
Δ ῆκε κἀπὶ νύκτα καὶ περὶ ἀῶ.
Σ ὸν δὲ μετάρσιον εὖχος ἀθέσφατον ἵκετ' οὐρανόνδε,
Α ἴγλην ἐρήμας αἰθέρος δίηκον.
Τ ὸ σὸν δὲ κάρτος καὶ τεὴν σοφίην

Π αππάζουσι βρέφη νεοθηλέα, νήπια φρονέοντα,
Τ ιμωρὸς ὥς κεν καὶ τεῶν ἀμύντωρ
Δ ίκας παρ' ἐχθρῶν ποινίμους ἀροίης.
Α λλὰ θεοδμήτοιο σελασφόρον ἄντυγ' οὐρανοῖο,
Ι ρᾶς τε μήνης ποικίλον μέτωπον,
Κ αὶ τέκνα νυκτὸς ἄστρα νυκτιλαμπῆ
Ο ππότ' ηὐγασάμην, σφετέρων πάτερ ἔργα πάντα
Ο ππόιος ἐστι, θαμβέων ἔειπα, (χερῶν,
Α νθρωπος, ὃς δή σοι μέμηλε τόσσον;
Η ῥά γε τηλίκοι εἰσὶν ἐφάμεροι, οὓς ἴσον σὺ τίεις
Σ χεδὸν τεοῖσιν ἀγγέλοις πτερωτοῖς;
Ο ὓς καὶ γεραίρεις κύδει πυκάζων;
Σ ῶν γὰρ οἱ ἔργα χερῶν ὑποχείρια ἀμφέπειν ἔδω
Υ παὶ πόδεσσιν δοῦλα πάντα παρθεὶς (κας,
Ε πὶ μηλαίνας ὅσσα βόσκετ' αἶας
Κ νώδαλα, θηρία πάντα, καὶ ἑρπετά, κτηνέων τε φῦλα,
Κ αὶ φιλοκρήμνων ὀρνέων φάλαγγας,
Τ έκνων τε τυτθῶν μυελοῖς γενέθλας,
Η ερίους ἐρέτας, νεπόδων θ' ὅσα νήχετ' οἰκέοντα
Π ολυαστερῆ ἔθνη ποντίας ἀταρπούς,
Ἐ κπαγλα κήτεα, ἰχθύας τε μικκούς.
Α φθιτ' ἄναξ καὶ ἀγητέ, σεῦ οὔνομα ὡς πέλει μέγιστον
Θ αῦμα βροτοῖσιν, οὗ τὸ μύριον κλέος
Δ ιῆκε κἀπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΣ,

ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

Ἐμὰς ἐρείδω εἰς θεὸν ἐλπίδας·
Πῶς οὖν ἀπηνῶς ὑμέτερ' ὤρεα
Ψυχὴν πάλιν ἐμὴν λιποῖσαν,
Στρουθίον ὥς, φυγέειν κέλεσθε;
Ἰδοὺ γάρ, ἄνδρες τόξ' ἐπὶ μὴν βέλος
Θώμιγγι θέντες, τεῖναν ἀνάρσιοι,
Λάθρα δ' ὀϊστεῦσαι δικαίοις
Ἰοβόλῳ μεμάασιν ἰῷ.
Ἡ μὴν τανυσθὲν δίκτυον ἐῤῥάγη,
Καὶ λῦσεν ἀμφίβληστρα πανύπλοκα
Θεὸς πανδικής. οὐ γὰρ ἀνὴρ
Θεῖος ἀήσυλ' ἑκών γε ῥέξαι.
Ἀλλ' ὅς γε ναίει ναὸν ἀρηρότα,
Ἕδος τ' ὀλύμπω χρυσόθρονον μέγα,
Ὃς πάντ' ἐσαυγάζων κυβερνᾷ,
Ὁ πρύτανις μακάρων ἀκούων,
Τηλαυγέεσσιν πάντ' ἀτενίζεται
Ἀνδρῶν ὀπωπαῖς πρήγματ' ἐφαμέρων,
Οἷς ἦτορ ἐσθλόν, κάρτα φιλῶν,
Οἷς δ' ὀλοὸν δυσσεβές τε, μισῶν.
Ἥξει δὲ πλεκτῶν ὄμβρος ὑφασμάτων
Καίειν διαπρυσέως οὐρανόθεν θεός

Φεψαλόβολητον θεῖον ὕδωρ,
Κραιπνοφόρεις φορέων ἀέλλας.
Τοῖός γε μισθὸς, ταῦτ' ἐπιτίμια
Τοῖσδεσι κεῖται. καὶ γὰρ ἀεὶ θεὸς
Δίκαιος ἐνδίκους θέμιστας
Ὄμμασιν εὐμενέεσσιν ἀθρεῖ.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ἑρμηνευθείς.

Εἰ θεῷ αἰὲν ἐγὼν ἀτρόμοις στήθεσι πέποιθα,
Τίπτε μ' ἀποπλάγχθον φυγέειν τάχα, ἠΰτε ὄρνιν,
Κέκλεσθ' ὑμετέρων ὀρέων περιλιπόντα κάρηνα;
Οὐχ ὁράας; ἤδη τόξῳ πῆμα τάλασθαλοι ἄνδρες
Ριγεδανὴν πέλασαν νευρὴν, ἀπὸ ῥ' ὅπλα βαλοῦντες
Φῶτ' ἀγαθὸν, κρυφίη τὸν καὶ λοχόωσιν ἐν ὄρφνῃ.
Ἀλλὰ θεὸς τούτων μῆχαρ κακὸν ἐξαναβέψει,
Καὶ κραδίην κεν ἐκεῖνος ἐποικλείραιεν ἄμεμπτον·
Κεῖνος ὃς οὐρανίης ναίων ὑπὲρ αἴτυγος αὐλὴν,
Ὄμμα καὶ ἐσχατίης βάλλει ἐπὶ πείρατα γαίης,
Παπταίνων ἐς φῶτας ὁμῶς ἀγαθούς τε κακούς τε.
Τοὺς μὲν ἀποστρέφεται, τῶν δ' αἰνεῖ ἔργα δίκαια.
Τοῦ δὲ καὶ χωομένοιο καταῤῥάξουσι θύελλαι,
Ἀνθρώποισι πάγας ὀλοὰς ὀλοοῖσι φέρουσαι·
Καί νιν ἐπομβρήσει λαῖλαψ θείου τε πυρός τε.
Οὕνεκεν ὑψιμέδων ὁσίαις ὑπερήδεται ἀνδρῶν,
Αὐτὸς ἐὼν ὅσιος, καὶ τοῖς ὁσίοισιν ἀρήγει.

ΨΑΛΜΟΣ ΔΥΟΚΑΙΔΕ-
κατος ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩ-
ΤΙΟΥ μεταφρασθείς.

Ἔνθε μάκαρ, μάκαρ ἔνθε, καὶ ὡς τάχος ἄμμιν ὁ
Πίστις ἐπεὶ θνατῶν λείψανα δάπεδον (πήδε
Ὤχετο, χ' ἁ χείρων μεροπηΐδος ἅψατο βωλὰ
Τᾶς φρενὸς· ἀλλάλοις λυγρὰ νοεῦντι βροτοὶ,
Αἱμύλα κωτίλλοντες ἑῷ ἀπατηλόεϊ μύθῳ.
Ὀλλύσθω γλωσσᾶν σμᾶνος ἀμετροεπές.
Χ' ὦ τεῦς ἰοβόλον καὶ ἀγλύορα λαιμὸν ἀμάτω,
Ὅσσοι τ' ἀλλάλοις ὧδε λέγοντι κακοὶ,
Δεῦτε, κ' ἐθελοδάμεθα δολοπλόκον ὅρκον ὀμόσσει
Μύστακας ἀμείων τίς γὰρ ἔχει πιέσαι;
Αὐτὰρ ὁ παμμεδέων κεχολωμένος ἄφρονι βωλ
Ἔστα, καὶ φωνὰν ἔκλυε τειρομένων·
Κ' ἦφα, ῥυσεῦμαι τὸν ἀμύμονα δᾶμον ἀμέμπτω
Καὶ τιμίως ὀλοὰν ἐξελάσω παλαμᾶν.
Ὡς φάμενος κατένευσε. τὸ δὴ ἐντελὲς ὅκκ' ἐπι
Ὦναξ, καὶ χρυσῶ πουλὺ φαεινότερον. (νεύσ
Χρυσῶ παμφανόωντος, ὃν ἑπτάκις ἐψαμένα φλὸ
Τάκει, μέσφ' ἁ τρύξ ἐς ἀποδὸν ἐτράπετο.
Οὐκ ὦν ἀμείων, πανεπίσκοπε, δῶτορ ἐάων,
Κάδευ, κ' ἦξ ἀδίκων κλᾶρον ἄπαντα σάω.
Δὴ γὰρ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπως ἀλάλη
Πάντα τ' ἀναιδείας ἔμπλεα καὶ κακίας.

Ὡς ἄνομοι σκολιαῖσι δίκαις κρίνοντι θέμιστας,
Δείδιε δ᾽ ἀχράστων χρᾶστος ἐφαμοσύναν.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ἑρμηνευθείς.

Νῦν μὲν ἀοσσητὴρ κρατερὸς, πάτερ, ἄμμι πέλοιο.
Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἄνθρωποι ἐχέμονές εἰσιν ἐπ᾽ αἴης·
Γαῦροι δ᾽ οὖν πιστοὶ, παῦροι δ᾽ ἀγαθοί τε πέλουσι.
Οὐδέ τις ἀνθρώπων βάζει νημερτέα μῦθον·
Πᾶς γὰρ ἀληθείαν φεύγει, καὶ ἄλλος ἑτῷ δηΐῳ
Ψεύδεα βυσσοδομεῖ, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Γλῶσσά οἱ ἐμπεπύκασται, ἀτάσθαλον ἦτορ ἔχοντι.
Εἴθε θεὸς δολίων ἥδιστα λαλήματα χειλῶν
Καὶ γλῶσσαν ῥήξειεν ὑπέρφιαλα φρονέουσαν,
Καί κεν ἀποθραύσειεν ὅλως τοὺς τοῖα λέγοντας,
Εἰ δ᾽ ἄτε τὰν κρατερὰν πάντα πρὸς ψεύδεα γλῶσ-
Αἰὲν ἀταρβήτως ἡμέων φορέοιεν ἕκαστος. (σαν
Τίς κε γὰρ ἡμετέροις χείλεσσιν ἢ ἄμμες ἀνάσσει;
Ἀλλὰ βροτῶν ὄσσης κλαυθμοῖό τε δακρυόεντος
Αὐτὸς ὀϊζυρῶν ἀΐων θεὸς ἠδ᾽ ἀλεγίζων,
Νῦν μὲν ὄρω, φησὶν, καὶ τοῖς δ᾽ ἐπιτάῤῥοθος ἥκω
Οἷς ὀλοὰς παγίδας καὶ πότμον ἀνάρσιοι ἄνδρες
Μηχανόωνται, ἐγὼ δ᾽ αὐτοῖς κακὰ νόσφιν ἐρύξω.
Ὡς ποτε κεῖνος ἔρεξ. καὶ μὲν θεὸς ὅ,ττι κεν αὐδᾷ
Ὁ ζάθεος, χρυσοῦ καθαροῦ καθαρώτερ᾽ ἐστὶν,
Τὸν πυρὶ πολλὰ θόμενον σοφὸς ἑπτάκις ἀργυραμοιβὸς

Ἐξεκάθηρε, τεύχας δὲ δίχα πυρὸς ἤλασε λιγνύς.
Ἀλλὰ σὺ νωλεμέως καὶ τούσδε καὶ ἄμμε σάωσον,
Κἀξ ἀνδρῶν ὀλοῶν αἰέν, πάτερ δή κε με, ῥῦσον.
Καὶ γὰρ δυσσεβέων πᾶσαν νῦν γαῖαν ὅμιλος
Θαρσαλέως ἀγαθοὺς λοχόων μόνος ἀμφιπολεύει,
Οὕνεκεν οὐτιδανῶν μερόπων κράτος ἐστὶ μέγιστον
Ἥ τε βίη· πλούτη δ' ἀδίκων τὰ χερείονα νικᾷ.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑ-τος, ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩ-ΤΙΟΥ μεταφρασθείς.

Τίς ἐστιν, ὦ θεός μευ,
Σκηνὴν ὃ σὴν κατοικῶν,
Ὄρος κλυτόν τε ναίων;
Ἀνὴρ βίον δίκαιος,
Ἀνὴρ φρένας τ' ἄχραντος,
Τἀληθὲς ὃς διώκει,
Τὸ ψεῦδες ὃς μεγαίρει,
Ὃς μήδεται μετὰ αἶσχος
Οὐδὲν φίλοις ἑταίροις,
Ὃς μήδεται δ' ὄνειδος
Οὐδὲν φίλοις θυραίοις·
Μισεῖ δ' ἀλιτρὸν ἄνδρα,
Δολορράφῃ θ' ὅμιλον.
Καὶ τὸν θεὸν γεραίρει,
Φεύγων ἄπιστον ὅρκον,

Τόκου τε κέρδος αἰσχρόν.
Βλάπτει δ' ἀθῷον οὐδὲν,
Δῶροις δίκην δικάζων.
Ὅστις τάδ' ἐκτελέσει,
Οὐκ ἄν ποτ' ἀστατήσοι.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

Ἄναξ ἀπειρίτων ὦ πανυπέρτατε,
Τίς ναιετάσει ἀστερόεντα δῶ;
Τίν', ὦ πάτερ φέριστ', ὑπὲρ σεῦ
Ἄκρον ὄρους ζαθέω καθίσεις;
Ὃς οἶμον ἰθεῖαν ἐπατήσατο
Ἁπλοῦ δικαίω, ᾧ καθαρὰν μέλει
Δίκας θεμιστᾶν, ἀτρέκειαν
Ἡ κραδίῃ φιλέοντι βάζειν.
Ὧ μηδὲν ἔτλη γλῶσσα λέγειν κακὸν,
Ὁ μηδὲ ῥέζειν αὐτὸς ἔτλη κακὸν
Καθ' ὧν ἑταίρων, οὐδὲ τέχνας
Οὐδ' ὄνοτον τολύπευσε νεῖκος.
Ὃς οὐδὲ φωτὸς οὐκ ὄθεται κακῶ,
Τίει δὲ πολλὸν ὃς σέβει θεόν·
Ὃς ἔστ' ὤμοσ', οὐ πήμηνε πιστοὺς
Οὔποθ' ὑπερβασίῃσιν ὅρκους.
Τόκῳ πένητας οὐδέποτ' ἤκαχεν,
Οὐδ' ἄνδρα δώροις οὔποτ' ἀναίτιον

Περιύδωκε πειθείς. ταῦθ᾽ ὁ πρήξας
Ἀθάνατον βίοτον διάξει.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΝΝΕΑΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ, ὑπό τινος ἀνωνύμου μεταφρασθείς.

Οὐρανοὶ αἰγλήεντες ἀθέσφατον ὑψιμέδοντος
Ὑμνείουσι κλέος, διά τ᾽ αἰθέρος ὅ, τι κ᾽ ἐρήμου,
Μεσσηγὺς χθονὸς ἐκτέταται, μεγάλοιό τ᾽ ὀλύμπου,
Ἀθανάτου χειρῶν ἔργ᾽ ἐννέπει ἀνθρώποισι.
Ἠμὲν ἐπ᾽ ἤματι, καὶ νὺξ ἀμβροσίη ἐπὶ νυκτὶ
Ἀλλήλοιϊν ἐπημοιβὸν δρόμον ἀμφὶς ἔχοντε,
Θεσπέσιον βοόωσι λόγον σοφίην τε βροτοῖσιν.
Εἰ δ᾽ οὔτις φωνὴ μετὰ χείλεσι τοῖσιν ἐτύχθη,
Ἀλλά καὶ ὣς κείνων τάξις καὶ θέσκελος ῥυθμὸς
Γαῖαν ὅλην ἀζηχὲς ἐπήλυθε πᾶσιν ἰδέσθαι,
Μέσφ᾽ ἐπὶ καὶ τηλοῦ πυμάτην χθόνα ναιετάοντας.
Οὐδέ τις οὐρανίης ὀμφῆς βροτός ἐστιν ἀπευθής.
Ἐν τοῖς δ᾽ ἠελίῳ τεκτήνατο δῶμα φαεινόν,
Ἔνθεν ὅ, νυμφίος ὥς, κηώεντος θαλάμοιο
Ὦρρε γανυσκόων, θνητοῖς ἐρέων φάος ἡδύ.
Ὥς ὁπότ᾽ ἀθλοφόρος τε ποδωκείῃσι πεποιθὼς
Ὄρνυται ἐκ νύσσης δολιχὸν δρόμον, ὄφρα τελέσσῃ,
Ἄρχεθ᾽ ἑνός γ᾽ ἐκ τέρματος οὐρανοῦ, εἰς ἕτερον δὲ
Σπεύδων λήγει τέρμα διαμπερές· οὐδέ τι κείνου
Ἄμμορον ἐν γαίῃ φυσιζώου φλογός ἐστιν.

Α χραντος δὲ θεοῦ πέρι πάντων ἔπλετο θεσμός,
Ι αίνων ψυχὰς μερόπων· νόμος ἀθανάτοιο
Ν ημερτὴς αἰεί, καὶ νηπιάχοισιν ὀπάζει
Π αντοίην σοφίην. θεοῦ ὑψίστοιο θέμιστες
Ι θεῖαι, καὶ γηθοσύνην κραδίῃσι φέρουσαι·
Λ αμπρὸν παμφαίνουσιν ἐφημοσύναι βασιλῆος,
Ο μμασί τε τεύχουσι φόως μέγα, θάμβος ἄνακτος·
Η ματα πάνθ' ὅσιος μενέτω· πάνθ' ὅσσα κε κεῖνος
Κ ρίνησιν, μάλα νητρεκέως καὶ ἀστεμφεῖ βουλῇ
Κ ρίνει. ταῦτα δὲ πολλὸν ὑπέρ τε χρυσὸν ἄπεφθον,
Π ολλὸν ὑπέρ τε λίθους τιμήεντας ἐρατεινὰ
Ε πλετο· καὶ μελιτός γε θεοῦ γλυκίων ῥέει αὐδή.
Τ αῦτα τεῷ θεράποντ' ὦ ἄναξ ὁδὸν ἥτις ἀρίστη
Φ αίνει. ταῦθ' ὅστις κραδίῃ βροτὸς ἀμφαγαπάζων
Ε ἰρύσατο, πλεῖστος δέ οἱ ἔνθεν μισθὸς ὀπηδεῖ.
Η κείνων γὰρ ἄϊδρις ἐὼν πῶς τί κε δαείη
Α μπλακίας; λῦσόν μ' ἀνὰ πάντων ὅσσα μὴ εἰδὼς
Π λάγχθην, δὸς δέ μοι οὔποτ' ἀήσυλ' ἑκόντι γε θυμῷ
Ρ έξαι. αὐτὰρ ἐγὼ καθαρός τ' ἔσομαι καὶ ἀμύμων.
Ω ς ὄφελόν σοι ἁδεῖν, κύδιστε πάτερ, στόματός μευ
Μ ῦθοι ξύμπαντες· καὶ ὅσα φρεσὶ μερμηρίζω,
Τ αῦτα, ὦ ἐπωρῆς πέτρη ἐμεῦ ἀστυφέλικτος,
Ω σῶτερ. φίλα προθυμηνέως καὶ ἥδεα θείης.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟστὸς τρίτος ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ μεταφρασθείς.

Δίκην ἐμὴν δίκαζε
Ἄναξ, ἐμῶν ἐμῶν τε
Ὑπέρμαχε δικαίων·
Μὴ δηΐου ὑπ' ἀνδρὸς
Δολορραφοῦντος αἰεὶ
Ἔα μ' ἄϊστον ἔρρειν.
Σύ μευ ὅπλον, σὺ πᾶσα
Ἐλπὶς σωτηρὶν κατέστης·
Τί νῦν ἐμοῦ σὸν ὄμμα
Ἀποστρέφῃ γαληνόν;
Τί νῦν ἐγὼν ἀλῶμαι
Στόνοις τε καὶ κατηφὴς,
Π[illegible]αίσματι κραταιῷ
Ἀναρσίων πεδηθείς;
Γ[illegible]ίν πάλιν παρέφαινε
Φάος σκυδνῆς ἀπ' ὄρφνης·
Εὖφρόν τε φέγγος ἠοῦς
Βοηθόου παρελάμπῃ,
Ὅπως ὁ σός γε μῦθος
Πανατρεκὴς γένηται.
Καὶ δὴ τότ' εἶμι χαίρων
Πρὸς θεαγὲς σὸν οὖρος,

Σ εβάσμιόν τε νηὸν,
Π ρὸς εὐμενῆ τε βωμὸν,
Σ ὸν οὔνομα προσαυδῶν
Π ολυῤῥόθοις ἐν ὕμνοις.
Ε κ σοῦ γὰρ ἔσχον αἰεὶ
Γ ῆθος κλέος τε μούνου.
Ψ υχὴ φίλη τί τόσσον
Α δημονοῦσα πλήσσεις,
Β άλλουσα μ' εἰς ἀλυσμόν;
Θ άῤῥει τε, κἀπὶ θεία
Ε ὔελπις ἔσσ' ἀρωγῇ.
Ο ὐκ εἰς μακρὰν γὰρ αὐτοῦ
Β ωμοῖς ἔγωγε θύσω
Σ ωτήρια πρὸς ἁγνοῖς.

ΨΑΛΜΟΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟστὸς πέμπτος ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

Ε Υφραίνειν ὕμνῳ βασιλῆα μενοινῶν,
Ο ρνυμι τηλαυγὲς ὀπὸς πρόσωπον
Κ αὶ βοᾶς κρηπῖδα θέμεν θεατὴν
Α γλαοκώμων.
Ε ὔθετον γὰρ μοι στόμα τῶς λιγαίνειν
Ω κυδινάτοις ἀνέμων ἁμίλλαις
Κ αὶ πνοαῖς ῥιπαῖσι συνάυλον ἀχὼ
Υ μνον ὑφαίνον,

Ὡς ὅκ' ἰδρείαισι γράφοντος ἀνδρὸς
Ἁ πτέρῳ γραμμὰς τευχόων πορεία
Εὐγλυφὴς δόναξ σελίδων ἀραιὰ
Νῶτα χαράσσει.
Καλὸς εἶ, κ' ἄλλων περιώσιόν τοι
Μυρίον φλέγει χαρίτων ἄγαλμα·
Τὶν δὲ φεριμίος ἀγαθοῖς θέρτος
Βάξις ὀπαδεῖ.
Μηρῷν ὁπλίσαιο τεὸν κράτιστε,
Καὶ περίσφιγξον τανυῆκες ἆορ.
Τοὶ γὰρ ἔκπαγλος χάρις, ἀγλαόν τε
Ἄνθος ὀπώρας.
Δευρὶ ὦ δή, ἐνδύεο θούριν ἀλκάν,
Σᾶν δικᾶν καὶ πιστοσύνας ἕκατι.
Καὶ γὰρ εὔθυνον γέρας ἅδε χεὶρ τὶν
Ἐγγυαλίξει.
Ἐντί τοι ὀξέες ἀκίδες βελέμνων,
Ῥεῖα κέν τοι δυσμενέας βολαῖσιν
Εὐστόχοις νευροσπαδέων ἀτράκτων
Πάντας ἐναίροις.
Καὶ τὸ μὲν πάροιθεν ἀπειρίτοισι
Συγχρόνως αἰῶσιν ἕδρας ἐνοικεῖς
Καὶ δίκᾳ πεισήνορα χερσὶ σκαπτὸν
Οἴακα νωμᾷς.
Καὶ δίκαν εἶλευ, ἀλιτρῶν δ' ἀπέστας,
Τῷ θεός σε δεξανόωτο μισθῷ,

Τῶ σε καὶ λίπ' εὐφροσύνας ἄλοιφε
Μοῦνον ἀπ' ἄλλων.
Πάγγαιος σμύρνας θυόεν, μύρω τε
Πλοῦτος ἐρσήεις ἀπὸ σεῦ προσαίνει·
Καὶ δόμον σεῦ νισσομένῳ μεθύσκει
Ἔνθεος ὀδμά.
Καὶ τεαῖς ἀγαλλόμεναι χλιδαῖσιν
Αἱ νυοὶ ἁβραὶ, βασιλήιον αἷμα,
Κάρτα τοι ἐκηβελέεσσιν αὐγαῖς
Ἦρα φέροντι.
Ἦκα τοι λάθρα βάλλε δεξίθυμον
Νεῦμα, νηνέμῳ κρείττων γαλαίνᾳ,
Νύμφα χρυσέοισιν ἀριπρεπὴς στολ-
μοῖσιν ἰδέσθαι.
Κλῦθί μευ νύμφα ὅ,τι χρεώ τιν εἰπῆν·
Οἰκετᾶν ὀπαδὸν ὁμάγυριν τὺ
Ἐκλάθευ, καὶ ἁδρὰ πολυολβίω κει-
μήλια πατρός.
Σάμερον γὰρ σεῦ βασιλεὺς δέδμηται
Ἦτορ ἱμέρων μαλακοῖς βελέμνοις,
Σάμερον τὺ τεῖο πόθῳ πέποιθε
Δεσποσύναισιν.
Ἐκ Τύρῳ δ' ὄχλοι γέρας ὠπάσοντι
Ἐμπόρων μέτοικον ἄγαλμα πλούτω,
Τῶ σέβας δὴ γουνοπετεῖ σε τίμην
Δ' ἱκανόωντες.

Ἐμπρεπὴς χλιδαῖς βασίλισσα πέπλων
Καὶ βαθυζώνῳ θυσάνων ἀυτῷ
Λέκτρον ἥξει μελιγάμῳ ἄνακτι
Ἀντιόωσα.
Ἀδετῶς γαμβροῦ βασιλήϊον δῶ
Ἥξει, ἐσσεῖται δ' ἀλαλητὸς ἐσθλὸν,
Καὶ κοραὶ ἄλικες, ὀπαόνων τε
Θῆλυς ὅμιλος.
Πᾶ δέμοις; πᾶ φίλτρα γοᾶς τοκήων;
Παῖδες ἰσόπρεσβα χάρις τοκήων
Εἶεν ἂν περὶ μοὶ βασιλῆες, αἶας
Κοιρανέοντες.
Τῷ σεῦ ἀείσω τι σέβας κράτιστε,
Συνδίκαν μήποτε λύρας ἀοιδὴν
Ὕστερον μέγ' ἐσσομένοισιν ὕμνων
Χρῆμα πυθέσθαι.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ τέταρτος, ὑπό τινος ἀνωνύμου ἑρμηνευθείς.

ὯΣ γλυκεραὶ κλισίαι σέθεν, ὡς ἐρατεινὰ μέλαθρα,
Ἦχι σέο χρηστῶν ἀγορή· κλέος εὐρὺ λιγαίνει
Ὦ ἄνα κοσμῆτορ πυκινῶν φέρτιστε φαλάγγων.
Ἡ δ' ἐμ' ἐνὶ στήθεσσι φίλη μεμαυῖα τέτηκε
Ψυχή, ἐελδομένη μεθ' ὁμήγυριν ἱερὴν ἀνδρῶν
Εὐσεβέων, καὶ θεσπέσιον ποτὶ βηλὸν ἄνακτος.

Σ καίρει τε κραδίη, καὶ ὅλον δέμας αἰνὸς ἱκάνει
Ι μερος ὄφρα πάρος στείω θεοῦ αἰὲν ἐόντος.
Δ ή σέθεν ὦ βασιλεῦ κυνωσήεντας περὶ βωμοὺς
Ε ἰαρινὴ πηλόδμητον δόμον εἷσε χελιδὼν,
Κ αί νυ στρουθὸς ἑῷ πύκα δείματο κεῖθι καλιὼ
Μ ήτηρ, ἔνθα κ' ἔπειτα φίλους κλίνειε νεοσσούς·
Α ὐτὰρ ἐγὼν ἱεροῦ νόσφιν δείλαιος ἀλῶμαι,
Μ ιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι θεὸν τοί γ' οὔτι σέβονται.
Τ ρὶς μάκαρες καὶ τετράκις οἳ νύ περ ἄφθιτε κρεῖον
Σ οῖσι διηνεκέως ἐνὶ ναιετάουσι μελάθροις.
Ο λβιοι οἵ κε τεῇ πίσυνοι μέγα θάρσος ἀρωγῇ
Ε ν φρεσὶν ᾗσιν ἔθεντο τεὸν ποτὶ δῶμα νέεσθαι·
Ο ἳ δέμας ἀδρανέες καὶ οὐτιδανοί περ ἐόντες,
Α λλ' ἔμπης δολιχήν τε διαπρήσσουσι κέλευθον,
Κ αὶ χῶρον τρηχύν τε καὶ ἄβροχον ἐκπερόωντες,
Υ δατος οὐ χατέουσι. τό, τ' ἄπλετον ἢ πεδίοιο
Ε κθορεν, ἠὲ καὶ οὐρανόθεν μέγας ὄμβρος ἀέξει.
Ο ὐδὲ πρὶν ἄμπαυσις σφίσιν ἰλαδὸν ἐσσυμένοισιν
Ε σσεται, αἰπεινῆς πρίν γ' ἐς σιῶνος ἱκέσθαι
Η γαθέας κλισίας, καὶ στήμεναι ἄντα θεοῖο.
Κ λῦθί μευ ὦ πυκινῶν ἄνα παγκρατὲς ὑσμινάων,
Ω θεὸς ὃν τῖσ' ἀτρεκέως ἰάκωβος ἀμύμων·
Ω σάκος ἄρρηκτον, προβολὸς κακότητος ἁπάσης,
Μ ή μ' ἀθέριζε πάτερ, τεὸν ἀλλ' ἐπιδέρκεο χριστὸν,
Τ οῦ σύ γε κακκεφαλῆς ἄχραντον ἔλαιον ἔχευας,
Δ ώσειν θ' οἱ σκῆπτρον βασιλήϊον αἰὲν ὑπέστης.

Ἢ πολὺ λώϊόν ἐστι τεῷ ἐνὶ δώματι μίμνειν
Ἢ μὲν ἕν, ἢ ἄλλῃ πολέας ζώειν ἐνιαυτούς.
Βούλομ' ἐγὼ πύματος θείου παρὰ δώματος οὐδῷ
Ἑστάμεν, ἢ ἄνδρεσσιν ὁμωρόφιος κακοεργοῖς,
Τιμῆς καὶ ἀφένοιο βεβριθότα δώματα ναίειν.

Λείπει τινά.

ΨΑΛΜΟΣ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΟΣ ἔννατος, ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

Ὦναξ ὑψιμέδων, ὃς ἀεὶ σκέπας ἠδὲ καὶ ἕρκος
Καὶ ἡμῖν τελέθεις καὶ τοῖς προγόνοισιν ἔπλεσθα
Ἧς μὲν πρὶν γαῖαν καὶ οὔρεα ἐῤῥίζωσθαι,
Καὶ πέλες αἰὲ θεὸς, καὶ ἔσσεαι ἤματα πάντα.
Τοὺς δὲ μινυνθαδίου ἀγαγὼν ἐπὶ τέρματα ζωῆς
Ἀνθρώποις, εἰς γῆν κούφην καὶ ἀναυδέα λύεις.
Τοῖς γὰρ ἓν ἦμαρ ὅσον σοὶ χιλιὰς ἐστ' ἐνιαυτῶν.
Ῥίμφα δ' ἀνηρείψω, μέγας ὡς χειμάῤῥοος, αὐτούς.
Ἐξαίφνης δὲ ἄϊστοι ἀπέπτασαν, ἠΰτ' ὄνειρος,
Ὡς χλόη, ἣν ἠὼς προσεδέρκετο τηλεθόωσαν,
Κάρφεται ἠελίοιο ἐπὶ κνέφας ἐρχομένοιο. (σας
Ὦ δ' αὖ ἀτασθαλίας προφέρης κρυπτὰς περ ἐού
Καί τ' ὀλιγηπελέων, καί μιν τύμβος εἴλαβε γαῖα·
Σοῦ τε κοτεσσαμένοιο, παρ' αὐτίκα θυμὸν ὄλεσσεν.
Ἑπτὰ ἐτῶν δεκάδας μούνον μερόπεσσιν ἔδωκας,
Ἢ ὀκτὼ συνόλον, βιότου πέρας ἔμμεναι αὐτοῖς.
Οὐ μὰν οὐδ' ἀκμὴ τούτων κακότητος ἄμοιρος.

Τίς δὲ σὸν ἄνθρωπος δύναται χόλον ἐξαλέασθαι;
Ὅσσῳ γὰρ σε βροτὸς φιλέει πλέον ἠδὲ φοβεῖται,
Τόσσῳ τοι δοκέεις κεχολῶσθαι μᾶλλον ἐκείνῳ.
Τῷ καὶ ἡμετέρων ἐτέων χρόνον ἄμμε δίδασκε,
Ὄφρα κε φρασσάμενοι τοῦτον, πεπνυμένοι ὦμεν.
Ἀλλὰ σὺ ἐς πότε ἄμμιν ὀδύσσεαι ἠδὲ μενεαίνεις;
Ἰλήκοις θεὸς ἄμμι, περίφρων θεὸς ἄμμι γένοιο·
Σὴν ἀγανοφροσύνην ἠὼς ἀπέρχοιτο φέρουσα.
Ἦ μὲν μὴν δὴ πάροιθεν ἄναξ λυγρὰ κήδεα δῶκας,
Ἡμᾶς παμβασιλεῦ κρατερῆς παλάμῃσι δάμασσας·
Νῦν δ' εὐφροσύνην ἀντικαταλλάξειας ὀϊζυῶ·
Ἦ μὲν σοῖς θεράπουσιν ὁμῶς ἡμῶν τε γενέθλῃ
Δεῖξον περιφρονέως ἀριδείκετα πάντοτε ἔργα,
Πρήξεσι δ' ἡμετέραις αἰεὶ τέλος ἐσθλὸν ὄπασσον.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ

πρῶτος ὑφ' ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ἑρμηνευθείς.

Εἰκόνα ψυχῆς ἀγαθῶν ἐρώσης,
Εἰκόνα ψυχῆς κακὰ μισεούσης
Βούλομαι ἄδειν, μέλψειν τε σ' ὦ ἄναξ
Τοῖσδε προσειπεῖν.
Ὅσσ' ἂν ἐμπνεύσῃς κραδίηφι, περίφρων
Ἕξομαι τούτων πυκινῶς ἁπάντων,
Καὶ τὸν οἶκόν μου σκολιὰν ἐς οἶμον
Οὐδὲν ἀπάξει.

Καὶ βίον δ' οὕτω καθαρὸν διάξω,
Ἔργα μισέων κακὰ κἀθέμιστα,
Ὥστ' ἐμῷ θυμῷ τάδε μὴ φρονῆσαι
Μηδ' ἐν ὀνείρεσις.
Τοὺς ἀποστάντας θεϊκῶν νομαίων
Δυσσεβεῖς ἐγὼν ἀπ' ἐμοῦ ἀπείρξω,
Οἵ τ' ἐνὶ ψυχῇ ὑγιές ποτ' οὐδὲν
Ἐμμελετῶσιν.
Οὐδ' ὁμόσκηνον ποτὲ κεῖνον ἕξω
Ὃς κακηγόρῳ βλαβερᾷ τε γλώσσῃ
Λυγρὰ λαθραίως κατὰ τῶν ἀμέμπτων
Μηχανάαται.
Ὠφρυωμένου μέγας ὄγκος ἀνδρὸς
Τοῖς ἐμοῖς ἔσται στυγερὸν θέαμα
Ὄμμασ', οὐδ' ἄνδρα γνάθων ὅστε φυσᾷ,
Μήποτε τλαίω.
Οἷς ἁπλᾶ δ' ἤθη, ἀδόλον τε στῆθος,
Οἷς βάθος φρενῶν κακὸν οὔτι κεύθει,
Ἦρα τιμήσω, ἐπαρῶ, φιλήσω
Τούσδε τοσαῦτα,
Οὓς ἀτιμώσω, καθελῶ, στυγήσω
Τοὺς δολοπλόκους, κρυφίαισιν αἰεὶ
Ψευδέων τέχναις στόμαθ' οἷς κέκασται
Βυσσοδομοῦσι.
Καὶ πόλιν δ' ἐμὴν ἀμίαντον ὄφρα
Εἰσαεὶ σώζω, κακοῦ ἀνδρὸς οὔτις

Ἔσσεται φθιδῷ· ὀλοοὺς δὲ ἐπιβώτας
    Ἐξαπολέσσω.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΤΕταρτος, ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ μεταφρασθείς.

Σεῦ, μάκαρ, ἀείδω σοφίης ἐριφεγγέα δόξαν.
Πόσσον ἐπ' ἀνθρώποισι, πόσον κλέος, ὦ ἄνα, σεῖο;
Ἦ ῥά νύ τοι σε πέριξ χρυσόπτερος ἔστεφε τιμή·
Καὶ φάος ἀμφεχύθη σε πολυδαίδαλον ἠΰτε πέπλον.
Σοὶ μὲν ἀπηώρηται κατ' ἠέρος αἰπὺ καλύπτρης
Ἐκτάδιοι κλισίαι πολυδειράδος Οὐλύμποιο,
Καὶ καμάρη πέπυκαστο καταιγυάλῳ χυτὸν ὕδωρ.
Σοὶ δὲ καὶ ἐμβεβαῶτι θοῶν πτερύγεσσιν ἀήτεων
Πυρσοὶ δμῶες ἕπονται ὁμοῦ καὶ δμωΐδες αὖραι,
Ὄφρα τεῇς ὀπίσσιν ἐφημοσύνῃσι πίθωνται.
Γαῖα δ' ἀκινήτοισιν ἐπεμβεβαυῖα θεμέθλοις
Ἀκλινὲς εὖ δυνατοῖσιν ἐρήρεισται παλάμῃσι,
Γαῖα πάλαι χαροποῖσι κατακλυσθεῖσα ῥεέθροις,
Οἷά τε φάρεϊ γλαυκῷ ὀρέων ὑπὲρ ἀμφιπαθέντι·
Αὐτὰρ ἐπεὶ σέο δεινὸν αἰεβρόντησεν ἰωή,
Αὔρη τ' ἐσμαράγησε βαρυπνείοντι κεραυνῷ,
Ἠρεμέες τ' αἴξεσαν ὀρχάδες ἀκρώρειαι,
Ἠρεμέες κατέβησαν ἀμορβαῖοί τε χαράδραι,
Καὶ γλαφυροὺς αὐλῶνας ἐδύσατο δειμαλέος ῥοῦς.
Οὐδέ κεν, ὡς τὸ πάροιθεν, ἐϋσταθέεσσι πιεσθεὶς

Τέρμασιν, ἐξεριμφθέντα παραίξειεν ὁρισμὸν,
Ταρβήσαις μή πού τι παρεκδύτερον οἴδματος ἄγα
Χθαμερείῃ νήχοιτο κατακρυφθεῖσα θυέλλῃ.
Ναὶ μὴν καὶ ποταμοὺς δονακώδεας ἂμ κατὰ πέτρην
Πίδακες ἐμπλήθουσι, καὶ ἀρδεύουσιν ἀρούρας,
Ἔνθεν ὅπως παύσειεν ἀολλέα πώεα δίψαν
Ὅσσα νομὸν λάσιον καταβόσκεται, οἵ τε νάουσιν
Ἠλιβάτοις πέτρῃσι δυσέμβατον ἄλσος ὄναγροι.
Ἔνθα καὶ ἠερόεσσαν ἐπιστείβοντες ἀταρπὸν
Οἰωνοὶ πτερόεντες ἀνὰ χλοεροῖσιν ὀράμνοις
Φωνῇ θελξινόῳ σφετέρας κλείουσι καλιὰς,
Καὶ λιγυροῖς θέλγουσι γόοις ἐπιήρατον ὕλην.
Αἰθερίων κύδιστε, σύ τ' οὔρεα μακρὰ κορέσεις
Νέκταρος οὐρανίοιο, καὶ εἰν ἑνὶ καρπὸν ἀέξεις
Καρπὸν ἐπιχθονίοισι φερέσβιον· αὐτίκα χόρτον
Ἡμιόνοις, λάχανον δὲ καὶ ἀνδράσιν ἀλφηστῇσι,
Σύ τε, μυελὸς θάλποντα βροτήϊον ὄμπνιον ἀκτὴν
Σύ τε, φρένας θέλγοντα κατηφέας αἴθοπα οἶνον,
Σύ τε, θεὰν τέρποντα, μελίφρονα καρπὸν ἐλαίης.
Πᾶσι δέ τοι γόνιμον νοτίην ἐμφράξαο δένδροι
Καὶ λίβανον θύεντα κατέστεφες εὐρέϊ κέδρῳ
Νήδυμον ὀρνίθεσσι δινεείοισι καλιήν.
Θήκαο δ' ἀκροπόλους ἐλάτας δολιχῇσι πελαρ
Οἰκίσκους, ἀπλήστας ἵνα θρέψωσι νεοσσούς, (γαῖ
Δειμαλέαις κεμάδεσσιν ἀν' οὔρεα ναιετάασθαι
Ἄξυλα, καὶ τρήχεσσιν ἀτειρέα πέτρον ἐχίνοις.

Νῦν δὲ καὶ ἄστατον εἶδος ἀεξητοῖο σελήνης
Καινίζεις κατὰ καιρόν, ἀπ' ἀντολίης τ' ἐπὶ δυσμὰς
Ἠελίου φαέθοντος ἄγεις τερψίμβροτον αἴγλην.
Καὶ πάλιν ἀνθρώποισι χέων μελανόπτερον ὄρφνην,
Ἡσυχίην ἐκέδασσας ἐπὶ χθονὸς εὐνήτειραν.
Τῆμος, ἐὰν λίπῃσι μεθ' ὃν νομὸν ὠμοφάγος θήρ,
Λείπει χηραμὰ κοῖλα· λέων δὲ ποδηνέμος ὕλης
Ἐκ θορέων πεδίοισιν ἐρημαίοισιν ἀλᾶται,
Αἰτίζει τε σὲ δεῖπνον ἑῇ βρυχώδεϊ φωνῇ.
Ἀλλ' ὅτε νύκτερον ἀχλὺν εὔθρονος ἤλασεν ἠώς,
Εἰλυοῖς ἐρέουσι κνώπετα, καὶ ταλαεργῶν
Ἔργα βοῶν νόστησε, πολυσπερέων τ' ἀνθρώπων,
Εἰσόκεν αὖ τέλλησι βαθύσκιος ἕσπερος ἀστήρ.
Τόσσα μὲν ἰθύνεις πανεπίσκοπε, σῇ φρενὶ βουλῇ.
Οὐδ' ἄρα γαῖα μόνον σὸν τεὸν σθένος, ἀλλὰ καὶ ἅλμη
Ἤσθετο χειμερίη, τόθι χίλιοι ἑρπυστῆρες
Ἰχθύες ἀσπαίρουσι, καὶ ὁλκάδας ἀμφὶ μελαίνας
Ὁλκαίαις νήχονται ἀγαλλόμενοι ζομερῇσιν.
Ἀλλά τε μυρία πολλὰ δυσηχέος ἔνδοθεν ἅλμης
Παίγνια τεκταίνει κητέων γένος ὑγροκελεύθων.
Ὅσσα δὲ γαῖα φέρει φυσίζοος, ὅσσα τε πόντος,
Εἰς σέ, μάκαρ, λεύσσουσι κατὰ χρέος, ἠδὲ καὶ εἶδαρ
Ἄρμενον αἰτίζουσι. σὺ δ', ἄφθιτε, χεῖρα πιταίνων
Ἐκπλήθεις ἀφένοιο· σὺ δ' ἐκ πλήθοντα χαλέπτεις,
Ὀλβοφόρον σέθεν ὄμμα τεῶν ἀπὸ πάμπαν ἐρύκων.
Σεῦ δὲ μὲν ἀλεξιμένοιο βιοσσόον ἆσθμα, καινὴ

Καρπαλίμως μινύθοισιν ἐοικότα· καρπαλίμως δὲ
Ἄσθμα χατιζομένοιο βιοσσόον, ἔθνεα πολλὰ
Πρόσθε πάσδην ἐπὶ γαῖαν ἀνέγρετο πουλυβότειρην.
Ὡς ἔχοι ἀλλήκτόν τε δικασπόλος οὐρανίδῃσιν
Αἰνείσθω, καὶ κλέος ἑῆς ἔργοισι γανύσθω.
Οὔποτε παπλαίνοντος ὅλη τ' ὠρχήσατο γαῖα,
Καὶ ἐξομερὴν θίγοντος ἀνήρυγεν οὔρεα λιγνύν.
Οὗτος ἐμεῦ ζώοντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο
Εὐκελάδοις μολπῇσιν ἀεὶ μεμνημένος εἴη·
Μουσῶν ὅστ' εὐμενέεσσι καὶ ἱλαοῖσιν ἀκουαῖς
Ἡμετέρης δέξαιτο βοὴν παλινάγρετον εὐχῆς·
Τῷ δ' ὅλος ἔγκειμαι, τῷ δὲ φρένα τέρπομαι οἴῳ.
Ἢ δ' ἄρα δυσσεβέων γενεὴ προθέλυμνος ὄλοιτο,
Καὶ γαίης ἀφέλοιντο κακῶν ὑποφήτορες ἔργων·
Ἡμεῖς δ' εὐρυόεντος ἀτέρμονα ποιμένα κόσμου
Περίφρονες αὐδήσαιμεν ἀεὶ κλείοντες ἀοιδῆς.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ

δέκατος, ὑπό τινος ἀνωνύμου
ἑρμηνευθείς.

Ἀθάνατος βασιλεὺς κρείοντ' ἐμὸν ὧδε προσηύδα,
Δεῦρ' ἴθι δεξιτερῆφι φίλον τέκος ἵζευ ἐμεῖο,
Ὄφρα κεν ἀντιπάλων σεῖο μένος ἐξαναπάξας,
Θρήνυν ὡς, θείω χθαμαλοὺς ὑπὸ ποσσὶ πατῆσαι·
Σοῖο δ' ἄρα κράτεος σθεναρὸν σκῆπτρον θεὸς ἄξει,
Ἀρξάμενος Σιῶνος, ὅλης ἐπὶ πείρατα γαίης.

Τῷ καὶ ἀγειρομένων δηΐων μεσάτην ἀνὰ πληθὺν
Δινεύσεις μέγα κοιρανέων, καί σφι βασιλεύσεις.
Δαιμόνι', ἦ πολέες ἅμα τοι ἐείηρες ἑταῖροι
Πρόφρονες ἕψονται, εὖτ' ἂν στρατὸν εὐρὺν ἀγείρῃς·
Οὕνεκεν εὐπρεπίη γραφὴ καὶ κῦδος ἀγητὸν
Καὶ σέβας ἔπλετό τοι προτελώσιον, ἐξ ἔτι κείνου
Ἐξ ὅτε δὴ τὰ πρῶτά σε γείνατο πότνια μήτηρ,
Ὡς ὁπότ' εἰαρινῇ περ ἀγάλλεται ἦμαρ ἐέρσῃ.
Σοὶ θεὸς ἐξερέει, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται,
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀρητήρ τ' ἔσσεαι οἶος
Ἤματα πάντ', ἱερῶν κατὰ τάξιν Μελχισεδέκου.
Ὡς θεὸς ἐξερέει, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Τοῖο γὰρ οὐδὲν ἔπος παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλόν.
Θάρσει· ἀεὶ γάρ σε πατὴρ θεὸς ἀμφιβέβηκεν·
Ὅς κε διαρραίσει ἴφθιμα κάρηατ' ἀνάκτων,
Καὶ σφεων οὐτιδανὸν θήσει κράτος ἤματι κείνῳ
Ὁππότε χωσάμενος μῆνιν στονόεσσαν ὀφέλλῃ.
Χριστὸς νῦν πάντεσσι μετ' ἔθνεσιν ἔκδικος ἔσται,
Τοῖσι θεμιστεύων· νεκύεσσιν δ' εὐρέα χθὼν
Στεινομένη πλήσει, ὅτ' ἀγακλειτοὺς βασιλῆας
Τοὺς πρότερον πολέεσσιν ἀνάσσοντας κεραΐξει.
Ἔνθ' ὅγε νικήσας φεύγοντά θ' ὅμιλον ὀπάζων
Δηΐων, χειμάρρου καθ' ὁδὸν πίε τ' ἐκ βροτόεντος·
Τόσσον γὰρ ἔσσεται αἷμα δαϊκταμένων ἀπὸ λαῶν·
Τοὔνεκα καὶ κεφαλὴν ὑψώσει κύδεϊ γαίων.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΕΝ-νεακαιδέκατος ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ μεταφρασθείς.

ΟΤΕ δυσμενῶν φάλαγγες
Ἐπικερτομοῦσι γλώσσαις,
Δακέθυμά μοι λέγουσαι,
Τότ' ἐγὼ θεὸν βοῶμαι,
Ὅς ἐμοῦ περίφρων ἀκούει,
Ὅς ἐμοὶ περίφρων βοηθεῖ.
Βιοτὴν ἐμὴν ἄπειργε,
Βιοτήν, ἄναξ, ἄφηκε
Στομάτων βαρυπνεόντων,
Φιλοκερτόμων τε λαιμῶν.
Τί κακηγόρεις σ' ὀνήσει
Φιλολοίδορός τε γλῶσσα,
Κρατερωτέρη μὲν ἰοῦ,
Μαλερωτέρη δὲ πυρσοῦ;
Ἄγαν, ὦ τάλας, συνοικῶ
Πολεμοῤῥαφοῦσιν ἐχθροῖς.
Στυγέω μάλιν φιλοῦντας,
Φιλέω μάλιν στυγοῦντας·
Μιαρώτατοι δὲ ἄνδρες,
Φιλίην ὅταν καλήσω,
Πολέμων, φόνων πνέουσι,
Περικαλούμενοί μ' ὀλέθρῳ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΕΙ-
κοστὸς ἕβδομος, ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ἑρμηνευθείς.

Στροφή.

Μεγάρων θεμέθλοις ὅστις ἀγλαὸν
Ἔλπεται νεοπήκτοις
Θεοῖό γε κορυφαὶ ἄτερ θέμεν,
Οὐ πώποτ' ἔργον οἱ περαίνεται,
Ἀτὰρ ἐλπίδων ἀλᾶται, καὶ ἄκραντος
Κρηπὶς ματᾷ, ὅτ' ἄγρυπνος νυκτίπλαγκτον
Φρουρὰν αὐτὸς πόλεως
Ἀμφέπει, θείας ἀμελῶν
Παλάμας. οὐδὲν δ' ὄφελος
Κἂν σύ γε πρῶτον ματέρος
Εὐφρόνης ἴκναι ἐπ' ὄρ-

Ἀντιστροφή.

θρον, ἀκρέσπερος ἢ 'πιβὰς λεχῶν
Κοιτάδων, μικρὰ κνώσσῃς.
Τί δ' ἐμπεδόπονον ἀντλέων βίον
Ἐσθεῖς λυγροῖσιν ἄρτον ἐν δύαις;
Ῥέα γὰρ θεός νύ τοι δῶτορ ἐάων
Παντ' ὄλβον, ἐὼν κ' ἐθέλησιν, παιδὶ φίλῳ
Εἰν ὀνείροις χαρίζε-
ται, τότ' οὐ δή ἤλπιζες ὄναρ.
Τί γὰρ ἄλλο χρῆμα βροτοῖς

Φίλτερον ἢ τέκνων φίλων;
Τοῦτο τέλθος γαστρὶ μόνος
Επῳδός.
Εὔκαρπον ἔδωκε θεός.
Οἷα δὲ καρτεέργιος χεὶρ βλεμένοις
Εὐστόχοις ὁπλίζεται, ὣς νεότης
Εὐσεβὴς παίδων, πατέρας
Τέρπει. οὐ γὰρ φίλτερόν τι
Πατεὶ καλῶν ἐκγόνων.
Ω τεὶς εὐδαίμων, φαρέτρην
Ιοδόκον φορέων
Βλεέων τῶνδε. τοῖος δ' ὄλβιος
Οὔποτ' ἐν δικασπολί-
αις καταισχυνθήσεταί γε.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ ΕΙ-
κοστὸς ὄγδοος, ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑ-
ΜΩΤΙΟΥ μεθερμηνευθείς.

ΝΑΙ μάκαρ ὅστις ἄνακτος ἐφημοσύναις ὁδὸν ἕρ-
Δειμαίνει θ' ἅμα τῆνον, ὑπερβασίας τ' ἀλεείνει. (πει,
Ω θνατῶν μακάρεστε, τεὰν ἐπεὶ εἴδατα χειρῶν
Δαίσεαι. ὡς σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά,
Ως τὺ γυνὰ πολύτεκνος εὔφρονα θυμὸν ἰαίνοι.
Τέκνα δ' ἐλαιοφόροισιν ἐοικότα φυταλιαῖσιν,
Ιλαδὸν ἀμφιχυθέντα τεὰν στέψει τράπεζαν.
Ος τὸν μέγαν βασιλῆα, καὶ ἄφθονα τοῖα πεπόνθοι.

Τὶν δ᾽ ὤ᾽ναξ σιῶνος ἀπ᾽ ὤρεος ὄλβον ὀπάσδων
Δωσεῖ πάντ᾽ ἐπίμεστα, κατὰ δρόμον εὔποδα ζωᾶς·
Ὀφρά κεν ἀνθάλλοισαν ἴδῃς πόλιν ἱροσολύμων,
Καὶ παῖδας παίδων ἐσορῇς, καὶ τὼς Ἰσαακῶ
Εἰραίᾳ χαίροντας, ἀγαλλομένως θ᾽ ὁμονοίᾳ.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ

τριακοστὸς ὑπὸ ΦΛΩΡΕΝΤΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ μεθερμηνευθείς.

Ὡς ἡδὺ καὶ ποθεινὸν
Ὁρᾶν φίλους ἀδελφοὺς
Ὁμοφρονέοντας αἰεὶ
Ὁμοστέγους τε ναίειν.
Τοῖον πέλει μύροιο
Λίβος, τόπερ γέγηθεν
Ἀρῶνος ἱερῆος
Θυηπόλου πρόσωπον·
Θεόσσυτον δ᾽ ὑπήνην
Κατείβεται μεθύσκον,
Εἰς κράσπεδον σταλάζον
Ἁλουργίδος χιτῶνος.
Ὡς πίονες δ᾽ ἔερσαι
Δρόσοι τε, παῖδες ἠοῦς,
Ἀπ᾽ οὐρέων σιῶνος
Ἑρμωνίων τε πρῶνων
Λείβονται, αἳ δ᾽ ἅμ᾽ αὐτῶν

Γ αἴος λιπῶδες ἀγρῶν
Ο λκοὺς βαθεῖς ἀέξει.
Ω ς ἀνέρων δικαίων
Ο μάγνεις θέορτος
Α φειδέων δοτῆρος
Θ εοῦ χερῶν ἔπαυρε.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΚΑΤΟΣΤΟΣ τριακοστὸς ἕβδομος ὑπὸ ΦΕΔΕΡΙΚΟΥ ΙΑΜΩΤΙΟΥ ἑρμηνευθείς.

Στροφή.

ΩΣ τῆλε πάτρας, βαρβάρων
Ε ς πέζαν ἀφικόμεθα,
Κ αὶ Βαβυλῶνος ἐφήμεσθ' ἀενάοις
Υ δασιν, ἐκ βλεφάρων ἄμμιν ῥέοντες
Π ομφόλυξαι δακρύων
Ο μβροι, βλύμας τ' ἐρατεινᾶς
Μ εμναμένων κωκυτὸν ἔχευε στόμα·
Α ἱ δ' ἁμέων φόρμιγγες ὀρπάκων ὕπερ
Χ λωρῶν ἰτεᾶν ἐκρέμαντο
Α συχοι. οἱ δὲ πάτραν στερρῷ πυρὶ
Π λαγαῖς τε λάμποντος σιδάρου

Αντίστροφή.

Σ τάσαντες ἄμμιν ἐς βαθὺν
Α τας ὀχετόν, καὶ ἕδεις
Α μμι φυγὴν πεδαμείψαντες πατρίου,

Ητεον ἀδυμελῆ σϊῶνος ᾠδάν.
Πῶς δὲ τᾶς ἀλλοτρίας
Γᾶς ἐνναέται, κελαδῆσαι
Τλαίημεν ὕμνοις θεσπέσιόν τε μέλος;
Αλλ' ἔμπα μολπᾶν ἐκλαθέσθω χεὶρ ἐμά,
Λαιμοῖσί τε γλῶσσ' ἐπεχέσθω,
Πρὶν σέθεν, ὦ Σολύμα, λαθῆμεν, ἢ
Σεῦ δ' ἄλλο κρέσσον γ' ἐρύεσθαι.

Επῳδός.

Αλλὰ σὺ καὶ μάκαρ, ἐσλῶν ἀστραβὴς
Κίων, ὀλετήρ τε κακῶν,
Τᾶς ἰδουμαίας ἔγειρε μναμοσύναν
Αδίκω γενεᾶς,
Ατ' ὀλλυμέναι πατρίδα γᾶν
Μυκτηρείσατο,
Εἰποῖσα, Σβέσθω πόλις
Εκ θεμέθλων ἐσχάτων,
Ισαζομένα δαπέδῳ.
Οὐδὲ σύ γ' ὦ Βαβυλὼν
Πεψεῖς μέγαν ὄλβον· ὁ δὲ
Ολβιος ὅστις ἀμοιβὰν
Τὶν ἐπιθεὶς, βρέφος ἐξ ἀγκαλᾶν
Μασδῶς ἀρπάζων, λίθων κρυψεῖ χαλάζαις.

Ὁ αὐτὸς ψαλμὸς ὑπό τινος ἀνωνύμου
μεταφρασθείς.

Ἥμεθα παρ' ποταμοῖς Βαβυλῶνος δακρυχέοντες
Σὲ γλυκερὴ Σιὼν ποθέοντες· καὶ δέ νυ χώρην
Μεσσατίην, πλεῖσται ὅθι ἰτέαι ὠλεσίκαρποι
Τηλεθόων, ἐκ τῶν περικαλλέας ἐκκρεμάσαντες
Φόρμιγγας λίπομεν, λίην ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Δεσμευέες δή γ' ἄρα οἱ δειλήπλοις ἐνθάδε ἡμέας
Ἤγαγον, ἡμετέρην πέρσαντες πατρίδα γαῖαν,
Ἄτῃ ἐπιθρώσκοντες, ἀγήνορα μῦθον ἔειπον,
Εἰ δ' ἄγετε λιγυρὰς Σιῶνος ἀείδετε μολπάς.
Πῶς χ' ἡμεῖς τλαίημεν ἀεξυνέταο ἄνακτος
Θείους ἀλλοδαπῇ ἐνὶ γαίῃ ἀειδέμεν ὕμνους;
Ἀ φίλον ἠγαθέη ἱερουσαλὴμ πτολίεθρον,
Δεξιτερή μευ ἄφαρ κιθαριστύος ἐκλελάθοιτο,
Εἰ δέ κε μὴ σεῖο φρεσὶν αἰὲν ἐνῆσι φυλάξω
Μνημοσύνην, αἴ κε πρὶν ἐγὼ περὶ κῆρι γεγήθω
Γείν τε πυθέσθ' ὃ σὺ αὖθις ἐλεύθερον ἤγαγες ἦμαρ·
Αὐτίκ' ἐμοὶ λαιμῷ γλῶσσ' ἐμπεφυῖα παγείη.
Ἀλλὰ σὺ ὦ βασιλεῦ, ἀγερώχους υἷας Ἐδώμου
Μνώεο, κερτομίοις πῶς μύθοις ἠγορόωντο,
Ἤματι τῷ ὅτε δηΐων χερσὶ καθ' ἱερὸν ἄστυ
Ἤειπε· μνώεο δὴ πῶς αὐτῶν κέκλεθ' ἕκαστος,
Πέρθετέ μιν τ' ἄνδρες προθελύμνων ἄχρι θεμέθλων,
Μηδέ τι ταύτης σῶον ὀπίσσω λείψανον ἔστω.
Ἀλλά σε ὦ κούρη Βαβυλῶνος ἀεικέα λυγρὰ

Α λγεα τείρεσκεν τὸν σὸν πολυαπηνέα θυμόν.
Α δειλή, κεῖνός γε πολυόλβιος ἔσσεται ἀνὴρ
Ο ς κέ σε τόσσα κακὰ ῥέξει ἡμέας ὅσσ' ἔοργας.
Ο λβιος ἦ κεῖνος, λαθικηδέος ὅς κ' ἀπὸ μαζοῦ
Α ρπάξας σέο τέκνα λίθῳ ποτὶ τρηχέϊ κόψει.

HENRICVS STEPHANVS MVSArum Græcarum ſtudioſis S. D.

HOS ego vobis Græcos Pſalmos, non tanquam exemplar quod ſequeremini, ſed tãquam exemplum quo inuitaremini, proponendos putaui. Speraui enim fore vt & ipſi aliquando Dauidicos hoſce Pſalmos verſibus Græcis reddentes, Muſas veſtras (vt par eſt) Deo Opt. Max. conſecraretis, & velut ἀνάθημα dicaretis. Si tamen hîc aliquid nãciſci poſſitis quod etiam pro exemplari vobis propoſitum eſſe velitis, hoc verò in lucro, & eo quidem maximo, deputabo. Meo quidem iudicio ſi ſtandum foret, id quoque hîc vobis in promptu eſſe dicerem. Sunt enim ex his Pſalmis aliquot in quibus tam felicem elegantiam mihi viſus ſum perſpexiſſe, vt quid ad eam accedere poſſit non videam. Quibus & cæteros, etſi non tanquam παραλλήλους cum illis componendos, apponẽdos tamen certis de cauſis exiſtimaui. Ad meos certè quod attinet, tantum abeſt vt illos eo loco habeam, vt vix dignos qui ἐν προσθήκης vel potius παραπληρώματος μέρει adderentur, exiſtimarim: ac, niſi teneram ætatem qua eos ſcripſi (vt teſtatur quæ exiit illorum ante multos annos editio) patrocinaturam illis ſperaſſem, ne additurus quidem fuerim. Quid verò? (dicat veſtrûm aliquis) illos nunc à te editos Pſalmos, quorum felicem elegantiam admiraris, maliſne exemplar nobis proponere quàm quos Apollinarius nobis reliquit? Imò verò eum qui ſibi imitãdum Apollinarium proponat, perinde facere iudicarim ac ſiquis relicto Homero ad Chœrili imitationem totum ſe conferat. Quid dico? Imò Chœrilus, malus quidem & ineptus poeta erat, ſed poeta tamen: at Apollinarii verſus ne vmbram quidem vllam vel poeſeως, vel fidæ interpretationis præ ſe ferũt. Atque huius rei teſtem vel primum eius verſum appello. Quod ego pueros (qui nõdum per ætatem iudicio valere poſſunt) ſine piaculo celare me non poſſe exiſtimo: vt hoc libro ex ſuis manibus excuſſo, alium maiore cum fructu, aut ſaltem minore cum damno, terendum accipiant. Valete.